

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ζαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΙΟΥΝΗ 2001 ΑΡ. ΦΥΛ. 373 ΔΡΧ. 300/Ε 0,73

Ετοιμάζουν τη συγκυβέρνηση με το σοσιαλφασισμό

ΣΗΜΙΤΗΣ-ΣΥΝΕΔΡΙΟ:

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ

ΕΙΣΟΔΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝ

Ακόμα και οι πιο στενοί φίλοι του Σημίτη, από εκείνους εννοούμε που τον θεωρούν ευρωπαϊό εκσυγχρονιστή, έκαναν σ'εκείνον και στον εαυτό τους την εξής ερώτηση μετά τη θεαληώδη συνεδρίαση του Εκτελεστικού που αποφάσισε Συνέδριο για τον Οκτώβρη: “Αφού ο Σημίτης διαπίστωσε κακή λειτουργία της κυβέρνησης και χτύπημα και υπονόμευση του κυβερνητικού έργου, γιατί δεν προσέφυγε στη Βουλή για ψήφο εμπιστοσύνης, ή στο λαό για εκλογές, ή στις προσωπικές του αρμοδιότητες για ανασχηματισμό; Τι σχέση έχει από θεσμική άποψη μια κυβερνητική κρίση με ένα κομματικό συνέδριο; Η κυβερνητική κρίση είναι μια εξωτερική θεσμική υπόθεση και ένα συνέδριο μια εσωτερική πολιτική υπόθεση για ένα κυβερνητικό κόμμα”. Με τον πιο τυπικό τρόπο έθεσε αυτό το ερώτημα ο δημοσιογράφος Καρέλιας της Ελευθεροτυπίας.

Πραγματικά γιατί ο Σημίτης απείλησε και εκβίασε το Εκτελεστικό για ένα Συνέδριο και όχι για έναν ευρύ και βαθύ ανασχηματι-

σμό, όχι για μια ψήφο εμπιστοσύνης στη Βουλή και όχι για μια προσφυγή στις εκλογές; Γιατί ρίσκαρε τόσα πολλά για ένα Συνέδριο

την ώρα που είναι αναντίρρητος σαν αρχηγός κόμματος και ενώ έχει τόσες εξουσίες σαν πρωθυπουργός;

Τι τον τρώει τόσο πολύ τον Σημίτη να κάνει 6 μήνες πιο προσπτά ένα Συνέδριο που ήταν προγραμματισμένο για την άνοιξη του 2002; Γιατί χρειαζόταν για χάρη αυτού του Συνεδρίου μια απειλή παραίτησης;

Χρειάζονταν όλα αυτά και άλλα τόσα, απαντάμε εμείς, αφού πρόκειται για ένα ζήτημα που κρίνει τη στρατηγική Σημίτη – Λαλιώτη – Γ. Παπανδρέου στο πιο κρίσιμο σημείο της: Την είσοδο των μεταλλαγμένων κνιτών, πρώτα στο ΠΑΣΟΚ και από κει στην κυβέρνηση.

Λίγο πιο μακροπρόθεσμα πρόκειται για το ζήτημα της εισόδου του

ΣΥΝ στο ΠΑΣΟΚ και από κει στην εξουσία. Αυτό το ζήτημα δεν μπορεί να λυθεί με ανοιχτό θεσμικό τρόπο μπροστά στο λαό. Ο λαός δεν θα ψηφίσει ποτέ ένα ΠΑΣΟΚ που θα ηγεμονεύεται από τον ΣΥΝ. Αυτός ο ηγεμονισμός θα γίνει μέσα από τον εισοδισμό του ΣΥΝ στο ΠΑΣΟΚ, θα γίνει ύπουλα με αδιαφάνεια και με αλλεπάλληλα πραξικοπήματα.

Το Συνέδριο που είχε ως χθες προγραμματιστεί για την άνοιξη του 2002 δεν είναι ένα οποιοδήποτε από τα πολυάριθμα Συνέδρια του ΠΑΣΟΚ, είναι **ΤΟ** Συνέδριο.

Το Συνέδριο αυτό συνοδεύεται από τον σχετικά ανώδυνο επίσημα χαρακτηρισμό “Μετεξέλιξη”. Ονομάζεται δηλαδή και “Συνέδριο της Μετεξέλιξης”. Όμως η “Μετεξέλιξη” συχνά αντικαθίσταται με τη

λέξη “Διεύρυνση” που γενικά αποφεύγεται γιατί είναι πολύ πιο κοντά στην αλήθεια και σημαίνει το εξής σημαντικό και καιρικό: τη διεύρυνση του ΠΑΣΟΚ με τους μεταλλαγμένους κνίτες, ή αλλιώς τη μαζική είσοδο στο ΠΑΣΟΚ των μεταλλαγμένων κνιτών.

Πρόκειται δηλαδή για τη διεύρυνση του ΠΑΣΟΚ με τις γνωστές παρέες της καλούμενης “κεντροαριστεράς” δηλαδή μ' αυτόν τον γνωστό αστερισμό από “κινήσεις”, “προτοβουλίες”, και “ομίλους” που έχουν σαν πιο γνωστούς εκπροσώπους τους τον Μπίστη, τον Ευθυμίου, τον Καλογήρου και τον Τούντα. Ο δεύτερος είναι η Greenpeace, ο τρίτος ένας παλιός

συνέχεια στη σελ. 2

ΓΚΕΤΕΜΠΟΡΓΚ:

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Οι διαδηλώσεις της διεθνούς του σοσιαλφασισμού αρχίζουν να προκαλούν την απύπνιση των λαών της Ευρώπης.

Κατάπληκτος ο δημοκρατικός λαός της Σουηδίας είδε το κέντρο της ήσυχης πόλης του Γκέτεμποργκ να καταστρέφεται και να λεηλατείται από τους σπασιατίες. Στη χώρα του δεν βρέθηκαν διεφθαρμένοι πολιτικοί και σχολιαστές που να ρίξουν τη βασική ευθύνη των επεισοδίων στην αστυνομία. Η απροσδόκητη βία ενάντια στα μαγαζιά, δηλαδή ενάντια στην

περιοσία των πολιτών της χώρας ήταν για όλους έργο των σπασιαματιών διαδηλωτών και ενάντια σ' αυτούς έπεσε το βάρος της λαϊκής κατακραυγής.

Η Σουηδία δεν είναι Ελλάδα όπου καθαγιάζεται η βία των προβοκατόρων οι οποίοι επίτηδες προκαλούν με τις επιθέσεις τους την αστυνομική βία για να κρύψουν πίσω από αυτήν τον φασισμό τους.

Στις δημοκρατικές χώρες οι λαοί ξέρουν να διακρίνουν ανάμεσα στην αστυνομική βία που υπερασπίζεται τη δημοκρατική νομιμότητα και στην αστυνομική βία που

την καταπατά. Και ο δικός μας λαός ξέρει να το διακρίνει αυτό και γι' αυτό έχει απομονώσει πολιτικά τον “αντικαπιταλιστικό” κνιτισμό. Όμως σε επίπεδο πολιτικής εξουσίας συμβαίνει το αντίθετο. Σ' αυτό το επίπεδο ο κνίτης που κάνει μπουκές στα υπουργεία είναι πιο ιερός από όσο είναι οι αγελάδες στην Ινδία.

Είναι φυσικό λοιπόν που ήταν στο Γκέτεμποργκ, ακριβώς στη δη-

συνέχεια στη σελ. 28

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Τεράστιας πολιτικής σημασίας συγκέντρωση των μαθητών στην Ελευσίνα για να μην κλείσει η Πετρόλα (σελ.4)
- Διαδήλωση των εργατών της TVX στη Θεσσαλονίκη (σελ.6)
- Λιπάσματα: Μάχη για το Σωματείο και μάχη στην Ευρώπη (σελ.8, 10)
- Συγκροτήθηκε Επιτροπή Σωτηρίας της βιομηχανίας (σελ.11)
- Δημ. της Μακεδονίας: Η νέα ταχτική Γκεοργκίεφσκι (σελ.16)
- Ναρκωτικά: Καμιά ελευθερία στο χασίσι (σελ.3)
- Θετική εξέλιξη η εκλογή Μπερλουσκόνι (σελ.32)

Νίκη των Λιπασμάτων στο Ευρωκοινοβούλιο (σελ. 10)

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΙΣΟΔΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝ

συνέχεια από τη σελ. 1

αρχικίντης, που τώρα τον έχει χάσει ο Σημίτης δίπλα στον Χριστοδουλάκη σαν εξωκομματικό Γενικό Γραμματέα του Υπ. Ανάπτυξης για να κάνει ότι μπορεί από βιομηχανικό σαμποτάζ. Όσο για τον Μπίστη γι' αυτόν μιλάμε κάθε φορά. Πρόκειται για τον αρχηγό του κνίτικου δηλαδή του ρώσικου εισοδισμού μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Για τον Τούντα το μόνο που ξέρουμε είναι ότι εκφράζει όταν μιλάει συνασπισμικές θέσεις.

Αυτοί οι "μεταλλαγμένοι κνίτες" δεν έχουν όλοι το ίδιο στάτους σε σχέση με το ΠΑΣΟΚ. Άλλοι είναι μέσα, άλλοι είναι λίγο έξω, άλλοι είναι πολύ έξω. Όμως όλοι τους αποτελούν ένα πολιτικό συνεχές, μια γέφυρα με πολλά βάρθρα. Η γέφυρα αυτή ξεκινάει από τους "μέσα", όπως είναι οι Καλογήρου, Βούγιας, Φασούλας κλπ φτάνει μέσω των λίγο απ' έξω όπως είναι οι Μπίστης και Τούντας στους πιο πολύ απ' έξω όπως είναι η Δαμανάκη και τελικά ακουμπάει στον Κωνσταντόπουλο. Από κει με νέα βάρθρα τους νεόκοπους σοσιαλφασίστες Κωστόπουλο και Θεωνά το πολιτικό συνεχές φτάνει ως το ΔΗΚΚΙ και τους Λαφαζάνηδες και από κει με έναν πήδο αναπαύεται σταθερά στη μάνα όλων αυτών, στον Περισσό. Ως τον Περισσό όλο αυτό το συνεχές ονομάζεται "κεντροαριστερά".

Η ατέλειωτη αυτή γέφυρα σαν σχηματισμός εξουσίας είναι μια βουλευτική ταινία που αφού θα την καταπιεί το ΠΑΣΟΚ θα απομυζηθεί από αυτήν μέχρι μυελού για να προκύψει ένα τέρας άγνωστο ως τώρα στην πολιτική σκηνή. Αυτό το τέρας μισο - ευρωπαϊός παρακμιακός φιλελεύθερος και μισο-λυσσασμένος κνίτης θα αναλάβει να γκρεμίσει κάθε πρόοδο στη χώρα και να τη μετατρέψει ταχύτατα στο πιο συμπαγές ρώσικο προγεφύρωμα στην Ευρώπη.

Η "μετεξέλιξη" του ΠΑΣΟΚ δηλαδή η είσοδος της ταινίας βαθιά στο σώμα του κυβερνητικού κόμματος δεν είναι καθόλου μια εύκολη υπόθεση. Αυτός είναι ο λόγος που το Συνέδριο αυτό κόλλησε στις διαδικασίες του που θα ήταν "μετεξελικτικού" ή "διευρυτικού" τύπου από την πρώτη στιγμή του όταν εξαγγέλθηκε την περυσινή άνοιξη.

Έγραφε τότε το Βήμα (7 Μάη 2000): "Η μετεξέλιξη θα ξεκινήσει με τη διοργάνωση θεματικών συνδιασκέψεων όπου θα συμμετέχουν και οι ομάδες της κεντροαριστεράς... Αυτές θα οδηγήσουν στο Συνέδριο της μετεξέλιξης το 2002 το οποίο δεν θα διοργανώσει η Κ.Επιτροπή αλλά μια ευρύτατη οργανωτική επιτροπή Συνεδρίου στην οποία το καταστατικό επιτρέπει να συμμετέχουν πρόσωπα που δεν ανήκουν στην κομματική ιεραρχία ή δεν είναι μέλη του ΠΑΣΟΚ..." (σ.σ. Η υπογράμμιση δική μας).

Το Βήμα της Κυριακής της επόμενης βδομάδας 14/5/2000 σημείωνε:

"Οι εργασίες ξεκίνησαν με συνάντηση Σκανδαλίδη με Τούντα Καλογήρου και Ευθυμίουπουλο της Πρωτοβουλίας και θα ακολουθήσουν κι άλλες που θα περιλάβουν και τον Μπίστη για να πάρουν μέρος ως το 2002 ως πλήρη μέλη του ΠΑΣΟΚ".

Μετά από δύο εβδομάδες το πράγμα συνεχίστηκε. Το Βήμα της 28/5/2000 έγραφε ότι "τη μετεξέλιξη ανέλαβε μια 35μελής Εκτελεστική Γραμματεία της οποίας τα μέλη ορίζονται ex officio", αλλά στη συγκρότηση αυτής της Γραμματείας αντέδρασαν οι Τζουμάκας και Βάσω Παπανδρέου.

Στο σημείο αυτό χάλασε όλη η υπόθεση. Με επικεφαλής τη Βάσω Παπανδρέου ένα τεράστιο κομμάτι του κλασσικού πασοκικού μηχανισμού αντέδρασε έντονα και σταμάτησε όλο το εγχείρημα της μετεξέλιξης. Η καγκεμπίτικη Αγία Τριάδα, Σημίτης - Λαλιώτης - Γ. Παπανδρέου αναδιπλώθηκε όπως κάθε φορά μπροστά στα δύσκολα.

Η νέα τους απόπειρα έγινε στις 6 Μάρτη 2001 όταν πραγματοποιήθηκε η περίφημη συνάντηση των "σχημάτων του ευρύτερου χώρου της αριστεράς" στην οποία πρωτοστατούσε ο Κύρκος και στην οποία μίλησε ο Σημίτης. Αυτή θα περνούσε πολύ στα μαλακά αν δεν σκωνόταν ξαφνικά ο απρόβλεπτος Πάγκαλος, που τον καταπράυνε επί ένα χρόνο ο ΣΥΝ, για να καταγγείλλει με τον πιο εύστοχο τρόπο τον Κύρκο και τα "ρετάλια των ρεταλιών" σαν τους πιο ακατάλληλους "διευρυτές" του ΠΑΣΟΚ. Αυτή η φράση διέσυρε το εγχείρημα όσο καμιά άλλη ως τώρα. Η Αγία Τριάδα και τα "ρετάλια" αναδιπλώθηκαν για μια ακόμα φορά.

Τώρα κάνουν την πιο δουλεμένη τους επίθεση, την πιο δραστήρια και τα παίζουν όλα για όλα. Ξέρουν ότι αν δεν γίνει τώρα, δεν θα γίνει ποτέ. Γιατί τώρα οι καγκεμπίτες έχουν ετοιμάσει όλες τις προϋποθέσεις. Έχουν σχεδιάσει και έφεραν με επιτυχία σε πέρας την προβοκάτσια του ασφαλιστικού, η οποία έβαλε χωρίς λόγο κυβέρνηση και ΠΑΣΟΚ στο κέντρο μιας τέλεια εννορηστρομένης, όσο και αναπόφευκτης θύελλας. Από την ώρα που δύο τρεις υπουργοί κατάπιαν το σχέδιο Γιαννίτη, η προβοκάτσια εξελίχθηκε άψογα. Τα συνδικαλιστικά τσιράκια του ΠΑΣΟΚ μέσα στη ΓΣΕΕ διατάχθηκαν να μετατραπούν σε προλεταριακούς γίγαντες και να μη μιλάνε καν με τον υπουργό της κυβέρνησης τους, ενώ έπρεπε να φαίνεται σε όλους ότι μόνο μια συμμαχία της ΠΑΣΚΕ με τον ΣΥΝ θα επέτρεπε μια αξιοπρεπή για την κυβέρνηση λύση του ασφαλιστικού.

Το ΠΑΣΟΚ έγινε το κλωτσοκούφι της κοινωνίας. Μόνο ένα τέτοιο ανυπόληπτο ΠΑΣΟΚ, τόσο αναξιόπιστο και δίχως μέλ-

λον είναι σε θέση να πιαστεί από το τίποτα για να σωθεί, δηλαδή από τα "ρετάλια των ρεταλιών". Μια τέτοια κατάντια χρειαζόταν ωστόσο απέναντί της και μια αξιόπιστη εναλλακτική λύση εξουσίας, δηλαδή χρειαζόταν μια χαρούμενη, ενωμένη και σφριγηλή Νέα Δημοκρατία. Αυτό το κανόνισε ο κρυφο-κνίτης Καραμανλής μάζοντας στο κόμμα τον Σουφλιά και ανοίγοντας την αγκαλιά του σε κάθε διαγραμμαμένο και πικραμένο. Αυτός ο ως τα χθες σχεταριστής, αυτός που διέσπασε το κόμμα του πριν από τις εκλογές για ψύλλου πήδημα ώστε να διευκολυνθεί ο Σημίτης, μετατράπηκε τώρα, στα μέσα της τετραετίας, σ' έναν ανοιχτόκαρδο και μπλαζέ φιλελεύθερο.

Την ίδια ώρα και για να μην υπάρχει η παραμικρή ελπίδα κάποιων νέας προσχώρησης από τη λεγόμενη δεξιά και από το λεγόμενο κέντρο προς το ΠΑΣΟΚ, επιτράπηκε στον θλιβερό τζέντλεμαν Αβραμόπουλο να φτιάξει το μόνο δυτικόφιλο κόμμα. Όλα ήταν σχεδόν τέλεια, όταν ο αρχιπροβοκάτορας Σημίτης πήρε ξαφνικά στο κνήγι τους βιομηχανούς, που μόλις τώρα άρχισαν να παίρνουν χαμπάρι ότι ο ως χθες αγαπημένος τους ευρωπαϊός εκσυγχρονιστής είναι ένας γνήσιος συνεχιστής της βιομηχανοκτόνας πολιτικής του Α. Παπανδρέου. Η επίθεση αυτή, έγινε τη στιγμή που έγινε και με τον τρόπο που έγινε, για να στερήσει το ΠΑΣΟΚ από κάθε σοβαρή συμμαχία με τη αστική τάξη και ταυτόχρονα να ρίξει στην κοινωνία τη γνωστή κνιτο-συνασπισμική γραμμή του αντιδραστικού αντικαπιταλισμού που πολιτικά πάλι σημαίνει μέτοπο του ΠΑΣΟΚ με ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ.

Αυτή την πρωτοφανή κατακλυστική ατμόσφαιρα την κατέγραψε την κατάλληλη στιγμή και η κατάλληλη δημοσκόπηση. Θα μπορούσε να βγει μία τέτοια δημοσκόπηση και εντελώς αυθόρμητα. Οι μεγάλοι προβοκάτορες δεν χρειάζεται συνήθως να αλλάζουν τα γκάλοπ, γιατί αλλάζουν τις συνειδήσεις. Το νευραλγικό πάντως σημείο του γκάλοπ ήταν ότι ο Σημίτης έπεφτε για πρώτη φορά κάτω από τον Καραμανλή σαν "ο πιο κατάλληλος πρωθυπουργός". Επειδή σ' αυτή τη χώρα ψηφίζονται πρωθυπουργοί και όχι κόμματα, αυτό σήμαινε ότι το ΠΑΣΟΚ έχανε την εξουσία.

Στο σημείο αυτό ο προβοκάτορας χτύπησε το χέρι του στο Εκτελεστικό και είπε: "κάντε συνένδριο, αλλιώς φεύγω", που σημαίνει: "βάλτε μέσα τα ρετάλια, αλλιώς χάνετε την εξουσία, γιατί ξέρετε πως χωρίς εμένα χάνετε την εξουσία".

Αυτός ο εκβιασμός είναι ο μόνος που μπορεί να πιάσει στο ΠΑΣΟΚ κι έχει πάντα πιάσει ως τώρα. Γιατί οι πασόκοι οπληρωγού έχουν άποψη και ελεύθερο δημοκρατικό πνεύμα ως εκεί που δεν διακυβεύεται η γενική εξουσία του

αρπακτικού στρατού τους. Αντέχουν ακόμα και να χάνουν την κομματική και κυβερνητική εξουσία τους σαν πρόσωπα, όμως δεν αντέχουν ποτέ να χάνουν την εξουσία σαν κόμμα. Τότε νιώθουν ένα τίποτα και μετατρέπονται σε ρεμάλια. Φαίνεται ότι τα ηγετικά ρεμάλια στο Εκτελεστικό της 23 Ιούνη προτίμησαν να μοιραστούν την εξουσία με τα ρετάλια παρά να τη χάσουν εντελώς.

Έτσι όσοι υπέκυψαν βγήκαν από τη συνεδρίαση έξω φρενών με τον εκβιαστή αρχηγό τους. Όμως ο ίδιος ήταν εξαιρετικά χαρούμενος, κατάσταση στην οποία δεν θα έπρεπε να βρισκόταν αν δεν ήταν προβοκάτορας, γιατί ένας γνήσιος ηγέτης δεν θα ευχαριστιόταν με το να διασύρονται τα ηγετικά στελέχη του κόμματός του, σαν άβουλα και αδύναμα όντα που υποκύπτουν σε εκβιασμούς, και γενικά δεν θα ευχαριστιόταν που η γραμμή του πέρασε με το ζόρι. Ανοιχτά χαρούμενος βέβαια ήταν ο άλλος της Τριάδας ο Γ. Παπανδρέου, ενώ ο Λαλιώτης έπρεπε να παίξει τον γνωστό του κεντρίστικο ρόλο. Επέπληξε λοιπόν με δύναμη τον Σημίτη για τον εκβιασμό του και ύστερα ευχαρίστως υπέκυψε σ' αυτόν καλώντας και τους άλλους να κάνουν το ίδιο. Την ίδια ταχτική ακολούθησε και το πιστό τσιράκι του Λαλιώτη στο Εκτελεστικό, ο Σκανδαλίδης.

Αυτόν το ρόλο παίζει εδώ και δυο χρόνια και ο νεόκοπος σύμμαχος της ρώσικης ομάδας Τσοχατζόπουλος. Αυτός πουλάει διαρκώς την τάση του, την τάση του εθνικιστικού αυτοδυναμικού ΠΑΣΟΚ στην κλίκα του Σημίτη. Η τακτική του είναι η γνωστή παπανδρεϊκή. Διαφωνεί στα λόγια με το Σημίτη και συμπλέει μαζί του στην πράξη. Στην προκειμένη περίπτωση πρέπει να αντιμετωπίσει τη σκληρή γραμμή του στρατοπέδου του που τον καλεί να κατέβει στο Συνέδριο ενάντια στον Σημίτη. Αυτός σαν απάντηση ρίχνει τη γραμμή να "επιβάλλουμε την πολιτική μας γραμμή στο Συνέδριο και όχι τα πρόσωπα". Τέτοιες απάτες πάννουν μόνο σ' ένα κόμμα σαν το ΠΑΣΟΚ στο οποίο η πολιτική διαχωρίζεται από τα πρόσωπα, επειδή τα πιο πολλά πρόσωπα εκεί μέσα έχουν εξασκηθεί για δεκαετίες στη φακίρική τέχνη να εφαρμόζουν τις αντίθετες πολιτικές από εκείνες που πιστεύουν. Βεβαίως, όταν ο Τσοχατζόπουλος λέει "να επιβάλουμε την πολιτική μας στο Συνέδριο", εννοεί να περάσει η γραμμή της συγκυβέρνησης με την ψευτοαριστερά. Γιατί αυτή τη γραμμή υπερασπίζει εδώ και δύο χρόνια ανοιχτά ο Τσοχατζόπουλος. Όταν λέει "αριστερό ΠΑΣΟΚ", "κοινωνικό ΠΑΣΟΚ" κλπ, αυτός εννοεί ένα πράγμα, τη συγκυβέρνηση με τους κνίτες. Αφού έτσι έχουν τα πράγματα, οι μόνοι χαμένοι στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, τα αληθινά θύματα του εκβιασμού του Σημίτη είναι αυτοί που με τον ένα ή τον άλλον τρόπο έχουν α-

ντισταθεί ως τώρα στη γραμμή της συγκυβέρνησης με τους σοσιαλφασίστες. Αυτοί είναι βασικά η Β. Παπανδρέου και ο Πάγκαλος. Πιστεύουμε ότι θα χτυπήσουν τη "Μετεξέλιξη" στη συνέχεια, αλλά θα είναι σε πολύ πιο αδύναμη θέση από πριν, επειδή θα έχουν μπει στο Συνέδριο της "Μετεξέλιξης" υποκύπτοντας. Πέρα από αυτό όμως και η ρώσικη συμμορία δεν θα προχωρήσει με μια μαλακή τακτική. Ο βασικός λόγος που την έκανε να φέρει το Συνέδριο τόσο κοντά, αφού οι προϋποθέσεις που προαναφέραμε υπήρχαν, ήταν η ταχύτητα και ο αιφνιδιασμός. Μέσα στο καλοκαίρι η μικρή αλλά καλά λαδωμένη μηχανή του Λαλιώτη και τα εκατοντάδες σκυλιά της "κεντροαριστεράς" που τόσα χρόνια περιμένουν λυσσασμένα ένα κομμάτι εξουσίας, θα πάρουν σβάρνα τους μαλθακούς και κουρασμένους κομματικούς γραφειοκράτες που θα τους βρουν μισόγυμνους μέσα στις θάλασσες και χαμένους στις παραλίες, απρόθυμους για τις σκληρές μάχες του πιο σκληρού από όλα τα Συνέδρια.

Η μόνη τους φροντίδα θα είναι οι αντίπαλοι τους να καταλάβουν όσο γίνεται πιο αργά το σχέδιό τους. Ίσως έτσι να εξηγείται το γεγονός ότι τουλάχιστον μέσα στα λίγα εικοσιτετράωρα που μεσολάβησαν από το πραξικόπημα στο Εκτελεστικό, δεν έχουν ακουστεί ακόμα οι λέξεις "μετεξέλιξη", "διεύρυνση", "κεντροαριστερά". Μόνο ο Μπίστης, ανίκανος να κρύψει τη χαρά του, έβγαλε μια ανακοίνωση υπέρ του "εκσυγχρονιστικού εγχειρήματος". Αλλά που να προσέξει ο μέσος πασόκος του μηχανισμού τέτοιες μειοψηφίες.

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 160/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος

Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος

Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα

Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

Βία ενάντια στα ναρκωτικά

ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟ ΧΑΣΙΣΙ

Όχι στην ηρωίνη από το κράτος

Πέντε βουλευτές, οι Κουβέλης, Δαμανάκη από τον ΣΥΝ, οι Μπένος και Βούγιας από το ΠΑΣΟΚ και ο Τατούλης από τη ΝΔ, κατέθεσαν στη Βουλή στις 23 του Μάη μια πρόταση νόμου 50 σελίδων για τα ναρκωτικά.

Πρόκειται για μια πιο προωθημένη πρωτοβουλία από κείνη που πήραν πριν εννιά χρόνια οκτώ βουλευτές με επικεφαλής τότε τους Λαλιώτη και Γ. Παπανδρέου. Τότε αυτοί οι δύο ήταν βουλευτές στην αντιπολίτευση, τώρα είναι ηγέτες μιας κυβέρνησης. Ο ίδιος ο Λαλιώτης δεν εμφανίστηκε τώρα, αλλά οι Βούγιας και Μπένος είναι δικοί του, όσο για τον Γ. Παπανδρέου αυτός έστειλε ενθουσιώδες μήνυμα υπέρ της πρωτοβουλίας.

Εννοείται ότι τότε, όπως και σήμερα, στο πολιτικό κέντρο της πρωτοβουλίας είναι ο ΣΥΝ, ο οποίος αποτελεί το μαχητικό απόσπασμα κάθε διαδικασίας καταστροφής, διαφθοράς και αποσύνθεσης αυτού του τόπου. Όσο για τον Τατούλη, αυτός είναι ο αναγκαίος φιλελεύθερος καλών προθέσεων που χρησιμοποιεί το σοσιαλφασισμό σα δημοκρατικό μανδύα για τις επιθέσεις του στο λαό. Η ξεχωριστή σημασία αυτής της πρότασης σε σχέση με την προηγούμενη είναι ότι τώρα υπάρχει ο πραγματικός κίνδυνος να περάσει. Τότε η πρόταση ήταν απλά για ζύμωση, δηλαδή για προετοιμασία των συνειδήσεων. Τώρα έχει τη φιλοδοξία να γίνει νόμος, και μπορεί να γίνει νόμος επειδή ο σοσιαλφασισμός έχει τώρα πανίσχυρες θέσεις στην εξουσία.

Η πρόταση των "5" από όσα γράφτηκαν στον τύπο και ανακοινώθηκαν στις τηλεοπτικές εκπομπές, περιλαμβάνει δύο ουσιώδη πρακτικά νομοθετικά μέτρα. Το ένα είναι ότι ο χρήστης σκληρών ναρκωτικών δεν διώκεται ποινικά, και μπορεί να παίρνει τη δόση του από το κράτος. Το δεύτερο και το βασικότερο, ότι απελευθερώνεται γενικά και η ατομική χρήση του χασισιού και η παραγωγή χασισιού για ατομική χρήση. Και στις δύο περιπτώσεις η πρόταση νόμου καλύπτεται πίσω από τις πιο ακραία φιλελεύθερες ευρωπαϊκές νομοθεσίες, στην περίπτωση της ηρωίνης πίσω από μια διαδεδομένη πρακτική σε αρκετές ευρωπαϊκές χώρες,

στη δεύτερη του χασισιού πίσω από την πρακτική αποκλειστικά της Ολλανδίας. Στο θεωρητικό υπόστρωμα της πρότασης των "5" είναι κυρίως δύο θέσεις που μηρυκάζουν διαρκώς σοσιαλφασίστες και φιλελεύθεροι: η πρώτη είναι ότι η διάδοση των ναρκωτικών ευνοείται ή ακόμα και οφείλεται στην παρανομία τους και η δεύτερη ότι το χασίσι δεν είναι ναρκωτική ουσία.

Η σύνθεση και των δύο αυτών θέσεων πραγματοποιείται στο εξής "σενάριο" που έχει κέντρο του τον έμπορο ναρκωτικών.

ΔΕΝ ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΤΗ ΧΡΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΡΚΩΤΙΚΟΥ

Σύμφωνα με αυτό το σενάριο, είναι ο έμπορος σκληρών ναρκωτικών που προκαλεί τη χρήση των σκληρών ναρκωτικών με τον εξής τρόπο: Εκμεταλλεύεται την παρανομία της διακίνησης του χασισιού, που είναι τάχα μια αρκετά αθώα και πολύ διαδεδομένη ουσία και την διαθέτει μέσω του εγκληματικού του παράνομου κυκλώματος. Έτσι οι χρήστες χασισιού έρχονται σε επαφή με τον έμπορο. Τότε ο έμπορος κάποια στιγμή τους πλασάρει ηρωίνη. Στο σημείο αυτό υποδουλώνονται σωματικά και ψυχικά από τον έμπορο και γίνονται διακινητές και ηρωίνης και χασισιού διευρύνοντας οι ίδιοι πλέον το χώρο αγοράς του εμπόρου και παράγοντας νέα θύματα. Η λύση λοιπόν που προτείνουν οι παραπάνω σεναριογράφοι είναι η εξής: Νομιμοποιούμε την ατομική παραγωγή και χρήση του χασισιού και τελειώνουμε με τη σύνδεση χασικλή - εμπόρου. Ύστερα, για να κόψουμε και την σύνδεση ηρωίνομανούς - εμπόρου δίνει το κράτος τη δόση του στον ηρωίνομανή, οπότε αυτός ανεξαρτάται από τον έμπορο.

Με αυτά τα δύο μέτρα ο έμπορος απομονώνεται, το εμπόριο συρρικνώνεται ή καταρρέει και τότε δεν υπάρχει προμήθεια.

Αυτή η θεωρία εξηγεί την παραγωγή και την κατανάλωση των ναρκωτικών από την ύπαρξη του εμπόρου και είναι προϊόν όλης εκείνης της αντιδραστικής μικροαστικής οικονομολογίας που πάντα απέδιδε στον έμπορο, στο χρήμα και στο κέρδος την αιτία όλων των κοινωνικών κακών.

Στο βάθος πρόκειται για μια ακόμα έκδοση του αντιδραστικού αντικαπιταλισμού στη βάση του οποίου βρίσκεται η θέση ότι οι ανθρώπινες ατομικές ανάγκες δεν βγαίνουν από τα σπλάχνα της ίδιας της κοινωνικής ζωής, αλλά είναι προϊόν του κεφάλαιου, στην προκειμένη περίπτωση του εμπορικού κεφάλαιου που διακινεί ναρκωτικά:

Δηλαδή δεν υπάρχουν οι έμποροι ναρκωτικών, επειδή υπάρχει ατομική ζήτηση για την κατανάλωση ναρκωτικών, αλλά υπάρχει ζήτηση ναρκωτικών επειδή αυτή την προκαλούν οι έμποροι ναρκωτικών.

Αυτή τη θέση τη χρησιμοποιεί παντού ο αντιδραστικός αντικαπιταλισμός. Σύμφωνα με αυτήν οι ατομικοί καταναλωτές δεν χρησιμοποιούν ηλεκτρικά πλυντήρια και αυτοκίνητα επειδή αισθάνονται την ανάγκη γι' αυτά μέσα από μια αντικειμενική κοινωνική διεργασία, αλλά επειδή την ανάγκη τους για πλυντήρια και αυτοκίνητα τους τη γεννάει η διαφήμιση και η ευρύτερη ιδεολογική προπαγάνδα, που οργανώνουν το κεφάλαιο της αυτοκινητοβιομηχανίας και το κεφάλαιο της βιομηχανίας ατομικών συσκευών.

Αυτή τη θέση την προώθησε και την προωθεί συστηματικά ο σοσιαλμπερλιαρισμός κάτω από τον γενικό τίτλο "καταναλωτική κοινωνία" και υπότιτλο "πλασματικές ανάγκες" για να δικαιολογήσει το γεγονός ότι όλες οι σοσιαλμπερλιαριστικές χώρες και πρώτα απ' όλες η ΕΣΣΔ αρνήθηκαν να ικανοποιήσουν τις ζωτικές καταναλωτικές ανάγκες των πληθυσμών τους, και να αναπτύξουν τη βιομηχανία καταναλωτικών ειδών, στο όνομα τάχα της "άμυνας της σοσιαλιστικής χώρας" και με το συνοδευτικό επιχείρημα ότι προηγούνται οι συλλογικές καταναλωτικές δαπάνες του

πληθυσμού, όπως αυτοί τις όριζαν. Στο βάθος πρόκειται για μια σύγχρονη επανέκδοση του μεσαιωνικού ασκητισμού όπως τον προπαγάνδιζαν οι παπάδες προκειμένου να μην διεκδικούν οι εξαθλιωμένοι δούλοπάροικοι από τους φεουδάρχες δυνατότες τους τίποτα υλικότερο από την ουράνια σωτηρία.

Όσοι βέβαια έχουν έστω και κάποια μακρινή σχέση με τον μαρξισμό ξέρουν ότι κάθε κεφαλαιοκρατική παραγωγή και κυκλοφορία πραγματοποιείται πάνω στο έδαφος των ανθρώπινων καταναλωτικών αναγκών. Και αυτό ανεξάρτητα από τον ιστορικά προοδευτικό ή αντιδραστικό χαρακτήρα αυτών των αναγκών και ανεξάρτητα από τον εποικοδομητικό ή καταστροφικό ρόλο που συνεπάγεται η ικανοποίηση αυτών των αναγκών πάνω στα ίδια τα άτομα. Η ατομική ανάγκη για ναρκωτικά, η ανάγκη για πορνογραφήματα και η ανάγκη για λαχεία δεν ενδιαφέρουν τους επιμέρους κεφαλαιοκρατικούς τομείς σαν τέτοιους πιο πολύ από τις ανάγκες που υπάρχουν για πλυντήρια και για αυτοκίνητα. Η βιομηχανία πορνογραφημάτων, ή οι εκδοτικοί οίκοι που τυπώνουν το "Κεφάλαιο" του Μαρξ είναι σαν καπιταλιστικοί οργανισμοί εξίσου αδιάφοροι για την ηθική αξία του προϊόντος τους. Αντίστοιχα και οι ίδιες οι ανάγκες είναι ανεξάρτητες από τις επιμέρους βιομηχανίες που τις καλύπτουν.

Ασφαλώς ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής παράγει και διαρκώς καινούργιες ανάγκες καθώς και τα ιδιαίτερα προϊόντα που είναι δεμένα με αυτές τις νέες ανάγκες. Αλλά αυτό δεν είναι στην πρόθεση ούτε προϊόν επινοήσης κάποιου φανταστικού και αφηρημένου συλλογικού κεφαλαιοκράτη, και ακόμα περισσότερο κάποιας ειδικής μερίδας του κεφάλαιου, αλλά προκύπτει **αναγκαστικά** από τις λειτουργίες του ίδιου του κεφαλαιοκρατικού συστήματος στο σύνολό του. Για παράδειγμα, η ανάγκη που έχουν για δανεισμό οι δίχως πιστωτική επιφάνεια επιχειρηματίες είναι σύμφυτη με τον καπιταλισμό και εξυπηρετείται από τους τοκογλύ-

φους αλλά δεν είναι οι τοκογλύφοι που προκάλεσαν αυτή την ανάγκη. Όσο θα υπάρχει καπιταλισμός θα υπάρχει και τοκογλυφικό κεφάλαιο, αλλά δεν προκάλεσε αυτό το κεφάλαιο την τοκογλυφία.

Η ατομική ανάγκη για ναρκωτικά, ή καλύτερα οι άνθρωποι που είναι επιρρεπείς στο να καταναλώσουν ναρκωτικά, υπάρχει στον ίδιο βαθμό που υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι επιρρεπείς στα λαχεία και ακόμα κάποιοι άλλοι στα πορνογραφήματα. Με τα ναρκωτικά ζει κανείς στην φαντασία του έναν καλύτερο κόσμο. Με τα λαχεία και το τζόγο γενικά αγοράζει κανείς την φαντασίωση μιας πλούσιας ζωής και με τα πορνογραφήματα την φαντασίωση μιας ανεκπλήρωτης σεξουαλικής ηδονής.

Αυτές οι αγορές δεν είναι οι μοναδικές με τις οποίες οι άνθρωποι καταναλώνουν στην φαντασία τους ότι δεν μπορούν να ζήσουν στην πράξη. Οι επιχειρήσεις της θρησκευτικής λατρείας, ένα βασικό μέρος της βιομηχανίας θεάματος και το κύριο μέρος της αθλητικής βιομηχανίας είναι τέτοιες μορφές φανταστικού ξεπεράσματος των πραγματικών αντιφάσεων της κοινωνικής ζωής και αντίστοιχες μορφές κοινωνικής και προσωπικής αλλοτρίωσης. Εκείνο που περισσότερο χαρακτηρίζει τις τρεις που εντοπίσαμε είναι ότι ο φανταστικός τους κόσμος μπορεί εύκολα να συντρίψει την πραγματική τους ζωή και ειδικά στην περίπτωση των ναρκωτικών, να τους ρίξει στον πιο απίστευτο εξευτελισμό.

Σε αυτά τα πάθη και τις πανίσχυρες έξεις, δεν είναι ευάλωτος ο κάθε άνθρωπος. Είναι πιο ευάλωτα τα κοινωνικά, ψυχικά και οικονομικά πιο τραυματισμένα κομμάτια του πληθυσμού. Επίσης είναι αυτά που προσωπικά που βασανίζονται περισσότερο σε πρακτικό επίπεδο γιατί είναι περιορισμένη η οικονομική τους δυνατότητα για να προμηθευτούν ασταμάτητα το αντικείμενο ή το μέσο του πάθους τους. Εννοούμε εδώ ότι για

ΕΛΕΥΣΙΝΑ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΠΕΤΡΟΛΑ

Πραγματοποιήθηκε στις 13 του Ιούνη η συγκέντρωση των 15μελών του 1ου και του 2ου ΤΕΕ Ελευσίνας στο Εργατικό κέντρο της πόλης. Στη συγκέντρωση αυτή συμμετείχαν μαθητές, εργαζόμενοι από την Πετρόλα, κάτοικοι της Ελευσίνας ενώ έκαναν ιδιαίτερα αισθητή την παρουσία τους οι απολυμένοι από τα Λιπάσματα της Δραπετσώνας. Συμμετείχαν επίσης σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ.

Η σημασία αυτής της συγκέντρωσης είναι τεράστια. Για πρώτη φορά μέσα στην Ελευσίνα, στο κέντρο του βιομηχανικού σαμποτάζ στο Θριάσιο, ακούστηκε η αντίθετη φωνή που υποστηρίζει τη βιομηχανία τόσο δυνατά.

Τώρα κανείς δεν μπορεί πια να κατηγορήσει όσους προπαγανδίζουν την άποψη ότι χρειάζεται η βιομηχανία και ότι πρέπει να γίνει ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα, για το ότι δεν είναι κάτοικοι της Ελευσίνας αλλά ένα κόμμα που ήρθε από την Αθήνα, ούτε μπορεί να λείπει ότι αυτά τα λένε κάποιον από τους εργάτες της Πετρόλα που υπηρετούν τα συμφέροντα του εργοδότη τους.

Οι μαθητές των τεχνικών σχολείων της Ελευσίνας αντιτάθηκαν στη βαρβαρότητα, στην οποία θα οδηγήσει το κλείσιμο της Πετρόλα για την περιοχή, και φώναξαν δυνατά στο Θριάσιο "κάτω τα χέρια από τα εργοστάσια".

Για πρώτη φορά ένα κομμάτι της κοινωνίας της Ελευσίνας, οι μαθητές, που πάνω του στηρίχτηκε αρχικά και μάλιστα σε μεγάλο βαθμό το αντιδραστικό κίνημα των κατεδαφιστών, μιλά ανοιχτά και παίρνει θέση για ένα ζήτημα που αποτελεί καθημερινό θέμα στις συζητήσεις των κατοίκων της πόλης. Και παίρνει θέση υπέρ της ανάπτυξης, υπέρ των βιομηχανικών επενδύσεων στο Θριάσιο. Το ίδιο τους το μέλλον είναι η ύπαρξη της βιομηχανίας και για τη διατήρησή της και την ανάπτυξή της φώναξαν και διοργάνωσαν αυτήν την ιστορική για την πόλη και ίσως για το βιομηχανικό κίνημα σε όλη την Ελλάδα, συγκέντρωση. **Εδώ για πρώτη φορά στην Ελλάδα σχολεία φωνάζουν για τη**

βιομηχανία και παίρνουν την πρωτοβουλία να καλέσουν ανοιχτά το λαό για την υπεράσπισή της.

Τα αποτελέσματα όλης αυτής της κίνησης που ξεκίνησε από τον Απρίλη δεν άργησαν να φανούν. Ο αποκλεισμός της Πετρόλα, που προβλήθηκε από όλα τα μέσα ενημέρωσης και τα τοπικά και τα πανελλαδικά για το Σαββατοκύριακο 2-3 Ιούνη κατέληξε σε παταγώδη αποτυχία. Ταυτόχρονα με την προπαγάνδα των κατεδαφιστών για τη δικιά τους συγκέντρωσή γινόταν και η προπαγάνδα της εκδήλωσης των μαθητών στο Εργατικό Κέντρο. Συνεργεία από μαθητές μοίραζαν την προκήρυξη στα σχολεία, κολλούσαν τις αφίσες που ανάγγειλαν τη συγκέντρωση και κρεμούσαν αεροπανώ στην πόλη. Αν και η εκδήλωση αρχικά (όπως αναφέρονταν στην προκήρυξη) είχε αναγγελθεί για το χώρο των ΤΕΕ έγινε τελικά στο Εργατικό Κέντρο. Και αυτό γιατί από τη μια υπάρχει ένα τυπικό νομικό πρόβλημα για τη χρήση του χώρου του σχολείου για μια τέτοια συγκέντρωση αλλά και από την άλλη υπήρξε ένα ουσιαστικό πρόβλημα που έχει να κάνει με το γεγονός ότι την ημερομηνία που μπορούσε να γίνει η συγκέντρωση είχαν τελειώσει οι εξετάσεις και στα σχολεία δεν πήγαιναν πια οι μαθητές. Ταυτόχρονα όμως ο χώρος του Εργατικού Κέντρου ήταν ο πιο κατάλληλος και το

γεγονός ότι αυτός δόθηκε από τη διοίκησή του στους διοργανωτές είναι επίσης εξαιρετικά σπουδαίο και έχει τη σημασία του.

Όπως γράψαμε και σε άλλο άρθρο η "Επιτροπή κατά των επεκτάσεων της Πετρόλα" για να δεχτεί να έρθει στην εκδήλωση έβαζε σαν όρο να μην συμμετέχει σαν συνομιλητής, εκφράζοντας την άποψη της αντίθετης από αυτήν πλευράς, το Σωματείο των εργαζομένων στην Πετρόλα. Ήθελε να έχει

απέναντί της μόνο τους εκπροσώπους της διοίκησης της Πετρόλα (!). Αυτό γιατί θα ήταν εύκολο έτσι να εμφανιστεί αυτή στα μάτια του λαού σαν ο υπερασπιστής της φτώχειας, άνεργης και αδύνατης Ελευσίνας απέναντι στον πλούσιο και ισχυρό καπιταλιστή που κάνει ότι θέλει στην πόλη και δεν μπορεί να τον εμποδίσει κανείς. Ανεξάρτητα λοιπόν από τα τερατώδη ψέματα της "Επιτροπής" που θα αποκαλύπτονταν έτσι και αλλιώς, αυτή θα είχε

στη συνείδηση του λαού ένα προπαγανδιστικό πλεονέκτημα. Το οποίο βέβαια σε καμιά περίπτωση δεν δικαιούται να έχει. Η "Επιτροπή" αυτή και τα κόμματα που την καθοδηγούν βρίσκονται έτη φωτός πιο δεξιά και είναι οι χειρότερες αντιδραστικές δυνάμεις από οποιαδήποτε άλλη μέσα στο Θριάσιο. Όταν στο απέναντι από την "Επιτροπή" τραπέζι θα

συνέχεια στη σελ. 20

Η ΑΦΙΣΑ ΤΩΝ 15ΜΕΛΩΝ

ΝΑΙ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Τα όνειρά μας για ένα καλύτερο αύριο πραγματοποιούνται μονάχα αν έχουμε δουλειά. Όμως τα εργοστάσια κλείνουν και η ανεργία μεγαλώνει. Σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση η βιομηχανία εκσυγχρονίζεται εξασφαλίζοντας καθαρότερο περιβάλλον και νέες θέσεις εργασίας. Όμως εδώ ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα που έχει μεγάλη σημασία για μας εμποδίζεται.

Εμείς επισκεφθήκαμε τις εγκαταστάσεις, μελετήσαμε τα στοιχεία και διαπιστώσαμε ότι πρέπει να γίνει η επένδυση

Αποφασίσαμε για να σχηματίσει ο καθένας τη δική του γνώμη να διοργανώσουμε συγκέντρωση και καλέσαμε τους εκφραστές των δύο αντίθετων θέσεων για το ζήτημα της Πετρόλα να μιλήσουν ισότιμα. Όμως η "Επιτροπή κατά των επεκτάσεων της Πετρόλα" αρνήθηκε κάθε συμμετοχή δείχνοντας ότι φοβάται την αλήθεια. Εμείς λοιπόν προχωράμε σε συγκέντρωση-συζήτηση στις 13 του Ιούνη.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ-ΣΥΖΗΤΗΣΗ Τετάρτη 13 Ιουνίου, 7μμ Στο Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας

Στη συγκέντρωση θα μιλήσουν εκπρόσωποι από:

- Τα 15μελή του 1^{ου} και 2^{ου} ΤΕΕ Ελευσίνας
 - Το Σωματείο εργαζομένων της Πετρόλα
 - Το Σωματείο των Λιπασμάτων Δραπετσώνας (Απολυμένοι)
- Θα μιλήσουν επίσης:
- Ειδικοί από τις εγκαταστάσεις της Πετρόλα
 - Εκλεγμένοι συνδικαλιστές από άλλους εργασιακούς χώρους

Σας καλούμε να υποστηρίξετε κάθε προσπάθεια ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού των βιομηχανιών στο Θριάσιο με φροντίδα για τη μείωση της μόλυνσης. Καλούμε όλους τους μαθητές και τους κατοίκους του Θριάσιου να συμμετέχουν στη συγκέντρωση.

Τα 15μελή του 1^{ου} και του 2^{ου} ΤΕΕ Ελευσίνας

Από την αφίσα της ΟΑΚΚΕ στη συγκέντρωση των σχολείων

Αυτό που χαρακτήριζε την κατάσταση στην Ελευσίνα, όσον αφορά το ζήτημα της Πετρόλα αλλά και γενικότερα της βιομηχανίας, ήταν η κυριαρχία της αντιδραστικής γραμμής των αντιβιομηχανικών δυνάμεων. Μέχρι περίπου τον Οκτώβρη αυτοί οι κατεδαφιστές της βιομηχανίας κυριαρχούσαν σε όλο το Θριάσιο. Δεν υπήρχε φωνή αντίστασης.

Πολλοί άνθρωποι καταλάβαιναν ότι η γραμμή της "Επιτροπής κατά των επεκτάσεων της Πετρόλα" και των κομμάτων που την καθοδηγούν (ΣΥΝ-ψευτοΚΚΕ-Καραμανλική ΝΔ-Σημιτικό ΠΑΣΟΚ) θα οδηγήσει, εφόσον κυριαρχήσει, ένα μέρος του εργαζόμενου λαού στην ανεργία-είτε άμεσα, είτε έμμεσα-αλλά μπροστά στον τεράστιο μηχανισμό αυτών των κομμάτων κανείς δεν τολμούσε να πει ανοιχτά τις απόψεις του. Όταν λέμε μηχανισμό εννοούμε κυρίως τα ΜΜΕ, κανένα κανάλι και καμιά εφημερίδα δεν είχε την άποψη ότι έπρεπε να γίνει ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα. Όλα τα ΜΜΕ ήταν αντίθετα με αυτόν και υποστήριζαν φανατικά, λίγο έως πολύ, τις θέσεις της "Επιτροπής". Επίσης καμιά εφημερίδα του Θριάσιου δεν έγραψε ποτέ ένα άρθρο υπέρ της επένδυσης και των θετικών συνεπειών που αυτή θα έχει. Η άποψη ότι η βιομηχανία χρειάζεται δεν είχε κανένα ανοιχτό υποστηρικτή. Όλοι αρθρογράφουσαν για το πόσο ρυπαίνουν τα εργοστάσια και ιδιαίτερα η Πετρόλα, και για το πόσο επικίνδυνη για την ασφάλεια είναι η κατασκευή των νέων μονάδων του διυλιστηρίου. Η Ελευσίνα, αλλά και οι άλλοι δήμοι του Θριάσιου, ήταν γεμάτοι με πανό και αφίσες της "Επιτροπής" που έλεγαν για τη μόλυνση που προκαλεί η Πετρόλα και για τον κίνδυνο από μια έκρηξη του διυλιστηρίου που θα καταστρέψει όλη την Ελευσίνα. Τότε, τον Οκτώβρη δηλαδή, έγινε και η μεγάλη συγκέντρωση της Επιτροπής, έχοντας περίπου 3000 κόσμο, κυρίως μαθητές των σχολείων της Ελευσίνας, έξω από την Πετρόλα.

Τότε κατέβηκε στην πόλη η ΟΑΚΚΕ και όλλησε μια αφίσα για την αποβιομηχάνιση και για το ζήτημα της Πετρόλα, όπου και εξηγούσε τόσο τις επιπτώσεις από την αποβιομηχάνιση, όσο, και κυρίως, την τεράστια σημασία του να γίνει ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα όχι μόνο για την περιοχή αλλά και για όλη την Ελλάδα. Όπως ήταν φυσικό αυτή η φωνή, που για πρώτη φορά τολμούσε να τα βάλει ανοιχτά με την κυριαρχία των αντιβιομηχανιστών, συνάντησε την άμεση αντίδραση της Επιτροπής. Τότε

κατά τη διάρκεια της αφισοκόλλησης το γνωστό μέλος του ψευτοΚΚΕ και της Επιτροπής Χοραζάνης επιτέθηκε στα μέλη της ΟΑΚΚΕ που κολλούσαν και τους απειλούσε με ξυλοδαρμό αν συνέχιζαν τα κολλούν τις αφίσες, δηλαδή να αμφισβητούν την γραμμή και την κυριαρχία της "Επιτροπής" στην Ελευσίνα. Αυτές οι φασιστικές απειλές εκτοξεύθηκαν στην παραλία της Ελευσίνας σε μέρος που δεν είχε κόσμο. Τότε ήρθε σε βοήθεια και το πρόεδρος της "Επιτροπής" Χριστάκης ο οποίος και αυτός προσπάθησε, χωρίς επιτυχία βέβαια, να μας αποτρέψει από την ενημέρωση του λαού. Αυτοί δεν τόλμησαν να καλέσουν τους τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ γιατί μαζεύτηκε κόσμος. Η βία στην αντίθετη άποψη και μάλιστα ανοιχτά θα προκαλούσε τεράστιο ζήτημα, πολύ μεγαλύτερο από όσο θα προκαλούσε από μόνη της η αφίσα, γιατί πολλοί περισσότεροι άνθρωποι θα αναρωτιόντουσαν γιατί τόσο βία ενάντια σε μια οργάνωση, άγνωστη στην Ελευσίνα μέχρι εκείνη τη στιγμή, που με μια και μόνη αφίσα έκφρασε μια αντίθετη άποψη ενάντια σε έναν τεράστιο προπαγανδιστικό μηχανισμό που δαπανούσε εκατομμύρια για την προβολή των θέσεών του και που βομβάρδιζε καθημερινά όλο το Θριάσιο με ανακοινώσεις, προκηρύξεις, αφίσες, αεροπανώ, συνεντεύξεις κλπ. Μετά την συγκέντρωση της "Επιτροπής" ακολούθησαν μερικές τηλεοπτικές εκπομπές στο κανάλι Seven, όπου ήρθαν σε αντιπαράθεση μέλη της "Επιτροπής" και μέλη του σωματείου των εργαζομένων στην Πετρόλα. Αυτές οι τοποθετήσεις και κυρίως οι θέσεις της ΟΑΚΚΕ άρχισαν να αλλάζουν το κλίμα σιγά-σιγά στην Ελευσίνα.

Μετά η "Επιτροπή" έκανε και άλλη συγκέντρωση στην είσοδο της Ελευσίνας όπου μετά βίας είχαν συγκεντρωθεί καμιά 700αρια άτομα κυρίως μαθητές και υπάλληλοι των δήμων. Από τους μαθητές οι περισσότεροι πήγαν για να ακούσουν τα μουσικά συγκροτήματα που οι κατεδαφιστές είχαν καλέσει. Επίσης σε μια συγκέντρωση που πραγματοποιήσαν εκείνη την περίοδο στο Σύνταγμα δεν ήταν παραπάνω από 15 άτομα παρόλη την κινητοποιή-

ση που έκαναν. Οι κατεδαφιστές πραγματοποίησαν και άλλη συγκέντρωση στις 8 του Μάρτη με αφορμή την "Παγκόσμια ημέρα του περιβάλλοντος" στην κεντρική πλατεία της Ελευσίνας. Ήταν δεν ήταν καμιά 500αρια άτομα. Ένα χαρακτηριστικό είναι ότι ενώ στην συγκέντρωση του Οκτώβρη τα περισσότερα μαγαζιά στην πόλη είχαν την αφίσα της "Επιτροπής" τώρα, μερι-

κούς μήνες αργότερα, είναι ζήτημα αν ήταν παραπάνω από δυο-τρία σε όλη την πόλη.

Η ΟΑΚΚΕ συνέχισε-πέρα από μια προκήρυξη που κατήγγειλε τους τραμπουκισμούς-και με άλλη αφισοκόλληση αλλά και με νέα προκήρυξη στις αρχές του Μάρτη. Σε αυτές εξηγούσε τη σημασία της επένδυσης για το Θριάσιο και τη χώρα γενικότερα αλ-

λά και ανέλυε τις μεθόδους που χρησιμοποιούν οι κατεδαφιστές για το κλείσιμο και έδινε επίσης, ιδιαίτερα με την προκήρυξη μια μεθοδική απάντηση στα ζητήματα της μόλυνσης και των ατυχημάτων. Τα στοιχεία αυτά πάρθηκαν από τη μελέτη των πε-

συνέχεια στη σελ. 27

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ 15ΜΕΛΩΝ

ΝΑΙ ΣΤΙΣ ΘΕΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΤΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Συμμαθητές και συμμαθήτριες,

Σε λίγο όλοι μας θα τελειώσουμε το σχολείο και θα βγούμε στην αγορά εργασίας γεμάτοι όνειρα και θέληση για ένα καλύτερο αύριο. Είμαστε νέοι και το μέλλον είναι όλο δικό μας. Για να μπορούμε όμως να πραγματοποιούμε τα όνειρά μας η βασική προϋπόθεση είναι να έχουμε δουλειά. Δυστυχώς σήμερα οι προοπτικές για κάτι τέτοιο δεν είναι και πολλές. Βλέπουμε με ανησυχία να κλείνουν τα εργοστάσια στη χώρα μας και ιδιαίτερα στην Αττική. Στον Πειραιά τα κλωστοϋφαντουργικά εργοστάσια, η Χρωπεί, η ΑΖΕΛ, τα Λιπάματα έκλεισαν. Η περιοχή γύρω από τον Κηφισό έχει γεμίσει βιομηχανικά ερείπια μικρών η μεγάλων βιομηχανιών και στο Θριάσιο έκλεισαν οι υψικάμινοι της Χαλυβουργικής.

Σύμφωνα με στοιχεία ("Ετήσια απολογιστική έκθεση της ΕΕ") η Ελλάδα έχει την υψηλότερη ανεργία στην Ευρωπαϊκή Ένωση με ποσοστό 12% και την υψηλότερη ανεργία στους νέους που αγγίζει το 31,6% των νέων εργαζομένων. Η ανεργία των νέων Ελληνίδων είναι ακόμη μεγαλύτερη. Αγγίζει το 43% έναντι 18,5% στο σύνολο της Ε.Ε. Εμείς θέλουμε να υπάρχουν θέσεις εργασίας για να δουλέψουμε και όχι να είμαστε άνεργοι και μόνιμοι κάτοικοι στις καφετέριες και τα μπαρ.

Παρακολουθούμε λοιπόν με αγωνία την εξέλιξη της υπόθεσης του εκσυγχρονισμού της Πετρόλα. Για να κατασκευαστούν οι νέες εγκαταστάσεις της θα εξασφαλιστούν 1200 θέσεις εργασίας για 4 χρόνια και μόλις τελειώσει το έργο θα υπάρχουν 200 μόνιμες θέσεις. Αρκετοί από εμάς θα βρουν δουλειά εκεί. Αντίθετα αν αυτό δεν γίνει τότε το εργοστάσιο θα κλείσει υποχρεωτικά. Αυτό γιατί το καύσιμο που παράγεται τώρα από τις ταρινές εγκαταστάσεις σε δύο χρόνια θα καταργηθεί σύμφωνα με τους κανονισμούς της Ευρ. Ένωσης για την αντιρρύπανση. Αν το εργοστάσιο κλείσει θα απολυθούν περίπου 480 εργαζόμενοι και θα προστεθούν στο στρατό των ανέργων. Εκεί θα βρεθούν και άλλοι που ζουν από τους εργαζόμενους της Πετρόλα ή έστω αυξάνουν το εισόδημά τους από την κατανάλωση αυτών.

Πολλοί από εμάς επισκεφθήκαμε το διυλιστήριο, το είδαμε από κοντά και ενημερωθήκαμε για το τι γίνεται. Σίγουρα τα πράγματα δεν είναι έτσι όπως τα παρουσιάζουν οι αντίπαλοι της επένδυσης.

Το πιο σημαντικό που μας κρύβουν με επιμέλεια είναι ότι η μόλυνση θα μειωθεί πολύ σε σχέση με σήμερα (θα είναι τρεις φορές πιο κάτω) γιατί θα καίει φυσικό αέριο που δεν ρυπαίνει αντί για μαζούτ που χρησιμοποιεί σήμερα.

Οι νέες εγκαταστάσεις δεν γίνονται σε κανένα δάσος. Είναι εξακριβωμένο και φυσικό ότι μια σύγχρονη βιομηχανία όχι μόνο ρυπαίνει λιγότερο το περιβάλλον, αλλά και μειώνει τους κινδύνους από ατυχήματα. Ειδικά ο κίνδυνος από εκρήξεις είναι εντελώς ασήμαντος εξ αιτίας των αλληπάλληλων και όλο και πιο σύγχρονων μηχανισμών ασφαλείας. Γενικά τα διυλιστήρια δεν εκρήγνυται. Αυτό λείπει η ντόπια και η διεθνής πείρα. **Μπορούμε να ζητήσουμε να γίνει μια επιτροπή εμπειρογνομόνων που να ελέγχει ότι οι κατασκευές των νέων μονάδων είναι σύμφωνες με τις μελέτες.**

Έχει αποδειχθεί στις πιο ανεπτυγμένες χώρες ότι μπορεί να συνυπάρξουν και οι πόλεις και οι βιομηχανίες και ο τουρισμός. Αυτό γίνεται σε όλη την Ευρώπη. Στον τουρισμό απασχολούνται δυστυχώς ελάχιστοι, στα εργοστάσια πολλοί. Στην Βενετία υπάρχει στην άκρη της πόλης όχι μόνο διυλιστήριο αλλά μια τεράστια βιομηχανική περιοχή.

Κάθε πόλη μπορεί να εκμεταλλεύεται τα οφέλη από αυτήν την συνύπαρξη. Τα σχολεία στην Ελευσίνα παίρνουν δωρεάν πετρέλαιο από την Πετρόλα, ενώ θα μπορούσε να παίρνει τζάμπα ζεστό νερό όλη η πόλη από τις καύσεις της διύλισης. **Μπορούμε να απαιτήσουμε οι προσλήψεις για τις νέες εγκαταστάσεις της Πετρόλα να γίνουν κύρια από την πόλη μας.**

Κανείς μας δεν θέλει να ζει σε ένα κακό περιβάλλον αλλά και κανείς μας δεν θέλει τη φτώχεια που φέρνει η ανεργία.

Σας καλούμε να υποστηρίξετε κάθε προσπάθεια ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού των βιομηχανιών στο Θριάσιο και να καταδικάσετε κάθε προσπάθεια να κλείσουν τα εργοστάσια και να γεμίσει ανεργός η περιοχή μας.

Σε κάθε περίπτωση εμείς για να σχηματίσουν όλοι οι μαθητές τη δική τους γνώμη θα επιδιώξουμε να κάνουμε μια συγκέντρωση στο σχολείο μας. Θα καλέσουμε εκπροσώπους και των δύο απόψεων, δηλαδή της άποψης ότι χρειάζεται το εργοστάσιο για το καλό του λαού και εκείνους που λένε ακριβώς το αντίθετο (Επιτροπή Αγώνα) για να ανταλλάξουν μπροστά μας τα επιχειρήματά τους και θα σαν ανακοινώσουμε την ημέρα και την ώρα.

Ελευσίνα, 25 Μάη 2001

Τα 15μελή του 1ου και του 2ου ΤΒΕ Ελευσίνας

Οι εργαζόμενοι στην TVX απαντούν

ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Την Τετάρτη στις 6 του Ιούνη πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη μεγάλη διαδήλωση των εργαζομένων στην TVX κατά της κυοφορούμενης απόφασης από το Συμβούλιο της Επικρατείας ενάντια στην τεράστια αυτή βιομηχανική επένδυση.

Τη διαδήλωση αυτή οι εργαζόμενοι της TVX την είχαν συνδιοργανώσει με τους εργαζόμενους της μεγάλης ξενοδοχειακής μονάδας του Πόρτο Καράς στο οποίο επίσης η λειτουργία και οι νέες επενδύσεις εμποδίζονται με διάφορα τεχνάσματα.

Ο κοινός αγώνας των εργαζομένων της TVX με εκείνους του Πόρτο Καράς αποτελεί από μόνος του μια παταγώδη διάψευση εκείνων που προβάλλουν την τουριστική ανάπτυξη σαν άλλοθι για να κλείνουν τη βιομηχανία.

Εδώ αποδεικνύεται ότι εκεί-

νοι που κλείνουν τη βιομηχανία είναι οι ίδιοι που χτυπάνε τον τουρισμό και γενικά εμποδίζουν κάθε μεγάλο αναπτυξιακό έργο και, ακόμα περισσότερο, κάθε μεγάλη καπιταλιστική επιχείρηση που ξεφεύγει από τον έλεγχο των δικών τους ανθρώπων. Οι άνθρωποι της Ρωσίας ενδιαφέρονται αν η μεγάλη επένδυση θα είναι βιομηχανική, τουριστική ή ιατρική και τρέμουν ιδιαίτερα τις βιομηχανικές επενδύσεις, όμως πάνω απ' όλα τους ενδιαφέρει να ελέγχουν οποιασδήποτε φύσης μεγάλη μονάδα. Έτσι αν δεν την ελέγχουν οι

άνθρωποι τους, δηλαδή άνθρωποι σαν τον Κόκκαλη, τον Μυτιληναίο, τον Κοπελούζο, τον Μπόμπολα, τον Αποστολόπουλο, τότε την κλείνουν.

Όμως αυτή η τακτική του αναίτιου κλεισίματος των επιχειρήσεων έχει τα όριά της. Η TVX βάζει ήδη ένα όριο στη Βόρεια Ελλάδα, όπως η Πετρόλα αρχίζει να βάζει ένα όριο στο Νότο.

Στον αγώνα αυτό με τη μεγάλη τους διαδήλωση στη Θεσσαλονίκη οι εργαζόμενοι της TVX προηγούνται κατά μια φάση, σε σχέση με τους εργαζόμενους στην Πετρόλα. Αυτό δεν οφείλεται στο ότι οι εργαζόμενοι της TVX είναι πιο προωθημένοι συνδικαλιστικά και πολιτικά από εκείνους της

Πετρόλα, αλλά ότι χτυπήθηκαν πιο νωρίς από ότι εκείνοι και οι αυταπάτες τους κάθε είδους φύγανε πιο νωρίς. Η προετοιμαζόμενη αρνητική απάντηση του Συμβουλίου της Επικρατείας έφερε μπροστά στους εργαζόμενους της TVX πολύ πιο ωμό το φάσμα της ανεργίας.

Το ξεχωριστό για την TVX και το πολύ ευνοϊκό σε σχέση με την Πετρόλα είναι ότι εδώ στη Χαλκιδική οι εργαζόμενοι και η εταιρεία έχουν μαζί τους την πλειοψηφία των μαζικών τοπικών φορέων. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι ο επίσημος διοργανωτής της διαδήλωσης της Θεσσαλονίκης είναι ένα πλατύ συντονιστικό από μαζικούς τοπικούς φορείς: η

“Επιτροπή Στήριξης για την Ανάπτυξη της Χαλκιδικής”. Αυτή κινήθηκε, όπως γράφει σε ανακοίνωσή της στις 5 του Ιούνη, “με πρωτοβουλία του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Χαλκιδικής”. Το Εργ. Κέντρο της Χαλκιδικής είναι αποφασιστικά υπέρ της επένδυσης και δίπλα του είναι όλοι οι μαζικοί φορείς του νομού με εξαίρεση τους Δήμους των κατεδαφιστών (βασικά εκείνων της Ιερισσού και μετά της Αρναίας). Ακόμα, μια σημαντική διαφορά είναι ότι η ηγεσία του Εργατικού κέντρου της Θεσσαλονίκης δεν κρατάει την αδιάφορη και συνένοχη στάση που κρατάει το Εργ. Κέντρο της Αθήνας απέναντι στην αποβιομηχάνιση της Αττικής και της Νότιας Ελλάδας, αλλά στέκεται στο πλευρό των Σωματείων της TVX και στο πλευρό του Εργ. Κέντρου της Χαλκιδικής.

Επίσης σημαντικό δείγμα του ότι οι πολιτικές δυνάμεις του βορρά είναι λιγότερο διαβρωμένες από το ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ, το Σημιτικό ΠΑΣΟΚ και την Καραμανλική φράξια, είναι ότι τα τηλεοπτικά κανάλια της Θεσσαλονίκης και ο Τύπος της κάλυψαν ικανοποιητικά τις πρόσφατες κινητοποιήσεις της TVX όπως κάλυψαν και τη μεγάλη διαδήλωση της Θεσσαλονίκης. Αντίθετα ο Τύπος της Αθήνας, αλλά ιδιαίτερα τα κεντρικά κανάλια, έπνιξαν τη διαδήλωση της Θεσσαλονίκης, όπως πνίγουν συστηματικά εδώ και δύο χρόνια τις διαδηλώσεις των Λιπασμάτων ή και την τεράστιας σημασίας συγκέντρωση στο Εργ. Κέντρο Πειραιά υπέρ της επένδυσης της Πετρόλα (σχετική αρθρογραφία σε άλλες σελίδες της Ν. Ανατολής).

Πραγματικά μιλάμε για φασιστικού τύπου κυριαρχία των ρωσόδουλων στα κεντρικά κανάλια της χώρας. Είναι πραγματικά ασύλληπτο να έχει όλη η χώρα τη λαθεμένη εικόνα ότι οι κάτοικοι της τουριστικής Χαλκιδικής δεν θέλουν την TVX μέσα από την έμφαση που δόθηκε για χρόνια στις αριθμητικά ασήμαντες κινητοποιήσεις των κνιτοειδών ή στις τρομοκρατικές ενέργειες των αναρχικών, και να μην ξέ-

ΑΦΙΣΑ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΠΟΥ ΚΟΛΛΗΘΗΚΕ ΣΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ

ΝΑ ΓΙΝΕΙ Η ΕΠΕΝΔΥΣΗ ΤΗΣ TVX

ΟΧΙ ΣΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Εδώ και δύο δεκαετίες αλλά πιο πολύ τον τελευταίο καιρό, εφαρμόζεται ένα σχέδιο υπονόμησης της βιομηχανικής ανάπτυξης της χώρας. Χάρη σ' αυτό, η Ελλάδα απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο από τον αναπτυγμένο κόσμο και γίνεται τριτοκοσμική.

Το βιομηχανικό σαμποτάζ διεξάγεται στο όνομα της προστασίας της υγείας του πληθυσμού, στο όνομα του τουρισμού και των αρχαιοτήτων και στο όνομα της εργατικής τάξης ενάντια στο κεφάλαιο.

Όμως δεν υπάρχει τίποτα πιο ανθυγιεινό από τη φτώχεια και την ανεργία, τίποτα πιο αντι-τουριστικό από την εξαθλίωση του πληθυσμού, τίποτα πιο αντι-ιστορικό από τη συντριβή των παραγωγικών δυνάμεων που σε κάθε περίοδο γεννάνε τους πολιτισμούς, και τέλος τίποτα πιο αντεργατικό από την εξαφάνιση της υλικής βάσης ύπαρξης του εργατικού κινήματος που είναι η βιομηχανία, ιδιαίτερα η μεγάλη.

Οι αντιβιομηχανικές δυνάμεις θέλουν τώρα να εμποδίσουν την τεράστια επένδυση του Χρυσού, στη Χαλκιδική όπως προσπαθούν να εμποδίσουν την επίσης τεράστια επένδυση της Πετρόλα στην Ελευσίνα.

Πρόπερσι έκλεισαν τα Λιπάσματα στον Πειραιά. Επιχειρούν να κάνουν το ίδιο στα Λιπάσματα της Θεσσαλονίκης και στα φωσφορικά στην Καβάλα. Ματαίωσαν παλιότερα το Πετροχημικό στο Μεσολόγγι, ενώ συρρικνώνουν τώρα τα διυλιστήρια σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Ταυτόχρονα επιτίθενται στα Τσιμέντα Χαλκίδας και έχουν μισοδιαλύσει τη Ναυπηγοεπισκευαστική βιομηχανία. Δεν υπάρχει μεγάλη βιομηχανία που δεν θέλουν να την κλείσουν. Παντού ερημώνουν την Ελλάδα.

Το ερώτημα είναι γιατί. Η απάντηση βρίσκεται στην πολιτική των δυνάμεων που κάνουν το σαμποτάζ.

Αυτές είναι βασικά το λεγόμενο ΚΚΕ ο ΣΥΝ, και πίσω τους η κρυμμένη, αλλά πανίσχυρη, ηγεμονική κλίκα Σημίτη - Λαλιώτη - Παπανδρέου. **Εκείνο που ενώνει την κλίκα Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ είναι η ρώσικη πολιτική. Η κλίκα παριστάνει την ακραιφνώς φιλοδυτική για να καλύπτεται. Όμως ο αληθινός της χαρακτήρας φαίνεται με τον Κόκκαλη.** Αυτόν τον καγκεμπίτη τον έκανε πανίσχυρο η κλίκα Σημίτη και του έδωσε τον ΟΤΕ ώστε να δημιουργηθεί μια **νέα ανατολικού τύπου ολιγαρχία** δεμένη με τα Βαλκάνια και το χώρο της πρώην ΕΣΣΔ. Σε αυτήν ανήκουν και οι Μυτιληναίος, Αποστολόπουλος, Μπόμπολας, Κοπελούζος κ.ά. Όλοι αυτοί “παχαίνουν” από τις σκανδαλώδεις κρατικές προμήθειες και σταδιακά παίρνουμε τη θέση του κλασικού βιομηχανικού κεφαλαίου που είναι παραγωγικά πιο σύγχρονο, καθώς στηρίζεται στον διεθνή ανταγωνισμό και όχι στο μονοπώλιο μιας διεφθαρμένης κρατικής εξουσίας. Τις μεγάλες επενδύσεις του παραγωγικού κεφαλαίου, ιδιαίτερα του δυτικού, οι ρωσόφιλοι τις ματαιώνουν με τους τρόπους που περιγράψαμε, την ίδια ώρα που αδίστακτα εξαρτούν ενεργειακά τη χώρα από το ρώσικο φυσικό αέριο. Τα βασικά πολιτικά εργαλεία των σαμποταριστών είναι: α) το Ε' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας βρίσκεται κάτω από την ιδεολογική καθοδήγηση του δικαστή Δεκλερή (ψευτοΚΚΕ), β) η Greenpeace των Λαλιώτη - Ευθυμίου και κυρίως γ) οι “Επιτροπές Αγώνα” (του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΝ) κατά των βιομηχανιών σε όλες σχεδόν τις περιοχές της χώρας.

Σ' αυτά όλα συμμετέχει η νεόκοπη κλίκα Καραμανλή-Σηπλιωτόπουλου μέσα στη Ν.Δ. η οποία στα μεγάλα πολιτικά ζητήματα έχει την ίδια γραμμή με το ψευτοΚΚΕ, ενώ στις κρίσιμες στιγμές διασώζει το Σημίτη.

Οι εργαζόμενοι πρέπει να μπουν εμπόδιο στα σκοτεινά σχέδια των σαμποταριστών της βιομηχανίας που ήδη έχουν φέρει τη χώρα δεκαετίες πιο πίσω. Στο πλευρό τους πρέπει να βρεθούν όλοι οι δημοκράτες. Η Ελλάδα δεν πρέπει να γίνει Λευκορωσία και Ουκρανία, δηλαδή χώρα της πείνας, της κρατικής διαφθοράς, του φασισμού και της απόλυτης οικονομικής εξάρτησης.

ρει ότι μια πορεία χίλιων εργαζομένων συγκλόνισε τη Θεσσαλονίκη ζητώντας την επένδυση του Χρυσού.

Για να γίνει ένα ζήτημα πολιτικό στη χώρα πρέπει να φτάσει οπωσδήποτε στα κεντρικά τηλεοπτικά κανάλια της Αθήνας. Αν δεν φτάσει σ' αυτά δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο γενικής πανελλαδικής ζύμωσης, οπότε δεν μπορεί να αλλάξει τις πολιτικές εξελίξεις. Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν μπορεί να σπάσει την ειλημμένη τετρακομματική απόφαση να μην πραγματοποιηθεί η επένδυση του Χρυσού από την TVX. **Αυτή η επένδυση θα επιτραπεί από την τετρακομματική ηγετική συμμορία μόνο αν την αναλάβουν εταιρείες του ανατολικού μπλοκ ή μόνο αν είναι τρομακτικός ο αγώνας που θα δώσουν οι εργαζόμενοι της TVX και ο λαός της Χαλκιδικής.** Ο αγώνας αυτός πρέπει να είναι τόσο σκληρός και να πάρει τόσο προωθημένες μορφές ώστε να σπάσει το τηλεοπτικό εμπάργκο των κεντρικών καναλιών. Αυτό δεν σημαίνει σώνει και καλά μορφές βίας, αλλά μορφές που συγκινούν την πλατειά μάζα και είναι σαν τέτοιες αδύνατο να αποκρουθούν.

Πάντως η διαδήλωση της 6 του Ιούνη θα έχει οπωσδήποτε συγκλονίσει τους πολιτικούς κύκλους των κατεδαφιστών και θα έχει θορυβήσει τους φίλους τους στη Θεσσαλονίκη. Οπωσδήποτε θα έχει και ισχυρή επίδραση στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

Η Θεσσαλονίκη άλλωστε είναι μια πολύ μεγάλη πόλη και ήδη ξέρεται ότι χίλιοι εργαζόμενοι πορεύτηκαν από τον Λευκό Πύργο μέσω της Τσιμισκή στο Υπουργείο Μακεδονίας σε μια διαδήλωση που είχε ένα ξεχωριστό παλμό και μια γνησιότητα που δεν έχουν ποτέ οι βαριστημένες διαδηλώσεις ρουτίνας των κομματικών εγκάθετων, των γραφειοκρατικών συντεχνιών, και των "επαναστατικών" τελετών του μικροαστικού κνιτοειδούς φοιτηταριού.

Εδώ ήταν άνθρωποι που πίστευαν σ' αυτό που έκαναν, που έχουν αρχίσει να ανησυχούν σοβαρά και που έχουν αρχίσει να θυμώνουν.

Τα συνθήματα των πανώ που σημειώσαμε είναι τα : "Ναι στην Ανάπτυξη και την Απασχόληση, Ναι στη Μεταλλουργία Χρυσού της TVX Ελλάς", "Καμιά απόφαση του Σ. της Επικρατείας δεν θα σταματήσει τον αγώνα μας", "Τουρισμός και Βιομηχανία έχουν παράλληλη πορεία",

"Κάτω τα χέρια από τα Μεταλλεία", "Κραυγή αγωνίας 400 ανέργων του Πόρτο Καράς", "Η ψυχή και η καρδιά των μεταλλωρύχων δεν έχουν ημερομηνία λήξης", "Η Σιθωνία μαρμαζώνει. Η φτώχεια μπήκε στα σπίτια μας", "Θέλουμε Χρυσό και όχι ανεργία. Κάτω τα χέρια απ' τη μεταλλουργία".

Όσο για τα φωναχτά συνθήματα αυτά ήταν πολύ πιο πίσω από τα συνθήματα των πανώ γιατί ήταν τα γνωστά γενικόλογα "Εργατιά ενωμένη σαν γροθιά", "Αύσεις, λύσεις και όχι απολύσεις", "Όχι, όχι στην ανεργία Καράς και Μεταλλεία". Έχαναν στο ότι δεν έβαζαν σαν κεντρικό την αντίσταση στο Συμβούλιο της Επικρατείας, τη θέληση για να γίνει η επένδυση του χρυσού και την πάλη ενάντια στην αποβιομηχάνιση. Το ίδιο υπήρχαν αδυναμίες και στην οργάνωση της διαμαρτυρίας έξω από το υπουργείο όταν ήταν μέσα στο υπουργείο και συζητούσε με τον Πασχαλίδη η αντιπροσωπεία του αγώνα.

Όμως αυτά είναι δευτερεύοντα. Άλλωστε και αυτά δείχνουν ότι τη διαδήλωση αυτή δεν την διοργάνωσαν οι γνωστές παλιοκαρβάνες, οι ειδικευμένοι εφετζήδες του σοσιαλφασισμού, αλλά εργαζόμενοι που βρίσκονται στην ανάγκη να ανακαλύψουν ουσιαστικά μόνοι τους τις μορφές πάλης μιας ουσιαστικά νέας εποχής.

Στην πορεία συμμετείχαν και σύντροφοι της ΟΑΚΚΕ από την Αθήνα και τη Θεσσαλία καθώς και εκπρόσωπος από την Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων.

Τις προηγούμενες μέρες οι σύντροφοί μας είχαν κολήσει 500 αντίτυπα εφημερίδας τοίχου με σύνθημα: "Να γίνει η επένδυση της TVX". Αυτή η αφίσσα ξεσκίστηκε από τους σοσιαλφασίστες αλλά ξανακολλήθηκε τη μέρα της πορείας. Διαπιστώσαμε ότι προκάλεσε μεγάλη εντύπωση και διαβάστηκε με μεγάλο ενδιαφέρον στη Θεσσαλονίκη.

Στη διάρκεια της συγκέντρωσης επίσης έξω από το υπουργείο οι σύντροφοί μας μοιράσανε στους συμμετέχοντες την προκήρυξη της ΟΑΚΚΕ για το ασφαλιστικό, καθώς και μια σμίκρυνση της αφίσσας. Τα έντυπα αυτά γίνανε ανάρπαστα. Οι εργαζόμενοι έχουν δει μέσα από την ίδια τους την πείρα ότι μόνο η ΟΑΚΚΕ εί-

ναι από την αρχή σταθερά δίπλα τους, ενώ σταδιακά διαπιστώνουν ότι οι εκτιμήσεις της οργάνωσης για την επίθεση που επρόκειτο να δεχτεί η επένδυση έχουν δικαιωθεί. Σε κάθε περίπτωση πάντως και παρά την καλή στάση των τοπικών φορέων η απουσία των κοινοβουλευτικών κομμάτων και των συνδικαλιστικών τους μηχανισμών είναι φανερό. Το ότι δεν υπήρχε στη Θεσσαλονίκη αφίσσα συμπάρστασης του Εργ. Κέντρου για την πορεία είναι ενδεικτικό της προσπάθειας στραγγαλισμού του αγώνα της TVX, από τις ηγετικές κομματικές κλίκες στη Θεσσαλονίκη.

Οι μέρες που έρχονται θα είναι αποφασιστικές. Οι εργαζόμενοι της TVX θα πρέπει κύρια να στηριχτούν στις δυνάμεις τους και να ισχυροποιήσουν τα μέτωπά τους με τους τοπικούς φορείς, την εργοδοσία και τις φιλικές προς την ανάπτυξη πολιτικές τάσεις του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ.

Όμως χρειάζονται γρήγορα άλματα προς τα μπρος του ίδιου του κινήματος των εργαζομένων. Οι κατεδαφιστές συνήθως χτυπάνε τον Αύγουστο μέσα στην καλοκαιρινή παραλυσία. Άρα αυτό το καλοκαίρι θα πρέπει να είναι καλοκαίρι "εξετάσεων" για το κίνημα της TVX. Εκείνο από το οποίο κατά τη γνώμη μας θα πρέπει να ξεκινήσουν είναι η σύγκρουση με τους τοπικούς απατεώνες ψευτοικολόγους και η αποκάλυψή των τελευταίων στον πληθυσμό μέσα στα πλαίσια μιας εντατικής καμπάνιας μαζέματος υπογραφών.

Το Συμβούλιο Επικρατείας πρέπει να στερηθεί το αγαπημένο του επιχείρημα με το οποίο κόβει τις επενδύσεις, δηλαδή τη θέληση τάχα των "τοπικών κοινωνιών". Το σαμποτάζ των ψευτοαριστερών γίνεται πάντα στο όνομα του λαού. Η αντίσταση σ' αυτούς μπορεί να γίνει μόνο με την αληθινή συσπείρωση του λαού.

Άρα απέναντι στις λίγες υπογραφές πρέπει να μαζευτούν πολλές υπογραφές, απέναντι στους λίγους Δήμους, πολλοί Δήμοι, απέναντι στις άμαζες διαμαρτυρίες, μαζικές διαμαρτυρίες. Μέσα από μια ειρηνική διαπάλη και διαφώτιση του λαού οι πληρωμένοι προβοκότες θα απομονωθούν και η επένδυση θα γίνει. Υπάρχει ακόμα καιρός.

ΚΥΠΡΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΡΩΣΟΔΟΥΛΟΥ ΑΚΕΛ

Το αποτέλεσμα των κυπριακών βουλευτικών εκλογών ήταν καρπός της πολύχρονης, μεθοδικής και υπομονετικής δουλειάς της ρώσικης διπλωματίας στην Κύπρο. Ο ρώσικος σοσιαλิมπεριαλισμός επιδίωκε τον έλεγχο της Κύπρου, ήδη από τη δεκαετία του '60, και έπαιζε πάντα με την ηγεσία της. Όμως, μόλις τώρα της παρουσιάζεται η ευκαιρία να εισχωρήσει στα ανώτερα κρατικά αξιώματα, με απρόβλεπτες συνέπειες για την ευρύτερη περιοχή.

Στην Κύπρο υπάρχουν τρεις κύριες πολιτικές δυνάμεις που συγκρούονται μεταξύ τους: το πιο ανεξαρτησιακό ΔΗΚΟ που προτάσσει σχέσεις υποτέλειας με την Ελλάδα, το δυτικόφιλο ΔΗΣΥ που παίζει όμως χοντρά με Ρωσία και το συμπαγές ρώσικο πρακτορείο του ΑΚΕΛ. Το τελευταίο αποτελεί μια σύζευξη αστικής παρακμής και σοσιαλφασισμού, διαθέτοντας πλήθος επιχειρήσεων (όπως π.χ. τις ρωσικές offshore, ισχυρή ποδοσφαιρική ομάδα κ.ά.), πρωτοστατώντας στις μίζες και τα ρουσφέτια ενώ διατηρεί καίριες θέσεις μέσα στην κυπριακή εκκλησία. Όπως είπε ο αρχηγός του κόμματος, Δ. Χριστόφιας, "ουδέποτε το ΑΚΕΛ υιοθέτησε τον αθεϊσμό... Χαίρομαι πολύ, όταν πηγαίνουν στις κοινότητες και οι παπάδες με προσφωνούν, αποκαλώντας με, "σύντροφε Δημήτρη" (Ελευθεροτυπία, 31-5). Παράλληλα, διατηρεί άριστες σχέσεις με το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ, καθώς "και με τις άλλες πολιτικές δυνάμεις της Ελλάδας. Παρά τις ιδεολογικές διαφορές που μας χωρίζουν, η σχέση φιλίας και συνεργασίας είναι απαραίτητη. Χρειάζεται συνεχής ενημέρωση και συντονισμός για την υπόθεση της Κύπρου" (στο ίδιο). Να και η ομολογία σύμπλευσης του ελληνικού κράτους με το ρώσικο κόμμα της Κύπρου που φτάνει τουλάχιστο ως το επίπεδο της διαρκούς ενημέρωσης και του συντονισμού κάτω από την αιγίδα της Ρωσίας.

Η στάση που κράτησε το ΑΚΕΛ στις διάφορες φάσεις της κυπριακής ιστορίας αποδεικνύει το βαθιά αντιδραστικό του χαρακτήρα. Κατά τη διάρκεια της αντιαγγλικής εξέγερσης, αντί να καταδικάσει τις καθυστερημένες κοινωνικές δυνάμεις (εκκλησία και έλληνες σοβινιστές) που βρίσκονταν στην ηγεσία της εξέγερσης και να μπει σ' αυτήν, έγινε ουρά της αγγλικής αποικιοκρατίας. Αργότερα, όταν ο ελληνοκυπριακός σοβινισμός του Μακάριου διεξήγαγε εθνικά καθαρή σε βάρος της τουρκοκυπριακής μειονότητας στα 1963-4, το ΑΚΕΛ έγινε σοβινιστικό υποστηρίζοντας την ένωση με την Ελλάδα και εκκαθαρίζοντας από τις γραμμές του τους τουρκοκύπριους, ως εφεδρεία των εθνο-εκκαθαριστών. Τώρα που ο ρώσος Γ. Παπανδρέου έχει εισάγει τη "φιλία" με την Τουρκία, μια κάλπικη φιλία με στόχο την πρόσδεση της Τουρκίας στο ρωσικό άρμα, το κόμμα αυτό παρουσιάζεται σαν ειρηνόφιλο και διεθνιστικό. Πρόκειται όμως για το γνωστό "διεθνισμός" της νεοτσαρικής υπερδύναμης, που δε θέλει να δώσει το νησί στην ελληνική ή στην τουρκική αστική τάξη γιατί τότε θα το χάσει εκείνη. Έτσι το ρώσικο κόμμα εμφανίζεται ως αντι-ελληνικό ζητώντας ισότιμες διαπραγματεύσεις κάτω από την επιτήρηση του ΟΗΕ (στο Συμβούλιο Ασφαλείας στο οποίο η Ρωσία αλωνίζει). Ακόμη, ο ρώσικος ιμπεριαλισμός επιθυμεί την ένταξη της χώρας στην Ε.Ε. προτού λυθεί το κυπριακό για να εντείνει τη ρήξη Ευρώπης - Τουρκίας. Γι' αυτό το ΑΚΕΛ υποστηρίζει με πάθος την ένταξη στην Ε.Ε. Μ' αυτή την πλατφόρμα κατόρθωσε να αυξήσει τα ποσοστά του από 27 σε 35% και να αναδειχθεί πρώτη δύναμη. Σε συνεργασία με το τρίτο σε δύναμη κόμμα, το ΔΗΚΟ, μπορεί να ελέγχει την εξουσία ενώ πρόκειται να καταλάβει τη θέση του προέδρου της βουλής. Η κατάληψη του παραπάνω αξιώματος ανοίγει το δρόμο για την προεδρεία της δημοκρατίας στις προεδρικές εκλογές του Φλεβάρη 2003.

Η Ρωσία ετοιμάζεται να καταβροχθίσει την Κύπρο. Αυτό είναι το δίδαγμα των εκλογών. Γι' αυτό η Παπαρρήγα χαίρεται τη νίκη του αδελφού ΑΚΕΛ, το οποίο δεν θα έκανε ποτέ αν δεν ήταν πράκτορας, αφού το ΑΚΕΛ φωνάζει πρωτοπόρα για την είσοδο της Κύπρου στην Ε. Ένωση.

ΔΝ/ΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
<http://www.compulink.gr/oakke>

e-mail: oakke@compulink.gr

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ:

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΗΡΑΝ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΑΛΛΕΠΑΛΛΗΛΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΜΑΧΕΣ

Είχαμε ενημερώσει στο προηγούμενο φύλλο της *Νέας Ανατολής* τους αναγνώστες μας για τη μεγάλη νίκη που πέτυχε η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων ενάντια στους εγκάθετους του Λαλιώτη, Τσιρμούλα και Εξωμερίτη. Αυτοί, ύστερα από συγκέντρωση-καταγγελία της Επιτροπής έξω από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά εξαναγκάστηκαν σε παραίτηση από τις θέσεις του Προέδρου και Αντιπροέδρου του σωματείου των Λιπασμάτων αντίστοιχα. Μετά από ένα μήνα όμως επανέκαμψαν και επιχειρήσαν να πάρουν πίσω αυτή την παραίτηση τους για να εμποδίσουν με αυτό τον τρόπο τις εκλογές στο σωματείο. Οι Λιπασματιώτες με την Επιτροπή Αγώνα έδωσαν μία μεγάλη μάχη ενάντια σ' αυτή τη νέα επίθεση του καθεστώτος και πέτυχαν να κάνουν εκλογές και να εκλέξουν νέο αγωνιστικό διοικητικό συμβούλιο.

Μετά την παραίτηση των Τσιρμούλα-Εξωμερίτη, οι Λιπασματιώτες αποφάσισαν να προχωρήσουν με τις εκλογές στο σωματείο. Θυμίζουμε ότι κατά τη λήξη της θητείας του παλαιού διοικητικού συμβουλίου τον Οκτώβριο του 2000 οι Τσιρμούλας - Εξωμερίτης αντί να κάνουν εκλογές ζήτησαν με αίτησή τους από το δικαστήριο παράταση της θητείας τους. Την αίτηση υπόγραφε το σύνολο των μελών του παλαιού δ.σ. Ενάντια σ' αυτή την αίτηση οι απολυμένοι έκαναν παρέμβαση με την οποία ζητού-

σαν εκλογές. Για την υπόθεση εκδόθηκε η με αριθμό 1128 και ημερομηνία 28-2-2001 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά. Η απόφαση αυτή έδινε φαινομενικά μόνο νίκη στους Λιπασματιώτες που ζητούσαν τότε να διοριστούν στο εννιαμελές διοικητικό συμβούλιο που θα έκανε τις εκλογές πέντε μέλη από την ομάδα πρωτοβουλίας που είχε συγκροτηθεί και αγωνιζόταν από κοινού με την Επιτροπή Σωτηρίας. Το δικαστήριο διόρισε προσωρινό διοικητικό συμβούλιο το οποίο αποτελούνταν

από τους πέντε που είχαν προτείνει οι Λιπασματιώτες και τέσσερις του παλαιού διοικητικού συμβουλίου για τη διενέργεια εκλογών μέσα σε τρεις μήνες και την "τακτοποίηση όλων των επείγοντων υποθέσεων του σωματείου". Μέσα στους τέσσερις ήταν και οι Τσιρμούλας-Εξωμερίτης. Η απόφαση θα δικαίωνε τους Λιπασματιώτες μόνο αν έβγαине πέντε μήνες πριν. Όμως τη στιγμή που εκδόθηκε αποτελούσε χτύπημα γιατί επέβαλε στους Λιπασματιώτες τους πιο μισητούς γιατί αυτοί ήταν οι μόνοι που προσλήφθηκαν στο εργοστάσιο την ώρα που καμιά σαρανταριά άλλοι εργαζόμενοι που είχαν κρατηθεί ως τη διάλυση του εργοστασίου απολύθηκαν και αυτοί. Οι Λιπασματιώτες είχαν απαντήσει με μία ομόφωνη απόφαση ότι δεν δέχονται μια τέτοια καθυστερημένη απόφαση και δεν συμμετέχουν σε κανένα διοικητικό συμβούλιο μαζί με Τσιρμούλα, Εξωμερίτη και ότι θα

πολεμήσουν με δικαστική προσφυγή για να το αποτρέψουν.

ΝΕΑ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ ΤΣΙΡΜΟΥΛΑ-ΕΞΩΜΕΡΙΤΗ

Από τη στιγμή που οι Τσιρμούλας-Εξωμερίτης είχαν δηλώσει με τον πιο δημόσιο, κατηγορηματικό και αδιαμφισβήτητο τρόπο την παραίτησή τους, δεν υπήρχε λόγος μιας τέτοιας δικαστικής προσφυγής. Η Επιτροπή Αγώνα αποφάσισε κάτω από αυτές τις συνθήκες να δώσει τη μάχη για εκλεγμένη αγωνιστική διοίκηση στο σωματείο που θα ενίσχυε τους απολυμένους στον αγώνα τους για αποκατάσταση για τους εξής λόγους: **Πρώτον**, οι Τσιρμούλας - Εξωμερίτης δεν θα είχαν το δικαίωμα να καπηλεύονται τη συνδικαλιστική ιδιότητα και τη θεσμική εξουσία που αυτή συνεπάγεται για να χτυπήσουν τον αγώνα των απολυμένων σε συνεργασία με το καθεστώς. **Δεύτερον**, και το οποίο αποτελεί την αντίστροφη πλευρά του πρώτου, οι απολυμένοι θα είχαν το πλεονέκτημα της στήριξης του σωματείου τους στον αγώνα τους. **Τρίτον**, η περιουσία του σωματείου, το ταμείο των έξι εκατομμυρίων θα ήταν μία σημαντική υλική ενίσχυση για τις ανάγκες του αγώνα τους και των δικαστικών προσφυγών στην Ευρώπη. Επίσης οι 16 ξενώνες του Αγ. Αιμιλιανού όπου έκαναν τις διακοπές τους δωρεάν οι Λιπασματιώτες θα ήταν μια σημαντική υλική ανακούφιση. Ταυτόχρονα πάντως αποφασίστηκε ομόφωνα ότι όποια και να ήταν η εξέλιξη της υπόθεσης του σωματείου, η Επιτροπή Αγώνα θα παρέμενε το όργανο που θα έπαιρνε τις αποφάσεις και θα καθοδηγούσε τον αγώνα των Λιπασματιωτών.

Οι υπόλοιποι επτά που είχε διορίσει το δικαστήριο σαν προσωρινό δ.σ. για τη διενέργεια εκλογών, δηλαδή πλην των δύο παραιτημένων, ήταν οι: Η. Ματέρης, Γ. Λαγκαδάς, Θ. Κυπραίος, Β. Αλτής, Μ. Γκιούσος, Π. Κουραχάνης (πρώην ταμίας του παλιού δ.σ.) και Γ. Ρουμελιώτης (πρώην μέλος του παλιού δ.σ.). Για να υπάρξει νόμιμα συγκροτημένο διοικητικό συμβούλιο έπρεπε να αποτελείται από τουλάχιστον πέντε μέλη που σχημάτιζαν απαρτία.

Από τους επτά πιο πάνω ο Β. Αλτής ήταν εξουσιοδοτημένος από το δικαστήριο να συγκαλέσει το προσωρινό δ.σ. Πράγ-

ματι κάλεσε τους επτά σε συνεδρίαση στις 24 Απριλίου στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά. Αρχικά εμφανίστηκαν οι έξι, δηλαδή εκτός από τον Μ. Γκιούσο. Η συνεδρίαση ήταν ανοιχτή και την παρακολουθούσαν γύρω στα 70 μέλη της Επιτροπής Αγώνα. Οι Π. Κουραχάνης και Γ. Ρουμελιώτης έβαλαν σαν όρο της συμμετοχής τους την προηγούμενη πρόσκληση στο διοικητικό συμβούλιο των Μ. Τσιρμούλα και Α. Εξωμερίτη με το πρόσχημα ότι δεν θα ήταν νόμιμη η συγκρότηση του προσωρινού δ.σ. διαφορετικά. Ο Η. Ματέρης τους είπε ότι είχαν παραιτηθεί με την ανοιχτή επιστολή κι εκείνοι το αρνήθηκαν. Τους διάβασε το σημείο της επιστολής που ανέφερε "ΔΕΝ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ ΣΤΗ ΔΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΓΙΑ ΕΚΛΟΓΕΣ". Επέμειναν ότι πρέπει να τους γίνει πρόσκληση. Μάλιστα, ο Π. Κουραχάνης όταν εξάντλησε τα επιχειρήματά του υπέρ των δύο, ζήτησε αναβολή για να συμβουλευτεί το δικηγόρο του! Η πρόταση του δεν έγινε δεκτή γιατί η προθεσμία για να γίνουν εκλογές σύμφωνα με την απόφαση ήταν η 28 Μάη και δεν υπήρχε χρόνος. Άλλωστε τα θέματα ήταν γνωστά σε όλους από πριν και είχαν άφθονο χρόνο να συμβουλευτούν όποιον ήθελαν. Ήταν φανερό ότι αυτή ήταν μία παρελκυστική τακτική για να κερδηθεί χρόνος για να μπουν ξανά οι Τσιρμούλας-Εξωμερίτης από την πίσω πόρτα. Έγινε έκκληση στους Κουραχάνη-Ρουμελιώτη να πάρουν τελική θέση αν θα πάνε σ' αυτή την κρίσιμη μάχη με το στρατόπεδο Τσιρμούλα-Εξωμερίτη ή με το στρατόπεδο των απολυμένων. Απάντησαν ότι δεν θα συμμετέχουν σε καμία διαδικασία χωρίς πρόσκληση Τσιρμούλα-Εξωμερίτη. Εκεί φαινόταν ότι θα τελειώσει το θέμα της συγκρότησης του προσωρινού δ.σ. με νέα προσφυγή στο δικαστήριο για διορισμό διοίκησης αφού χωρίς τους Κουραχάνη-Ρουμελιώτη έμεναν τέσσερις και χρειαζόταν ένας πέμπτος.

Εκείνη τη στιγμή εμφανίστηκε στην αίθουσα ο Μ. Γκιούσος, επίσης διορισμένος από το δικαστήριο όπως αναφέραμε και ο οποίος προσπαθούσε για βδομάδες να πείσει τους εργαζόμενους να δεχθούν στη διοίκηση τους Τσιρμούλα-Εξωμερίτη. Δήλωσε ότι θα γίνει ο πέμπτος του διοικητικού συμβουλίου, κι έτσι συγκροτήθηκε πενταμελές διοικητικό συμβούλιο που όρισε αμέσως ημερομηνία γενικής συ-

ΚΑΤΩ ΤΑ ΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ!

Οι διορισμένοι Τσιρμούλας - Εξωμερίτης, εγκάθετοι του Λαλιώτη, κάνουν δίκη στους απολυμένους!

Στο τέλος του Μάη οι απολυμένοι εργάτες των Λιπασμάτων έκαναν εκλογές και έβγαλαν **νέο Δ.Σ. του Σωματείου, με μέλη που αναδείχθηκαν μέσα από τον παρατεταμένο αγώνα τους**. Στις εκλογές αυτές ψήφισαν 193 από τα 380 μέλη. Αν πάρει υπόψη του κανείς ότι το εργοστάσιο έχει κλείσει εδώ και 20 μήνες, ότι πάνω από 40 εργαζόμενοι έχουν συνταξιοδοτηθεί, το ποσοστό που ψήφισε, πάνω από 50%, είναι εκπληκτικά ψηλό.

Τώρα αυτό το νέο Δ.Σ. προσπαθού να το ακυρώσουν ο πρόεδρος και ο αντιπρόεδρος της παλιάς διοίκησης, Τσιρμούλας και Εξωμερίτης, προσφεύγοντας στα δικαστήρια. **Αυτοί, ενώ όλοι οι εργάτες απολύθηκαν, προσλήφθηκαν με ψηλούς μισθούς από την Εθνική Τράπεζα, η οποία είναι αυτή που έκλεισε το εργοστάσιο κατόπιν εντολής του Λαλιώτη**. Προσλήφθηκαν επειδή πηλάνθησαν τους συναδέλφους τους, δηλαδή τους υποσχέθηκαν ότι ο Λαλιώτης θα τους βρει δουλειά στο δημόσιο τομέα αρκεί να αποδεχτούν το κλείσιμο του εργοστασίου και στη συνέχεια εμποδίσαν κάθε κινητοποίηση και κάθε δικαστικό αγώνα για την αποκατάσταση των εργαζομένων.

Αυτοί οι δυο λοιπόν ύστερα από τη γενική κατακραυγή, με επιστολή που μοίρασαν σε όλους τους πρώην εργαζόμενους, είχαν παραιτηθεί από μέλη ενός προσωρινού Δ.Σ. που ήταν επιφορτισμένο να κάνει τις εκλογές που προαναφέραμε. Μόλις όμως το προσωρινό Δ.Σ. προκήρυξε εκλογές, αυτοί ξαφνικά, προφανώς με άνωθεν υπόδειξη άλλαξαν θέση, είπαν ότι δεν παραιτήθηκαν σ' αλήθεια και έκαναν δικαστική προσφυγή για να ακυρώσουν τις εκλογές. **Δηλαδή, οι βολεμένοι κάνουν δίκη στους συναδέλφους τους για να τους εμποδίσουν να οργανωθούν συνδικαλιστικά και να σωθούν από την ανεργία!** Αυτή η δίκη θα γίνει στις 15 του Ιουνίου. Στο μεταξύ έχουν κάνει και μια σειρά από άλλες προσφυγές.

Είναι φανερό ότι οι Λαλιώτης και Σία που έκλεισαν το εργοστάσιο και πέταξαν 380 άτομα στο δρόμο δεν θέλουν ένα Δ.Σ. των Λιπασμάτων που να ελέγχεται από τους απολυμένους εργάτες. Θέλουν ένα Δ.Σ. με επαγγελματίες εγκάθετους για να πνίγουν κάθε αγώνα.

Δημοκράτες, εργαζόμενοι, σταθείτε στο πλευρό του ηρωικού και παρατεταμένου αγώνα των Λιπασμάτων για το δίκιο, τη βιομηχανική ανάπτυξη και τον τίμιο εργατικό συνδικαλισμό.

Όλοι έξω από τα δικαστήρια του Πειραιά (Σκουζέ & Φίλωνος) την Παρασκευή 15 του Ιουνίου στις 11π.μ.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

νέλευσης για εκλογή εφορευτικής επιτροπής στις 8 Μάη 2001.

Φαινόταν ότι όλα θα εξελιχθούν ομαλά και θα προχωρήσει η διαδικασία των εκλογών. Μετά τη συγκρότηση, το προσωρινό δ.σ. προσκάλεσε τον Τσιρμούλα να παραδώσει τα βιβλία και τα περιουσιακά στοιχεία του Σωματείου, το ταμείο και τα κλειδιά των σπιτιών στη νέα διοίκηση η οποία σύμφωνα με την απόφαση του δικαστηρίου έπρεπε να φροντίσει και τις υπόλοιπες υποθέσεις του σωματείου έως την ημερομηνία που θα γίνονταν οι εκλογές. Ο Τσιρμούλας συμφώνησε τηλεφωνικά να παραδώσει αφού ενημερωθεί για τα πρακτικά.

Πράγματι ενημερώθηκε για τα πρακτικά, αλλά αντί να παραδώσει, την παραμονή της γενικής συνέλευσης στις 7 Μάη, μαζί με τον δικηγόρο του Αναστασάκο, εμφανίστηκαν στο Πρωτοδικείο του Πειραιά με μία αίτηση την οποία υπέγραψαν οι τέσσερις Τσιρμούλας-Εξωμερίτης-Κουραχάνης-Ρουμελιώτης και ζητούσαν **πρώτον**, να απαγορευτεί η γενική συνέλευση και κάθε δραστηριότητα του πενταμελούς προσωρινού δ.σ., και **δεύτερον**, να κηρυχθεί παράνομο το προσωρινό δ.σ. και να διοριστεί εκ νέου το παλιό δ.σ.! Το πρώτο το ζητούσαν άμεσα σαν επείγον μέτρο και για το δεύτερο θα γινόταν κανονική δίκη όπου θα κρινόταν αν ήταν νόμιμη ή παράνομη η προσωρινή διοίκηση, αν ήταν νόμιμες οι ενέργειες της ή έπρεπε να ακυρωθούν και να διοριστεί νέα διοίκηση.

Στην αίτηση τους οι Τσιρμούλας και Εξωμερίτης ισχυρίζονταν ότι οι ίδιοι **ποτέ δεν παραιτήθηκαν** και οι Π. Κουραχάνης και Γ. Ρουμελιώτης ότι **ποτέ δεν προσκλήθηκαν στη συνεδρίαση και δεν συμμετείχαν σ' αυτήν! Με αυτό το σκεπτικό ζητούσαν από το δικαστήριο να κρίνει παράνομη τη συγκρότηση του πενταμελούς προσωρινού δ.σ. αφού έγινε χωρίς αυτούς. Πρόκειται για πρωτοφανή φαινόμενα συνδικαλιστικής εξαθλίωσης και αίσχους.**

Οι τέσσερις φρόντισαν να οριστεί ημέρα εκδίκασης της αίτησης τους στις 15 Ιούνη, δηλαδή δύο εβδομάδες μετά τη λήξη της προθεσμίας που είχε θέσει το δικαστήριο για τη διενέργεια των εκλογών (έως τις 28 Μάη). Οπότε αν πετύχαιναν την απαγόρευση της γενικής συνέλευσης έως τις 15 Ιούνη, οι εκλογές δεν θα μπορούσαν να γίνουν.

Το αίτημα που αφορούσε την απαγόρευση της γενικής συνέλευσης δικάστηκε με τη διαδικασία του επείγοντος την ίδια μέρα, δηλ. στις 7 Μάη. Από την πλευρά των απολυμένων στο δικαστήριο εμφανίστηκαν ο Η. Ματέρης και η δικηγόρος Ε. Κούτελου. Από την άλλη ήταν ο Αναστασάκος και ο Τσιρμούλας.

Στο δικαστήριο η πλευρά των

απολυμένων παρουσίασε την ανοιχτή επιστολή - παραιτήση της οποίας τη γνησιότητα επιβεβαίωσε ο Τσιρμούλας. Η δικαστής τον ρωτούσε επανειλημμένα εφόσον δεν ήθελε να παραιτηθεί, για ποιο λόγο είχε γράψει ότι "δεν συμμετέχει στη διορισμένη διοίκηση", και τελικά απέρριψε το αίτημα των τεσσάρων.

Αυτή ήταν η πρώτη δικαστική νίκη των απολυμένων που άνοιγε το δρόμο για τις εκλογές.

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Στη γενική συνέλευση για εκλογές εφορευτικής στις 8 Μάη υπήρξε μαζική συμμετοχή αλλά όχι αρκετή για την αυξημένη απαρτία που απαιτούσε το καταστατικό. Η εκλογή της Εφορευτικής Επιτροπής έγινε στην τρίτη επαναληπτική γενική συνέλευση στις 14 Μάη αφού τότε σημειώθηκε η απαραίτητη απαρτία, με την παρουσία περίπου 100 ατόμων. Η Εφορευτική Επιτροπή ήταν τριμελής και υπήρχαν τρεις μόνο υποψήφιοι, ο Κ. Κεβρεκίδης, Π. Τακλάκογλου και Ν. Μποτάκης, οι οποίοι διορίστηκαν ομόφωνα και πανηγυρικά από τη Γενική Συνέλευση. Σε αυτή τη γενική συνέλευση εκλέχτηκαν ομόφωνα σαν επίτιμα μέλη του Σωματείου Λιασμάτων σύμφωνα με το καταστατικό οι σύντροφοι Γ. Νικολόπουλος, Η. Ζαφειρόπουλος, Ε. Κούτελου. Οι εκλογές ορίστηκαν για 27 και 28 Μάη και εξασφαλίστηκε ο διορισμός δικαστικού αντιπροσώπου από το Πρωτοδικείο Πειραιά.

Για να γίνουν όμως εκλογές χρειαζόνταν το μητρώο μελών και τα βιβλία που κρατούσαν οι Τσιρμούλας - Εξωμερίτης. Έτσι, το προσωρινό δ.σ. κατάθεσε αίτηση ασφαλιστικών ενάντια στους Τσιρμούλα, Δέτσικα (πρώην γραμματέα) και Κουραχάνη (πρώην ταμεία) για να παραδώσουν τα βιβλία, το ταμείο και τα κλειδιά των σπιτιών, με επείγον αίτημα (προσωρινή διαταγή) την παράδοση του μητρώου και των βιβλίων για τις εκλογές. Το επείγον αίτημα συζητήθηκε το πρωί της Πέμπτης 24 Μάη, και ήταν εκεί έξω από την αίθουσα όπου θα συζητιόταν η υπόθεση, περίπου είκοσι Λιπασματιώτες που κρατούσαν τις αφίσες καταγγελίας των Τσιρμούλα-Εξωμερίτη και φώναζαν συνθήματα εναντίον τους. Στο δικαστήριο εμφανίστηκαν οι Αναστασάκος, Τσιρμούλας, Εξωμερίτης. Ο δικαστής που είδε ζωντανά μπροστά του ποια πλευρά έκφραζε τους απολυμένους, δέχτηκε το αίτημα του προσωρινού δ.σ. και διέταξε να δοθούν τα βιβλία, το μητρώο και η σφραγίδα στο νέο δ.σ. για τις εκλογές.

Αυτή ήταν η δεύτερη δικαστική νίκη των Λιπασματιωτών ενάντια στους Αναστασάκο-Τσιρμούλα και Εξωμερίτη που άνοιξε οριστικά το δρόμο για τις εκλογές. Οι δύο αυτές νίκες στο δικαστικό επίπεδο απέδειξαν με

τον καλύτερο τρόπο την αίγλη και το κύρος που έχει αποκτήσει το κίνημα των Λιπασματιωτών στην πόλη του Πειραιά, καθώς και την απομόνωση των Τσιρμούλα - Εξωμερίτη ύστερα από τις καταγγελίες της Επιτροπής Αγώνα.

Οι εκλογές έγιναν σε πανηγυρικό κλίμα με συμμετοχή 193 Λιπασματιωτών, ενώ εμφανίστηκαν και αρκετοί συνταξιούχοι που δεν είχαν δικαίωμα ψήφου. Τα έξοδα καλύφθηκαν αποκλειστικά από τους απολυμένους αφού ο Τσιρμούλας δεν παράδωσε το ταμείο. Μάλιστα, η πίεση που δέχτηκε η ομάδα του Τσιρμούλα από τους απολυμένους ήταν τέτοια που δεν μπόρεσε να κρατήσει συμπαγή ούτε τον πυρήνα των τεσσάρων, αφού από αυτούς εμφανίστηκε για να ψηφίσει ο Γ. Ρουμελιώτης.

Στις εκλογές συμμετείχαν δεκαεπτά υποψήφιοι για το διοικητικό συμβούλιο και αναδείχτηκαν κατά πλειοψηφία τα μέλη που συμμετείχαν στον πυρήνα της Επιτροπής Αγώνα. Το κλίμα της ενότητας μεταξύ των απολυμένων και της Επιτροπής Αγώνα εκφράστηκε ιδιαίτερα με το μεγάλο αριθμό ψήφων (143 σε σύνολο 193) που πήρε ο Ηλίας Ματέρης. Επίσης οι περισσότεροι από αυτούς που εμφανίστηκαν για να ψηφίσουν έδωσαν οικονομική ενίσχυση για την πραγματοποίηση του ταξιδιού της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στις Βρυξέλλες για τη συζήτηση της αναφοράς στις 19 Ιούνη.

Το νέο διοικητικό συμβούλιο συγκροτήθηκε στις 4 Ιούνη και έχει ως εξής: Η. Ματέρης, Πρόεδρος, Γ. Τριανταφύλλου, Αντιπρόεδρος, Α. Παναγιωτίδης, γενικός γραμματέας, Γ. Λαγκαδάς, Ταμίας, Β. Αλτής, Έφορος, Κ. Φουλίδης Μέλος, Θ. Κυπραίος Μέλος, Γ. Κοντάκος Μέλος, Β. Κουμαριανός Μέλος.

Αμέσως μετά τη συγκρότησή του το νέο δ.σ. πήρε απόφαση για τη στήριξη με κάθε μέσο των δικαστικών προσφυγών των απολυμένων τόσο στο εσωτερικό, όσο και στην Ευρώπη.

Η ΜΑΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ

Μετά τις εκλογές ακολούθησαν οι δίκες για την αίτηση ασφαλιστικών των απολυμένων στις 7 Ιούνη και για την αίτηση Τσιρμούλα στις 15 Ιούνη, αφού είχαν συζητηθεί μόνο τα **επείγοντα αιτήματα** αυτών των δύο αιτήσεων, και έμενε να συζητηθούν στην ουσία τους.

Και στις δύο δίκες η παρουσία των Λιπασματιωτών ήταν μαζική και αποφασιστική.

Σ' αυτές τις δίκες προσπάθησε ο Τσιρμούλας να φέρει στο δικαστήριο και κάποιους από αυτούς που εργάζονταν μαζί του, μετρημένους στα δάχτυλα του ενός χεριού! Οι περισσότεροι εξαφανίστηκαν πριν καν φτάσουν στην πόρτα.

Στη δίκη των ασφαλιστικών

που έκανε το προσωρινό δ.σ. ενάντια στην παλιά διοίκηση για την παράδοση της περιουσίας, ο δικηγόρος του Τσιρμούλα έφθασε στο σημείο να αμφισβητήσει ότι στις εκλογές ψήφισαν εργαζόμενοι για να εισπράξει την κατακραυγή των απολυμένων και να διακοπεί η δίκη.

Μάρτυρας αυτή τη φορά ήταν ο Α. Εξωμερίτης ο οποίος βεβαίωσε για άλλη μια φορά ότι "ουδέποτε παραιτήθηκε", αλλά ότι έγραψε την επιστολή κάτω από την πίεση των "συναδέλφων", και μ' αυτήν δεν εννοούσε παραιτήση. Οι Τσιρμούλας-Εξωμερίτης επέμειναν ότι δεν είχαν δώσει την παραιτήσή τους στον εξουσιοδοτημένο από το δικαστήριο Β. Αλτή, όπως έπρεπε (κατ' αυτούς). **Μόνο, ισχυρίστηκαν, αν είχαν δώσει την παραιτήση στον Β. Αλτή**, ο οποίος έγινε ξαφνικά ένα πρόσωπο τόσο θεσμικά ισχυρό όσο ο ίδιος ο πρωθυπουργός, θα είχαν παραιτηθεί. Όταν την έδωσαν **σε όλους τους πρόην εργαζόμενους, που αναμεσά τους ήταν και ο ίδιος ο Αλτής** δεν εννοούσαν ότι παραιτούνται!!!

Μάλιστα, ο Εξωμερίτης έφθασε στο σημείο, όταν ρωτήθηκε από τη δικηγόρο των απολυμένων, μέσα από τα τόσα χρόνια της συνδικαλιστικής του πείρας, ποια νομίζει ότι είναι η ανώτατη βούληση του σωματείου, να απαντήσει ότι είναι αυτή του διοικητικού συμβουλίου!!!

Στο τέλος της δίκης οι απολυμένοι άφησαν να ξεσπάσει η οργή τους ενάντια στην προκλητική συμπεριφορά των Αναστασάκου - Τσιρμούλα - Εξωμερίτη. Τους κατάγγειλαν κατά πρόσωπο και μάλιστα μπροστά στην τηλεοπτική κάμερα του SEVEN που ήταν εκεί. Ήταν τέτοια η πίεση και η ένταση των διαμαρτυριών τους που ο Αναστασάκος αναγκάστηκε να πει ότι στην επόμενη δίκη θα είναι δικηγόρος των απολυμένων. Την είδηση μετάδωσαν για πρώτη φορά τρία κανάλια, το SEVEN, το EXTRA και το TEMPO.

Στη δεύτερη δίκη, με την οποία ο Τσιρμούλας ζητούσε την ακύρωση του προσωρινού δ.σ. και των εκλογών, έγινε η μεγαλύτερη κινητοποίηση των Λιπασματιωτών γιατί αυτή θα έκρινε τελειωτικά τη νομιμότητα της νέας εκλεγμένης διοίκησης.

Σε συγκέντρωση της Επιτροπής Αγώνα οι απολυμένοι ομόφωνα αποφάσισαν να καταγγείλουν τη νέα προσπάθεια των Τσιρμούλα και Εξωμερίτη να αλώσουν το σωματείο με αφίσα η οποία κολλήθηκε στην πόλη του Πειραιά.

Την ημέρα της δίκης, στις 15 Ιούνη, ο Αναστασάκος ήταν πάλι εκεί και αναγκάστηκε να δώσει λόγο στους απολυμένους για τη στάση του. Αυτή τη φορά μάρτυρας τους ήταν ένας από αυτούς που εργάζονται ακόμα στο εργοστάσιο, ο Γαλάνης, ο οποίος όμως δεν κατάφερε να χειριστεί τα ψέμματα τόσο καλά όσο αυ-

τοί που τον δασκάλεψαν, με αποτέλεσμα να καταθέσει ότι οι Π. Κουραχάνης και Γ. Ρουμελιώτης προσκλήθηκαν τηλεφωνικά από τον Β. Αλτή στη συνεδρίαση.

Στη συνέχεια ο μάρτυρας των απολυμένων Γ. Τριανταφύλλου πείστηκε από τον Αναστασάκο που με πλάγιους τρόπους έψαχνε να υπονοηθεί ότι οι Π. Κουραχάνης και Γ. Ρουμελιώτης δεν ήταν στη συνεδρίαση. Τότε οι απολυμένοι ξέσπασαν και στράφηκαν εναντίον του Π. Κουραχάνη που ήταν παρών στο ακροατήριο και του είπαν: **ντροπή σου. Γιατί δεν λες ότι ήσουν εκεί**. Η δίκη διακόπηκε και στην επανάληψη της ο δικαστής αισθάνθηκε την ανάγκη να απευθυνθεί στους απολυμένους και να τους πει ότι και ο ίδιος κατάγεται από εργατική οικογένεια και καταλαβαίνει την αγανάκτησή τους, αλλά έκανε έκκληση να καταλάβουν κι αυτοί τη θέση του και το γεγονός ότι θα έπρεπε μέσα στη δικαστική αίθουσα να μην κάνουν φασαρία. Στην έξοδο από την αίθουσα του δικαστηρίου, ο Τσιρμούλας είχε το θράσος να καλεί τους απολυμένους να μοιραστούν το μισθό του! Η απάντηση των απολυμένων ήταν να τον "συνοδεύσουν" μέχρι τις σκάλες με το σύνθημα "*Τσιρμούλα, Προδότη, Ρουφιάνε του Λαλιώτη*".

Εν τω μεταξύ στις 14 Απρίλη ο Τσιρμούλας είχε κάνει μήνυση εναντίον των πέντε που έκαναν την αρχική παρέμβαση για να γίνουν εκλογές κατηγορώντας τους για συκοφαντική δυσφήμιση επειδή τόλμησαν να ζητήσουν εκλογές από το δικαστήριο! Ήταν μάλιστα τέτοια η ηθική του βλάβη από τις "συκοφαντίες" που αξιώνει από τους απολυμένους να του πληρώσουν τριάντα εκατομμύρια για να την αποκαταστήσουν. Ο Τσιρμούλας ισχυρίζεται ότι η "συκοφαντική δυσφήμιση του" έγινε με τις προτάσεις που κατάθεσαν οι απολυμένοι στο δικαστήριο στις 18 Οκτώβρη, και θυμήθηκε να θιχτεί μισό χρόνο αργότερα. Αλλά ο νόμος δεν αναγνωρίζει σε κανένα το δικαίωμα να θίγεται όποτε του αρέσει, και βάζει προθεσμία τριών μηνών για να ασκηθεί μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση. Η μήνυση λοιπόν Τσιρμούλα δεν έχει καμία τύχη και στόχο είχε την τρομοκράτηση των απολυμένων για να μη συνεχίσουν τις καταγγελίες εναντίον του.

Η έκβαση όλων αυτών των δικαστικών μαχών θα δείξει κατά πόσο το καθεστώς έχει απομονωθεί και αποδυναμωθεί από τον συνεχιζόμενο αγώνα των Λιπασματιωτών. Σε κάθε περίπτωση ακόμα κι αν τα δικαστήρια δώσουν το σωματείο στους Τσιρμούλα-Εξωμερίτη, οι Λιπασματιώτες με την Επιτροπή Αγώνα θα συνεχίσουν τη μάχη τους για αποκατάσταση σε ενότητα με τους εργαζόμενους της βιομηχανίας που απειλούνται.

Μεγάλη πολιτική νίκη των Λιπασμάτων στην Ευρώπη

Αντιπροσωπεία της Επιτροπής Αγώνα των Λιπασμάτων ταξίδεψε στις Βρυξέλλες στις 19 Ιούνη για να εκπροσωπήσει 200 απολυμένους στη συζήτηση της αναφοράς τους που έγινε στην Επιτροπή Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Η παρουσία της αντιπροσωπείας έπεισε **τους ευρωβουλευτές όλων των πολιτικών ομάδων του Κοινοβουλίου οι οποίοι υποστήριξαν τα αιτήματα** των απολυμένων. Μετά από αυτή τη συζήτηση μπήκαν οι βάσεις για θετική γνωμοδότηση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην υπόθεσή τους.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΤΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑΣ

Είχαμε ενημερώσει τους αναγνώστες της *Νέας Ανατολής* ότι απολυμένοι είχαν προσφύγει με αναφορά τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για να καταγγείλουν τις άδικες πρακτικές της ελληνικής κυβέρνησης στην περίπτωση τους και τις σχετικές παραβάσεις του κοινοτικού δικαίου, την οποία υπέγραφε ο Ηλίας Ματέρης, μέλος της Επιτροπής Αγώνα. Η αναφορά αυτή έγινε κατ' αρχήν παραδεκτή και εγγράφηκε στην ημερήσια διάταξη της Επιτροπής Αναφορών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με αριθμό 27 για να συζητηθεί στις 19 Ιούνη.

Η Επιτροπή Αναφορών είναι μία επιτροπή ελέγχου της εφαρμογής των κοινοτικών νόμων και κανονισμών από τα κράτη μέλη και σ' αυτήν μπορούν προσφεύγουν όλοι οι πολίτες και να κάνουν αναφορές, δηλαδή καταγγείλεις για παραβίαση του κοινοτικού δικαίου. Στην Επιτροπή αυτή κατατίθενται χιλιάδες αναφορές, και γι' αυτό το λόγο υπάρχει σημαντική καθυστέρηση στην εξέτασή τους και οι περισσότερες από αυτές καταλήγουν στο αρχείο.

Στην περίπτωση της αναφοράς των απολυμένων των Λιπασμάτων όλες οι διαδικασίες κινήθηκαν ταχύτατα και έγινε δεκτή μέχρι στιγμής σε όλα τα επίπεδα. Πρωτοκολλήθηκε σχεδόν αμέσως μετά την κατάθεση της με αριθμό 253/2000, κρίθηκε ότι εμπίπτει στην αρμοδιότητα της Επιτροπής, και ότι τα θέματα της εμπίπτουν στην ύλη του κοινοτικού δικαίου, και προωθήθηκε για συζήτηση μέσα σε λιγότερο από ένα χρόνο. Όλα αυτά δείχνουν τη σημασία που απόκτησε η υπόθεση αυτή για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο γιατί πραγματικά οι απολυμένοι των Λιπασμάτων αποτελούν ένα θέμα που αφορά ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Στην αναφορά τους οι απολυμένοι κατάγγειλαν την κυβερνητική πρακτική σε τέσσερα σημεία: **Πρώτον, στο αναιτιολόγητο κλείσιμο του εργοστασίου** που δεν έκλεισε για οικονομικούς λόγους, αλλά με αδιαφανή πολιτική απόφαση.

Δεύτερον, στο ότι δεν έγιναν διαβουλεύσεις μεταξύ εργαζομένων και εργοδότης επιχείρησης πριν γίνουν οι ομαδικές απολύσεις, ούτε υπήρξε **δικαστική απόφαση** όπως επιβάλλει το κοινοτικό δίκαιο, και

Τρίτον, στο ότι δεν τηρήθηκαν οι όροι της χρηματοδότησης που έλαβε η κυβέρνηση από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο (ΕΚΤ) και που διέθεσε στην εργοδότη ΣΥΕΛ για να απασχολήσει τους εργαζόμενους δύο χρόνια και έξι μήνες. Η ΣΥΕΛ απασχόλησε τους εργαζόμενους των Λιπασμάτων μόνο για δύο χρόνια ενώ είχε εισπράξει κανονικά την επιχορήγηση.

Τέταρτον, στο ότι μετά την απόλυσή τους το κράτος έδειξε τέλεια αδιαφορία γι' αυτούς χωρίς να πάρει κανένα μέτρο αποκατάστασης.

Εξηγείται στο κείμενο διεξοδικά πως δεν επιτρέπεται ένα κράτος-μέλος να ακολουθεί τέτοιες πρακτικές απέναντι σε εργαζόμενους.

Η έκθεση της Επιτροπής Αναφορών που έκανε παραδεκτή την αναφορά των απολυμένων δέχτηκε αυτά τα σημεία σα σημεία που πρέπει να εξεταστούν στην ουσία τους και μάλιστα το ότι **“η επιχείρηση δεν έκλεισε για περιβαλλοντικούς ή οικονομικούς λόγους, αλλά αποκλειστικά για λόγους πολιτικούς”**. Στη συνέχεια έγινε σύσταση για να ζητηθούν πληροφορίες από την Κομισιόν και να συζητηθεί η υπόθεση δημόσια σε συνεδρίαση των ευρωβουλευτών της Επιτροπής Αναφορών.

Από την πρώτη στιγμή που καταχωρήθηκε η αναφορά, οι απολυμένοι σε συνεργασία με την Επιτροπή Σωτηρίας, είχαν ενημερώσει με επιστολή τους ευρωβουλευτές για όλο το πολιτικό πλαίσιο των απολύσεων τους, το βρώμικο παιχνίδι της κυβέρνησης και των Τραπεζών,

την εξαγορά διευθυντικών στελεχών και συνδικαλιστικών, και ανέφεραν ότι: **“Πιστεύουμε ότι αυτοί που θα μελετήσουν την αναφορά μας με τη μεγαλύτερη αμεροληψία θα αντιληφθούν τη σημασία της και θα την υποστηρίξουν. Σ' αυτή την περίπτωση θα έχει σημειωθεί μεγάλη πρόοδος σχετικά με την προσέγγιση ανάμεσα στους Έλληνες εργαζόμενους και στους πολίτες και εργαζόμενους της υπόλοιπης Ευρώπης. Επίσης, μία πολύ πειστική απάντηση θα έχει δοθεί σ' αυτά τα κυρίαρχα ρεύματα στις συνδικαλιστικές οργανώσεις και στην κοινωνία στη χώρα μας, που απευθύνουν τη ψεύτικη κατηγορία στην Ευρωπαϊκή Ένωση ότι επιτίθεται στους ελληνικούς μισθούς και κλείνει βιομηχανίες. Αυτή η ψεύτικη κατηγορία έχει στόχο να εμποδίσει τους Έλληνες εργαζόμενους να προσφύγουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στα δικαστικά σώματα και τους κοινωνικούς οργανισμούς της.**

Αν τα αιτήματα της αναφοράς μας ικανοποιηθούν, οι ιδέες της κοινωνικής πολιτικής και της συνδικαλιστικής αλληλεγγύης ειδομένες κάτω από ένα ευρύτερο ευρωπαϊκό πρίσμα θα συναντήσουν ένα πιο γόνιμο έδαφος στη χώρα μας. Θα επικρατήσουν σταδιακά απέναντι σ' έναν ισχυρό αντι-ευρωπαϊκό απομονωτισμό που καλλιεργείται από αυτούς που ωφελούνται από το αρνητικό φαινόμενο της εξάρτησης των εργατικών σωματείων από το Κράτος και τα ισχυρά πολιτικά κόμματα”.

Πιστεύουμε ότι αυτή η έκκληση που επαναλήφθηκε και στη συζήτηση από την αντιπροσωπεία των απολυμένων ήταν που έβαλε τα θεμέλια της νίκης. Σ' αυτές τις γραμμές περιγράφεται η πάλη που έδωσαν οι απολυμένοι με όλο το σάπιο πολιτικό και συνδικαλιστικό καθεστώς στη χώρα μας για να φθάσουν στην Ευρώπη. Γύρισαν με τον πιο επιδεικτικό τρόπο την πλάτη σε όλους τους κνίτες (Μανουσσογιαννάκη, Νουφαρίτη και σία) που ήθελαν να τους πείσουν ότι το εργοστάσιο το έκλεισε η Ευρώπη, και πήγαν κόντρα στους πωλημένους συνδικαλιστές Τσιρμούλα και Εξωμερίτη που θέλησαν από την αρχή να τους απογοητεύσουν και στη συνέχεια έφθασαν στο σημείο να τους απειλήσουν να μην κάνουν καμία κίνηση ειδικά στην Ευρώπη.

Η Επιτροπή Αγώνα είχε συνεδριάσει τις παραμονές της μάχης και είχε αποφασίσει ότι θα ακολουθούσε στη μάχη του Ευρωκοινοβουλίου μια τακτική έμφασης στην πολιτική και ηθική διάσταση του ζητήματος των Λιπασμάτων και θα αναδείκνυε το βάθος του, δηλαδή θα παραμέριζε κάθε στενή νομικίστικη ή εργατίστικη έκθεση του προβλήματος. Η αντιπροσωπεία κινήθηκε με συνέπεια και αποφασιστικότητα πάνω σ' αυτή τη γραμμή.

Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΒΟΥΛΗ

Το γεγονός ότι η Επιτροπή Αναφορών δέχθηκε να εκπροσωπηθούν και να μιλήσουν οι απολυμένοι στη συζήτηση ήταν τεράστια επιτυχία, αν σκεφθεί κανείς πόσο δύσκολο είναι να μιλήσει ένας πολίτης σ' ένα Κοινοβούλιο και μάλιστα σε ισότιμη βάση με τους βουλευτές. Στην αντιπροσωπεία των απολυμένων συμμετείχαν οι εξής: ο Ηλίας Ματέρης σαν εκλεγμένος πρόεδρος του Διοικητικού Συμβουλίου του Σωματείου, ο Γιάννης Νικολόπουλος σαν εκπρόσωπος της Επιτροπής Σωτηρίας και η Ειρήνη Κούτελου, σα νομική σύμβουλος του σωματείου. Ήταν παρών και ο Μιχάλης Αγγελόπουλος, ο δικηγόρος που κατάθεσε την αναφορά των απολυμένων.

Την εισήγηση για την υπόθεσή μας εκ μέρους της Επιτροπής Αναφορών έκανε ο αντιπρόεδρος της Επιτροπής, ιρλανδός ευρωβουλευτής Proinsias DE ROSSA, της ομάδας των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών.

Ανάφερε τα σημεία για τα οποία η Επιτροπή είχε κάνει παραδεκτή την αναφορά όπως περιγράφηκαν πιο πάνω και έδωσε το λόγο στον εκπρόσωπο της Κομισιόν για να ενημερώσει για τη γνώμη της Κομισιόν στο θέμα.

Η Κομισιόν εμπλέκεται στις αναφορές που εξετάζονται στην ουσία τους από την Επιτροπή γιατί αν τελικά οι ευρωβουλευτές γνωμοδοτήσουν υπέρ των αναφερόμενων η υπόθεση παραπέμπεται σ' αυτήν για να κάνει διαπραγματεύσεις με την ελληνική κυβέρνηση, και στην περίπτωση που δεν συμφωνηθεί να επιβάλλει μέτρα. Η Κομισιόν είναι ένα όργανο που αποτελείται από τους Επιτρόπους που διορίζει κάθε κράτος με αποτέλεσμα οι κυβερνήσεις των κρατών να έχουν σημαντική επιρροή σ' αυτό το όργανο. Ο εκπρόσωπος της Κομισιόν είπε ότι

η Κομισιόν θεωρεί: **Πρώτον**, ότι η Ελλάδα πράγματι παραβίασε το κοινοτικό δίκαιο γιατί δεν είχε εντάξει στη νομοθεσία της το θεσμό των διαβουλεύσεων στην περίπτωση της διακοπής των εργασιών της επιχείρησης, **Δεύτερον**, ότι η Ελλάδα συμμορφώθηκε σ' αυτό το θέμα με μία τελευταία τροποποίηση του νόμου για τις ομαδικές απολύσεις (έγινε με το γνωστό Νόμο Γιαννίτση και κάτω από την πίεση της αναφοράς των Λιπασμάτων) και **Τρίτον**, ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν έδωσε στοιχεία από τα οποία να προκύπτει χρηματοδότηση από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο για τη ΣΥΕΛ. Ωστόσο, οι απολυμένοι είχαν στείλει πρόσφατα νέα στοιχεία που απαντούσαν βασικά στην επιχείρηση της κυβέρνησης να τη “γλυτώσει” με μία αλλαγή νόμου που δεν αποτελεί πλήρη συμμόρφωση της με το κοινοτικό δίκαιο και δεν σημαίνει αποκατάσταση για τους απολυμένους. Τα στοιχεία αυτά η Κομισιόν δεν είχε προλάβει να τα μελετήσει. Ο εκπρόσωπος της πρότεινε να δοθεί χρόνος στην Κομισιόν να μελετήσει τα νέα στοιχεία των απολυμένων και να επανέλθει σε δεύτερη συζήτηση για το ίδιο θέμα.

Στη συνέχεια δόθηκε ο λόγος στους ευρωβουλευτές. Από την ελληνική πλευρά ήταν εκεί ο Ι. Μαρίνος της ΝΔ, γνωστός για τις φιλοευρωπαϊκές του θέσεις και μέλος της πολιτικής ομάδας του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος. Είπε ότι θέλει να ακούσει πρώτα την αντιπροσωπεία και μετά να μιλήσει.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο η Laura GONZALEZ ALVAREZ, μέλος της πολιτικής ομάδας “Ευρωπαϊκή Ενωμένη Αριστερά/Πράσινοι” (GUE/NGL) που τοποθετήθηκε υπέρ των απολυμένων και συμφώνησε ότι πρέπει να μείνει ανοιχτή η αναφορά για περαιτέρω εξέταση. Είπε όμως κι εκείνη ότι θέλει να ακούσει την αντιπροσωπεία και μετά να μιλήσει.

Πρώτος μίλησε ο Ηλίας Ματέρης. Στο λόγο του ανέδειξε την τραγική κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι απολυμένοι και την παντελή έλλειψη μέτρων του κράτους για την αποκατάστασή τους. Κατάγγειλε το παιχνίδι που έπαιξαν η Εθνική και η Αγροτική σε βάρος των απολυμένων και το γεγονός ότι ο πρόεδρος της ΣΥΕΛ εξαγοράστηκε από την κυβέρνηση, με τον ίδιο τρόπο που εξαγοράστηκε και η ηγεσία του σωματείου, Τσιρμούλας και Εξωμερίτης. Έδειξε πως οι απολυμένοι βλέπουν στην Ευρώπη ένα σύμμαχο και ζήτησε τη στήριξη του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Στη συνέχεια μίλησε ο σ. Γ. Νικολόπουλος ο οποίος άνοιξε την ομιλία του με την επισήμανση ότι οι απολυμένοι ήρθαν να διεκδικήσουν το δικό τους στην Ευρώπη, κέντρο της δημοκρατίας και της ανάπτυξης. Απέδειξε ότι το εργοστάσιο έκλεισε με κυβερνητική απόφαση. Ανάλυσε πως η Εθνική που είχε τους χώρους του εργοστασίου πίεσε την Αγροτική που εκμεταλλευόταν το εργοστάσιο κερδοφόρα έως την τελευταία στιγμή, να το κλείσει και να απολύσει τους εργαζόμενους. Πως η Εθνική πέτυχε το στόχο της με την εξαγορά του προέδρου της ΣΥΕΛ Μπακούρου και της συνδικαλιστικής ηγεσίας των απολυμένων. Εξήγησε ότι δεν υπήρχε κανένα θέμα μόλυνσης, και ότι με καθαρά πολιτική απόφαση βρέθηκαν 380 άνεργοι στο δρόμο. Χαρακτήρισε τις κυβερνητικές ενέργειες πολιτικό σκάνδαλο και ανέφερε ότι η κυβέρνηση προσπαθεί τώρα να κάνει τα ίδια και σε άλλες βιομηχανίες, στην TVX και στην Πετρόλα. Εξήγησε επίσης ότι υπήρξε κοινοτική χρηματοδότηση και η κυβέρνηση το αποκρύπτει. Ζήτησε να ελεγχθεί κι άλλο αυτό το ζήτημα. Τέλος, περιέγραψε στους βουλευτές ότι στη χώρα υπάρχει ένα πολιτικό καθεστώς ενάντια στην Ευρώπη και στην ανάπτυξη που έχει αποκλείσει τους απολυμένους από τα ΜΜΕ, ενώ αντίθετα όταν, όπως χαρακτηριστικά ανέφερε **“τρεις οικολόγοι καταλαμβάνουν ένα εργοστάσιο όλα τα κανάλια το δείχνουν”**. Τέλος, επέμεινε στη σημασία που έχει η στήριξη του Ευρωκοινοβουλίου που πρέπει να ανοίξει τα μάτια του και τα αυτιά του στους αναφερόμενους και να συμβάλλει με την απόφασή του στην ενίσχυση των φιλοευρωπαϊκών δυνάμεων στην Ελλάδα.

Οι τοποθετήσεις της αντιπροσωπείας συγκλόνισαν τους ευρωβουλευτές. Ο Ι. Μαρίνος στήριξε τις τοποθετήσεις μας σε όλα τα σημεία τους. Η παρέμβασή του ήταν αποφασιστική. Επιβεβαίωσε ότι όσα ασυνήθιστα για την Ευ-

Η ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ ΤΗΣ ΣΥΣΚΕΨΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

Πραγματοποιήθηκε στις 21 του Μάη στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά σύσκεψη με σκοπό τη δημιουργία Επιτροπής για τη σωτηρία της βιομηχανίας στον Πειραιά και στην Αττική. Σε αυτήν πήραν μέρος: η Επιτροπή Αγώνα των Λιπασμάτων Δραπετσώνας, το Σωματείο των Εργαζομένων στον Πίτσο, η συνδικαλιστική παράταξη ΕΡΓΑΣ της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης Περάματος, ο πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Θερμαστών Ξηράς και αντιπρό-

εδρος του Σωματείου Εργαζομένων στον Παπαστράτο Κ. Βαρβεράκης, ο γενικός γραμματέας της Πανελληνίας Ομοσπονδία Εργαζομένων Καρποβιομηχανίας Δ. Πάνου. Οι συμμετέχοντες μετά από συζήτηση κατέληξαν στο κείμενο που δημοσιεύουμε παρακάτω. Το Σωματείο εργαζομένων στην ΕΛΣΑ δήλωσε επίσης τη συμφωνία του στο ίδιο κείμενο, αλλά δεν παρεβρέθησαν αντιπρόσωποι του για τεχνικούς λόγους.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΝΕΡΓΩΝ

Α. Εμείς που υπογράφουμε το παρακάτω κείμενο, εργαζόμενοι, άνεργοι και φίλοι της βιομηχανικής ανάπτυξης, αποφασίσαμε να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να αντισταθούμε στο γενικό σχέδιο αποβιομηχάνισης της πόλης και στην ανεργία που αυτή προκαλεί και να υπερασπιστούμε τα δικαιώματα των ανέργων. Γι' αυτό ιδρύουμε αυτή την "Επιτροπή για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας και για την Υπεράσπιση των Ανέργων".

Πιστεύουμε ότι το σχέδιο για την αποβιομηχάνιση του Πειραιά εντάσσεται σε μια ευρύτερη λογική απομάκρυνσης της βιομηχανίας από όλη την Αττική, που εκδηλώνεται εδώ και χρόνια από πολλές πλευρές και με πολλούς τρόπους και η οποία επιδιώκει ή να κλείσει εργοστάσια ή να εμποδίσει τη δημιουργία καινούριων εργοστασίων και εγκαταστάσεων.

Ορισμένα πολιτικά κόμματα ή πολιτικές τάσεις, διοικητικές υπηρεσίες του κράτους, δήμοι, περιβαλλοντικοί φορείς, συνδικάτα και ΜΜΕ συνδυάζουν συχνά τις προσπάθειές τους για να φέρουν εμπόδια στην εγκατάσταση και τη λειτουργία βιομηχανικών μονάδων, ιδιαίτερα εκείνων της βαριάς βιομηχανίας. Ακόμα περισσότερο αυτές οι δυνάμεις προωθούν αντιλήψεις που αντιστρατεύονται ή υποτιμούν το ρόλο της βιομηχανικής ανάπτυξης και, γενικότερα, το ρόλο της θετικής επιστημονικής και τεχνολογικής έρευνας.

Β. Για να υπερασπίσουμε αποτελεσματικά τη βιομηχανική ανάπτυξη και να αντιμετωπίσουμε την ανεργία, θα πρέπει να απαντήσουμε άμεσα στις μεθόδους και τα επιχειρήματα των αντιβιομηχανικών δυνάμεων. Αυτές συνήθως αντιπαραθέτουν στη βιομηχανία:

- Την υγεία του πληθυσμού
- Την ομορφιά της φύσης και τον τουρισμό
- Τις αρχαιότητες και τον πολιτισμό
- Την πληροφορική και τις υπηρεσίες
- Τα ταξικά δικαιώματα των εργαζομένων απέναντι στην εργοδοσία.

Στην πραγματικότητα τα παραπάνω δεν είναι σε αντιπαράθεση με τη βιομηχανία, δηλαδή δεν την αποκλείουν, αλλά μπορούν να συνδυαστούν μ' αυτήν. Και μάλιστα όχι μόνο μπορούν να συνδυαστούν μ' αυτήν, αλλά συχνά δεν πραγματοποιούνται χωρίς αυτήν.

Συγκεκριμένα:

α)- Η υγεία του πληθυσμού και η καθαριότητα του περιβάλλοντος μπορούν να εξασφαλιστούν με τις σύγχρονες τεχνικές αντιρρύπανσης. Η ίδια βιομηχανική και τεχνολογική πρόοδος, που από τη μια μεριά προκαλεί τη ρύπανση, από την άλλη ανακαλύπτει και κάνει φτηνές τις μεθόδους αντιρρύπανσης. Επίσης οι τοπικές κοινωνίες μπορούν να αξιοποιούν τα ανταποδοτικά τέλη μιας βιομηχανίας για έργα πράσινου, για αθλοπαιδιές και καλύτερες υπηρεσίες υγείας.

Μπορούμε λοιπόν εύκολα να συνδυάσουμε βιομηχανία και υγεία του πληθυσμού.

β)- Οι πολίτες έχουν δικαίωμα να γεύονται την ομορφιά της φύσης, όπως πάρκα,

καθαρές ακτές κ.τ.λ. Όμως για να γεύονται τη φύση οι σύγχρονοι άνθρωποι πρέπει να ζουν μια σύγχρονη ζωή, και για να ζουν μια σύγχρονη ζωή χρειάζονται βιομηχανία.

Οι σύγχρονες πόλεις έχουν αναπτυχθεί μαζί με τη βιομηχανία και εξαιτίας της βιομηχανίας. Αυτοί που θέλουν να εξαφανίσουν τη βιομηχανία από την πόλη, και από τον περίγυρο ακόμα της πόλης, εμποδίζουν το μέλλον της ίδιας της πόλης. Γιατί εμποδίζουν όχι μόνο τους οικονομικούς πόρους και τον πλούτο της, αλλά και την ύπαρξη και τη συγκρότηση της πιο παραγωγικής και πιο προοδευτικής κοινωνικής τάξης, της βιομηχανικής εργατικής τάξης, η οποία μόνο στην πόλη μπορεί να ενωθεί και να παρέμβει κοινωνικοπολιτικά.

Αυτοί που θέλουν να διώξουν τους βιομηχανικούς εργάτες και τους εργαζόμενους από την πόλη εμποδίζουν την κοινωνική πρόοδο, δυναμώνουν τον κοινωνικό παρασιτισμό, την ηθική παρακμή και κάθε ιδεολογική καθυστέρηση. Η αντίληψη ότι η βιομηχανία είναι άσχημη αποτελεί προκατάληψη. Και η βιομηχανία μπορεί να είναι ωραία, αν τη φροντίσουμε. Γι' αυτό η βιομηχανία μπορεί να συνδυαστεί με τον τουρισμό. Η πιο τουριστική χώρα στον κόσμο, η Ελβετία, είναι μια εξαιρετικά ανεπτυγμένη βιομηχανική χώρα. Επίσης η τεράστια βιομηχανική ανάπτυξη της Ισπανίας τα τελευταία χρόνια συνδυάστηκε με την τουριστική ανάπτυξή της. Οι πιο βιομηχανικές χώρες στον κόσμο είναι και οι πιο τουριστικές. Μια τουριστική ανάπτυξη δίχως βιομηχανία κάνει τη χώρα μονόπλευρη, υπανάπτυκτη ως προς το σύγχρονο πολιτισμό και την οικονομία της, έρμαιο των φυσικών καταστροφών και των πολιτικοστρατιωτικών αναστατώσεων.

γ)- Μέσα στο παραπάνω πνεύμα αντιμετώπιζουμε το ζήτημα των αρχαιοτήτων και του πολιτισμού. Η αρχή μας είναι ότι δεν πρέπει το παρελθόν να κυριαρχεί πάνω στη σημερινή ζωή, αλλά οι ζωντανές ανάγκες του πληθυσμού και το παρόν πρέπει να αξιοποιούν το παλιό για να αντλούν από αυτό ιστορική γνώση και αισθητική απόλαυση. Αυτοί που γκρεμίζουν ή εμποδίζουν τα εργοστάσια, τα έργα και την έρευνα στο όνομα της αρχαιότητας ξεχνάνε ότι εκείνο που είναι βαθύ σε κάθε πολιτιστική κατάκτηση της αρχαιότητας είναι ότι εξυπρέτησε κατά τον καλύτερο τρόπο την ανάπτυξη και της υλικής-παραγωγικής ζωής των ανθρώπων εκείνης της εποχής.

δ)- Το πιο επιδέξιο από τα επιχειρήματα που επικαλούνται οι αντίπαλοι της βιομηχανικής ανάπτυξης είναι το επιχειρήμα ότι για την Ελλάδα το βασικό είναι η ανάπτυξη της πληροφορικής και του τριτογενούς τομέα γενικότερα, δηλαδή του εμπορίου και των υπηρεσιών, επειδή η χώρα έχει μείνει πίσω στη βιομηχανία. Μα για το ότι μείναμε πίσω φταίνε ακριβώς αυτοί που την υπονόμισαν όλα αυτά τα χρόνια. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι πουθενά η πληροφορική και ο σύγχρονος τριτογενής τομέας δεν αναπτύχθηκαν δίχως να έχει αναπτυχθεί η βιομηχανία, και πιο πολύ η βαριά. Η βιομηχανία είναι το σώμα της παραγωγής, οι μύες και ο σκελετός της. Δίχως το σώμα δεν υπάρχει κεφάλι και νευρικό σύστημα, δηλαδή δεν υπάρχει πληροφορική, όπως δεν υπάρχει και κυκλοφοριακό σύστημα, δηλαδή επικοινωνία αγαθών και κεφαλαίων.

Όποιος χτυπάει τη βιομηχανική ανάπτυ-

ξη χτυπάει κάθε μορφής ανάπτυξη, οπότε και την ανάπτυξη της πληροφορικής. Δεν είναι τυχαίο το ότι η Ελλάδα, όπως είναι ουραγός στην ευρωπαϊκή βιομηχανία, είναι ουραγός και στην πληροφορική, είναι ουραγός στην έρευνα και την τεχνολογία.

ε)- Τέλος, η πιο φαινομενικά "επαναστατική" μέθοδος που χρησιμοποιούν οι αντίπαλοι της βιομηχανίας για να κλείνουν τα εργοστάσια είναι να σπρώχνουν συχνά την αντιπαράθεση των συνδικάτων με την εργοδοσία ως το σημείο της κατάρρευσης της επιχείρησης, δηλαδή δίχως να παίρνουν υπόψη τους τις δοσμένες παραγωγικές και οικονομικές συνθήκες μέσα στις οποίες ξετυλίγεται η ταξική πάλη στο εσωτερικό του εργοστασίου. Για τους συνειδητούς εργαζόμενους το εργοστάσιο είναι ο χώρος αφετηρίας της οικονομικής ταξικής πάλης, και δίχως αυτό το χώρο ούτε αυτή η ταξική πάλη υπάρχει. Οι εργαζόμενοι, που είναι έτσι κι αλλιώς αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης, οφείλουν να αποσπών από την εργοδοσία όσο μπορούν περισσότερη από την υπεραξία που παράγουν και όσο γίνεται καλύτερους όρους δουλειάς. Όμως πάντα να εκτιμούν τις γενικότερες συνθήκες στη χώρα και την οικονομική κατάσταση της επιχείρησης. Είναι άλλο πράγμα η καπιταλιστική ιδιοκτησία του εργοστασίου και άλλο πράγμα οι παραγωγικές δυνάμεις του εργοστασίου, που οι εργαζόμενοι τις χρειάζονται και για τη δικιά τους υλική ζωή και για την ταξική τους πάλη σήμερα και για το δικό τους κόσμο δίχως καταπίεση και εκμετάλλευση αύριο.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΠΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Όλες οι παραπάνω μέθοδοι μόνες τους ή σε συνδυασμό έχουν χρησιμοποιηθεί από πολιτικούς μηχανισμούς, διοίκηση, δήμους, συνδικάτα, οικολογικές οργανώσεις για να κλείνουν τα εργοστάσια της πόλης του Πειραιά, όπως και ευρύτερα της Αττικής, για να μη γίνονται επενδύσεις εκσυγχρονισμού και επέκτασης σ' αυτά που έχουν επιβιώσει.

Γ. Το σαμποτάζ του εργοστασίου των Λιπασμάτων, αυτού του τελευταίου προμαχώνα της βαριάς βιομηχανίας του Πειραιά, και το κλείσιμό του μέσα από πολύχρονες, σκοτεινές και συντονισμένες διαδικασίες συννομίζει όλες τις δυνάμεις και σχεδόν όλες τις μεθόδους που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να γεμίσει ο άζοντας της Πειραιάς και η λιμανία Ζώνη από τον Πειραιά ως Πέρομα με κουφάρια βιομηχανικών και εργοταξίων. Για να κλείσουν τα λίγα εργοστάσια που έχουν απομείνει τα περικυκλώνουν με επιβλητικά μαγαζιά, κινηματογράφους και κέντρα διασκέδασης. Στους κατοίκους αυτών των φτωχογειτονιών υπόσχονται έτσι ένα μέλλον με λάμψη. Η αλήθεια όμως είναι ότι χωρίς παραγωγή δεν υπάρχει κατανάλωση.

Το παρατεταμένο αυτό έγκλημα σε βάρος των σημερινών απολυμένων εργατών, των χιλιάδων και δεκάδων χιλιάδων ανέργων όλου του λεκανοπέδιου και ιδιαίτερα του Πειραιά, πρέπει να βρει την απάντηση και το τέλος του.

Η ζωντανή δύναμη που μπορεί να δώσει με τον πιο αποφασιστικό τρόπο αυτή τη μάχη για τη Σωτηρία της βιομηχανίας είναι οι εργαζόμενοι των βιομηχανιών που έχουν

ακόμα επιβιώσει και που ήδη δέχονται την κυκλωτική επίθεση, καθώς και οι ίδιοι οι απολυμένοι άνεργοι.

Για να βρουν δουλειά οι άνεργοι και να μην υπάρξουν καινούριοι, πρέπει να σταθεί και να αναπτυχθεί η βιομηχανία στον Πειραιά και γενικότερα στην Αττική. Από την άλλη μεριά, δεν πρέπει να επιτρέψουμε σε κανέναν να κλείνει τα εργοστάσια και να απολύει τους εργάτες δίχως να αναλαμβάνει και τις συνέπειες γι' αυτό. Όσο πιο παραπεταμένοι και εξαθλιωμένοι μένουν οι άνεργοι εργάτες, ιδιαίτερα οι απολυμένοι, όσο δηλαδή λιγότερο πληρώνει το κράτος και η εργοδοσία γι' αυτούς, τόσο πιο εύκολα θα έχουμε νέα κλεισίματα και νέες απολύσεις.

Εμείς υποστηρίζουμε με όλη μας τη δύναμη την αλληλεγγύη στους άνεργους και την οργάνωση της πάλης τους όχι απλά από γενική εργατική και δημοκρατική αλληλεγγύη, αλλά γιατί είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για όλους τους κατοίκους του Πειραιά να ζουν τουλάχιστον ανθρώπινα οι απολυμένοι και γενικότερα οι άνεργοι της πόλης. Αν αυτό δε συμβεί, οι εργαζόμενοι και η ανάπτυξη θα δεχτούν ένα ακόμα βαρύτερο χτύπημα. Όσο μεγαλύτερος είναι ο στρατός των εξαθλιωμένων ανέργων, τόσο χαμηλότερο γίνεται το μεροκάματο, και όσο χαμηλότερο γίνεται το μεροκάματο, τόσο πιο εύκολο είναι στη βιομηχανία να ζήσει δίχως εκσυγχρονισμό και τόσο πιο βαθιά και στρατηγικά υποβιβάζονται οι παραγωγικές δυνάμεις της χώρας και το επίπεδο διαβίωσης του λαού της απομακρύνεται από το επίπεδο διαβίωσης των λαών των ανεπτυγμένων κρατών. Δ. Η Επιτροπή Σωτηρίας δε μένει αδιάφορη στα γενικότερα ζητήματα και εξελίξεις. Μ' αυτή την έννοια η Επιτροπή Σωτηρίας πιστεύει ότι είναι προς όφελος της βιομηχανικής και τεχνολογικής ανάπτυξης η συμμετοχή της χώρας μας στην ένωση των βιομηχανικών ανεπτυγμένων χωρών της Ευρώπης. Σε ό,τι αφορά το εργατικό κίνημα, αυτή η συμμετοχή σημαίνει πλαίσιο της ταξικής πάλης και ανάπτυξη της σ' έναν πολύ ευρύτερο χώρο που ξεπερνάει τα περιορισμένα εθνικά πλαίσια και το στενό συντεχνιακό, εξαρτημένο από το κράτος και διεφθαρμένο από τη γραφειοκρατία ελληνικό συνδικαλισμό.

Δεν είναι τυχαίο το ότι το κέντρο των αντιβιομηχανικών χτυπημάτων βρίσκεται στον Πειραιά, ακριβώς επειδή ο Πειραιάς είναι η μεγαλύτερη πόρτα της χώρας στον έξω κόσμο και επειδή αυτό είναι το οικονομικό και διοικητικό κέντρο της μεγαλύτερης βιομηχανίας της Ελλάδας, που είναι η βιομηχανία θαλάσσιων μεταφορών, με την οποία είναι άμεσα δεμένες οι ναυπηγικές και επισκευαστικές βιομηχανίες.

Σε κάθε περίπτωση η Επιτροπή κάνει ένα κάλεσμα για συνεργασία και συμμετοχή σε κάθε πρόσωπο ή σε κάθε φορέα που θέλει να αντιπαλέψει τον συνεχιζόμενο βιομηχανικό υποβιβασμό, τη γραφειοκρατική διαφθορά και τον παρασιτισμό κάθε είδους, που θέλει να παλέψει για την ανάπτυξη της βιομηχανίας και την ανάπτυξη της έρευνας και της τεχνολογίας και είναι διατεθειμένος να σταθεί στο πλευρό των ανέργων και του αγώνα τους για δουλειά και για ανθρώπινη ζωή.

ΟΙ ΝΑΖΙ ΑΠΟΘΡΑΣΥΝΟΝΤΑΙ Ο ΚΑΛΠΙΚΟΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΜΟΣ ΤΩΝ "ΑΝΟΙΧΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ" ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΤΟΥΣ

Το απόγευμα του Σαββάτου 16 Ιούνη οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής πραγματοποίησαν συγκέντρωση στην πλατεία Κάνιγγος κάτω από την προστασία της Αστυνομίας ενάντια στο νέο νομοσχέδιο νομιμοποίησης των μεταναστών με σύνθημα "έξω οι ξένοι". Οι ναζιστές εμφανίζονται τη στιγμή ακριβώς που γίνεται ένα βήμα για να νομιμοποιηθούν οι μετανάστες, για να μετριάσει δηλ. έστω και μερικά το παραπέρα σπάσιμο του μεροκάματου και τη διάσπαση της εργατικής τάξης. Ακριβώς γιατί οι ναζιστές ζουν και δυναμώνουν από την ανεξέλεγκτη εισαγωγή ξένης φτηνής εργατικής δύναμης. Προτιμούν χίλιες φορές τη λαθρομετανάστευση, όσο και να φωνάζουν ενάντια της, παρά μια στοιχειώδη δημοκρατική μεταναστευτική πολιτική.

Βέβαια αυτή η νομιμοποίηση που ξεκίνησε όσο και να είναι ένα βήμα μπροστά δεν μπορεί παρά να παίρνει αρνητικό χαρακτήρα τελικά επειδή αποτελεί τμήμα της γενικότερης πολιτικής που συνεχίζει την αθρόα εισαγωγή της μαύρης εργασίας ταυτόχρονα με την πιο κτηνώδη αντιμετώπιση των μεταναστών από την αστυνομία. Η νομιμοποίηση δηλαδή των μεταναστών δεν συνδέεται με ένα τερματισμό της μαζικής μετανάστευσης προς τη χώρα μας, αλλά γίνεται σαν ένα μέτρο για να τον ενθαρρύνει. Η νομιμοποίηση δηλαδή πρέπει να αυξάνει την ενσωμάτωση των μεταναστών στο προλεταριάτο της χώρας και όχι να διευκολύνει να δυναμώνει το ρήγμα. Γιαυτό μια δημοκρατική νομιμοποίηση σημαίνει και πολιτικά δικαιώματα στους παλιότερους μετανάστες και δραστήρια πολιτική ενάντια στο σπάσιμο του μεροκάματου και σταμάτημα κάθε νέας εισαγωγής εργατικής δύναμης.

Όμως γίνεται το αντίθετο και το ρόλο να συνδεθεί η νομιμοποίηση με την εισαγωγή νέας εργατικής δύναμης και με το σπάσιμο του μεροκάματου τον έχουν αναλάβει τα τροτσικιστικά και συνασπισμικά εργαλεία του Σημίτη που ρίχνουν εδώ και χρόνια τη συμπληρωματική των ναζιστών γραμμή "ανοιχτά σύνορα".

Αυτοί εξάγγειλαν αντισυγκέντρωση στον ίδιο χώρο που αρχικά οι ναζιστές είχαν εξαγγείλει την συγκέντρωση τους δηλ. στην πλατεία Κολοκοτρώνη στη Σταδίου. Στη διάρκεια της βδομάδας 11-16 Ιούνη βγήκε και το ΕΚΑ που ελέγχει το ψευτοΚΚΕ για να δώσει την ευλογία του στην αντισυγκέντρωση. Όμως οι ναζιστές στις 15/6 που βγήκε η εφημερίδα τους ανήγγειλαν ότι θα κάνουν την συγκέντρωση στην Κάνιγγος και την πραγματοποίησαν.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν πήραν μέρος στην αντισυγκέντρωση ούτε ήταν διατεθειμένες να γίνουν ουρά της σημαίας "ανοιχτά σύνορα για όλους" που δυναμώνει τους ναζί. Στο βάθος η γραμμή των ανοιχτών συνόρων είναι μια γραμμή που συνέλαβε, εφάρμοσε και έφερε σε πέρας συνολικά η πιο αντιδραστική αστική τάξη. Η θεωρία και η πρακτική αυτή των νέων δουλεμπόρων και δουλοκτητών δεν μπορούσε να δικαιολογηθεί παρά μόνο με τη μορφή των τάχα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Και εκεί ακριβώς πέφτει όλο το βάρος της προπαγάνδας τους στην "ελεύθερη είσοδο". Την ίδια στιγμή που σε όλη την πολιτική γραμμή διατηρούν ταυτόσημες θέσεις με εκείνες των ναζιστών. Να τι γράφουν οι διοργανωτές της αντισυγκέντρωσης: "Η συντριβή των σχεδίων τους μας αφορά όλους... και τον καθένα ξεχωριστά που θέλει να αγωνιστεί ενάντια στους νοσταλγούς του Χίτλερ. Καθένας που ανησυχεί από τη διεθνή επανεμφάνιση των νεοφασιστών (Λεπέν, Χαϊντερ κ.λπ.) και επιθυμεί να δράσει τώρα πριν να είναι αργά.

Καθένας που πίσω από τα ψέματα των φασιστών διακρίνει ότι οι θέσεις εργασίας,

τα δημοκρατικά δικαιώματα (βλέπε τρομονόμος), το κράτος πρόνοιας (βλέπε ασφαλιστικό), απειλούνται πρώτα και κύρια από την επέλαση του κυβερνητικού νεοφιλελευθερισμού και την ασυδοσία του κεφαλαίου και όχι από τους χιλιάδες σύγχρονους "Αγιάννηδες" που ζητούν ότι και οι χιλιάδες έλληνες μετανάστες της Γερμανίας, του Βελγίου, των ΗΠΑ κ.λπ. στο παρελθόν: μια καλύτερη ζωή."

Μα που διαφωνούν αυτοί και οι ναζιστές εκτός από τους ξένους εργάτες; Ο εχθρός είναι ο ίδιος και για τους δυο ο νεοφιλελευθερισμός, η παγκοσμιοποίηση, το κεφάλαιο ή καλύτερα το δυτικό κεφάλαιο δηλ. η Ευρώπη, οι ΗΠΑ. Όσο για τον αντιτρομοκρατικό εναντίον του είναι και οι ναζιστές της Χρυσής Αυγής που υπερασπίζονται την 17 Νοέμβρη. Κι αν ο Λεπέν και ο Χαϊντερ αποτελούν ομοϊδεάτες των ναζιστών δεν είναι αυτοί το διεθνές, το παγκόσμιο κέντρο αναφοράς τους γιατί αυτό είναι η ναζιστική Ρωσία. Στο τεύχος Φλεβάρη-Μάρτη 2001 της Αντεπίθεσης (περιοδικό της νεολαίας των ναζί) στο εξώφυλλο φιγουράρουν οι ναζιστές της Ρώσικης Εθνικής Ενότητας (RNE) του Αλεξάντερ Μπαρκασόφ με τίτλο: "Φασίστες στη Ρωσία" και στο εξασέλιδο άρθρο που ακολουθεί καταλήγει με την ένωση των φαιών και των "κόκκινων" στους δρόμους της Μόσχας όπου "δεν είναι πεδίο σύγκρουσης μεταξύ φασιστών και κομμουνιστών... αλλά μπορεί να δει κανείς στην

ίδια συγκέντρωση τα σφυροδρέπανα με τις φωτογραφίες των Τσάρων". Αναφέρεται ξανά επιδοκιμαστικά ο Ζιουγκάνοφ και ένας από τους θεωρητικούς του εθνικομπολσεβικισμού ο Αλεξάντερ Ντούγκιν οι οποίοι συμπλέουν με τους ναζιστές με κοινό εχθρό τους φιλελεύθερους. Προχωρώντας παραπέρα στο θεωρητικό τους περιοδικό Χρυσή Αυγή αρτεύχους ΙΟΙ οι ναζιστές ανακαλύπτουν τον "επαναστάτη ακτιβιστή" θεωρητικό του αναρχισμού Μπακούιν και συναντιούνται μαζί του στον αντισιμιτισμό και όχι μόνο.

Η διαχωριστική γραμμή αυτής της ψευτοαριστεράς και των ναζιστών είναι μόνο στο ζήτημα του ρατσισμού αλλά τα "ανοιχτά σύνορα" λειτουργούν άμεσα σαν προβοκάτορας του ναζισμού. Και τη συνέπεια αυτής της γραμμής την βλέπουμε μπροστά μας σήμερα. Γιατί δεν είναι μόνο το ζήτημα της συγκέντρωσης τους είναι το γεγονός ότι οι ναζιστές στήθηκαν με τραπέζακι στην πλατεία Κάνιγγος στις 9/6 ανενόχλητοι (οι ίδιοι ισχυρίζονται και σε άλλα δυο σημεία της Αθήνας), είναι ότι την ίδια μέρα έκαναν συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη. Και βέβαια είναι η αντίφαση αυτού του χώρου που κάνει αντισυγκέντρωση μόνο για τους μετανάστες ενώ όταν κάθε χρόνο η Χρυσή Αυγή κάνει συγκέντρωση για τα Ίμια δεν τους ενδιαφέρει. Γιατί εκεί ο εχθρός είναι στο βάθος οι Αμερικανοί.

Το γεγονός ότι ούτε η συγκέντρωση των ναζιστών ούτε η αντισυγκέντρωση έγιναν γνωστές από τα ΜΜΕ, (συμπεριλαμβάνεται εδώ και η Αυγή του ΣΥΝ και ο Ριζοσπάστης), αυτό οφείλεται στο ότι δεν πρέπει να εκτεθεί ο Σημίτης αλλά οι ναζιστές πρέπει να είναι ελεύθεροι να διαδίδουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο στη βάση της κοινωνίας στο έδαφος που έχει δημιουργήσει ο ίδιος. Ταυτόχρονα με αυτή την αντισυγκέντρωση η τροτσικιστική ψευτοαριστερά λειτουργεί σαν αλεξικέραυνο απέναντι στους ναζιστές, γιατί χωρίς να κάνει αλη-

θινό πολιτικό ζήτημα εναντίον τους, μαζεύει δίπλα της και αποπροσανατολίζει μερικούς ειλικρινείς αντιναζιστές. Άλλωστε το ζήτημα πια με την αντιναζιστική πάλη δεν είναι μόνο η πάλη ενάντια στην ίδια τη Χρ. Αυγή, είναι η πάλη και ενάντια στον επίσημο ναζισμό της αστυνομίας Χρυσοχοϊδη. Αυτός έχει φτιάξει τα νέα ναζιστικά αστυνομικά σώματα τα οποία αφού εκπαιδεύτηκαν κυριολεκτικά πάνω στα κορμιά των μεταναστών μετά πέρασαν να εξασκηθούν στην νεολαία με αγαπημένα σπορ τις συλλήψεις για "εξακρίβωση στοιχείων" και την παραμονή στο κελί για δυο ώρες και τώρα βγήκαν ανοιχτά να ξεβρακώνουν δημόσια όποιον τους φαίνεται ύποπτος και να τον σαπίζουν στο ξύλο με απανωτά κρούσματα σε όλη τη χώρα. Είναι το κλίμα μιας τρομοκρατίας που φτιάχνεται για τον επερχόμενο φασισμό και φυσικά το καθεστώς έχει δουλειές να αναθέσει στους ναζιστές. Και βέβαια τώρα κανείς από τους συνήθεις διαμαρτυρούμενους δεν εξεγείρεται με τον τρόπο που το έκανε όταν η αστυνομία ήταν στα χέρια αστών δημοκρατών όπως του Γ. Ρωμαίου. Εμείς λοιπόν δεν είμαστε διατεθειμένοι να τροφοδοτήσουμε με την παρουσία μας αυτό το αλληλοτροφοδοτούμενο δίπολο του ναζισμού από τη μια και του καθεστωτικού αντιρατσισμού από την άλλη. Από μια άποψη η συμμετοχή μας στην αντισυγκέντρωση την Πρωτομαγιά του '98 ήταν το όριο μας στις σχέσεις μας με αυτό το χώρο που ούτε τότε ήταν φιλικές αλλά και πάλι ούτε και οι ίδιοι είχαν ακόμα συνείδηση της βαθύτερης ταύτισης των πολιτικών τους θέσεων. Για να φτιαχτεί ένας αληθινός αντιναζιστικός πόλος χρειάζεται η αμελικτική ιδεολογική και πολιτική πάλη με τη ρατσιστική στο βάθος θεωρία των "ανοιχτών συνόρων" όσο και με την αντινεοφιλελεύθερη πολιτική γραμμή του ναζισμού, που αποτελεί την κοινή πλατφόρμα των νεοναζί και των τροτσικιστών.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ ΣΤΑ ΜΙΚΡΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Στην εφημερίδα της κυβέρνησης 411 της 11 Απριλίου δημοσιεύτηκαν τα πρόστιμα για τους υποψήφιους βουλευτές και τα κόμματα που πήραν μέρος στις εθνικές εκλογές του 2000. Αυτά αφορούσαν κατά κύριο λόγο τη μη δημοσίευση ισολογισμού εσόδων και εξόδων από κάθε υποψήφιο βουλευτή "σε μια τουλάχιστον εφημερίδα που εκδίδεται στην εκλογική περιφέρεια του καθενός κατά περίπτωση" καθώς και άλλες περιπτώσεις σύμφωνα με το σχετικό νόμο. Το γεγονός έγινε γνωστό περίπου ένα μήνα μετά οπότε ξέσπασε και ο θόρυβος. Αμέσως το ΑΣΚΕ, το ΜΕΡΑ (ΝΑΡ, ΕΕΚ, ΕΚΚΕ), το ΚΚΕ μ-λ και το μέτωπο Αριστερά -ΜΛ ΚΚΕ έβγαλαν κοινή ανακοίνωση καταγγελίας ότι επιχειρείται η φίμωση τους και λίγες μέρες μετά συναντήθηκαν με τον αντιπρόεδρο της Βουλής Βρεττό. Από τότε σταμάτησαν να φωνάζουν γεγονός που δείχνει ότι υπάρχουν διαβουλεύσεις για τη λύση του προβλήματος. Κάτι ανάλογο είχε συμβεί και το 1996. Όπως και τότε έτσι και τώρα δεν είχε επιβληθεί πρόστιμο στην ΟΑΚΚΕ γιατί και τις δυο φορές είχαμε καταθέσει δήλωση στο αρ-

μόδιο γραφείο της Βουλής τόσο για το κόμμα όσο και για τους υποψήφιους βουλευτές.

Σύμφωνα όμως με το νόμο (τον άδικο αυτό νόμο για τα μικρά κόμματα που δεν παίρνουν κρατική επιχορήγηση), πρέπει το κόμμα να δημοσιεύσει και ισολογισμό σε μια καθημερινή εφημερίδα της Αθήνας (π.χ. Ελευθεροτυπία) και ανάλογα κάθε βουλευτής στην περιφέρειά του. Αυτό όμως αποτελούσε ένα υπέρογκο έξοδο δυσβάσταχτο για τα μέτρα μας πράγμα που είχαμε επισημάνει στη δήλωσή μας. Σε γενικές γραμμές αυτός ο μικροαστικός συρφετός περιφρονεί συστηματικά κάθε μορφή παρόμοιας δήλωσης "αστικής νομιμότητας" κι αυτό δεν είναι χαρακτηριστικό ενός αριστερισμού αλλά του πραξικοπηματισμού τους. Του ίδιου που στο όνομα ενός "επαναστατικού δικαίου" περιφρονεί τις διαθέσεις των μαζών, την εμπειρία τους και προσπαθεί να επιβάλλει με τη βία την "επαναστατική του αλήθεια". Πραγματικά πως αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί κανείς την αντίφαση ότι απ' τα τέσσερα παραπάνω κόμματα μόνο στα τρία επιβλήθηκε πρόστιμο ενός εκατομμυ-

ρίου στο καθένα γιατί δεν δημοσίευσαν τον ισολογισμό του κόμματός τους, εκτός από το ΚΚΕ μ-λ. Αυτό σημαίνει ότι το ΚΚΕ μ-λ θα κατέθεσε κάποια δήλωση ανάλογη με τη δικιά μας. Πράγμα που οι άλλοι φαίνεται ότι δεν έκαναν όσο και αν λένε ότι έκαναν και για το κόμμα και για τους βουλευτές. Αυτό βγαίνει σαν συνέπεια.

Η ΟΑΚΚΕ στη δήλωση της στη Βουλή που δημοσιεύουμε παρακάτω τοποθετήθηκε σ' αυτό τον άδικο νόμο από θέση αρχής ως εξής:

«Αθήνα, 21 Ιουνίου 2000

Προς το Τμήμα Βουλευτών και Κομμάτων της Βουλής

Κύριοι,

Θέμα: 1) Το από 16/5/2000 έγγραφό σας με αριθμό Πρωτοκόλλου 2278

2) Το από 18/5/2000 έγγραφό σας με αριθμό Πρωτοκόλλου 2389 με θέμα ΔΗΛΩΣΗ ΕΚΛΟΓΙΚΩΝ ΕΣΟΔΩΝ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΩΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ ΚΑΙ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΧΤΥΠΑ ΤΗΝ ΑΝΩΤΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ Τ.Ε.Ι.

Το ρωσόδουλο καθεστώς επιτίθεται στην ανωτατοποίηση των ΤΕΙ επιστρατεύοντας τα ΑΕΙ. Σύσσωμοι οι πρυτάνεις, οι καθηγητές, και οι φοιτητές των γενικά ξεκομμένων από την παραγωγή, ανώτατων ιδρυμάτων εξαπολύουν την επίθεσή τους καθώς βλέπουν τα στενά τους γραφειοκρατικά συντεχνιακά συμφέροντα να θίγονται άμεσα. Το Συμβούλιο της Επικρατείας αποτελείώνει τη δουλειά. Η ανάπτυξη αυτού του τύπου δέχεται άλλο ένα σοβαρό χτύπημα.

Η ανάγκη για ανωτατοποίηση της τεχνολογικής εκπαίδευσης υπαγορεύεται από τις νέες απαιτήσεις της παραγωγής. Οι νέες τεχνολογίες που εισάγονται στην παραγωγή απαιτούν και ένα αρκετά ειδικευμένο προσωπικό. Αυτή τη στιγμή, τα ελληνικά τεχνολογικά επαγγελματικά ιδρύματα παράγουν ειδικούς που συναγωνίζονται, και συχνά ξεπερνούν, τους αποφοίτους ΑΕΙ σε επαγγελματική επάρκεια. Οι απόφοιτοι των ΤΕΙ τα καταφέρνουν καλύτερα στις πρακτικές εφαρμογές κι ωστόσο δεν απολαμβάνουν αντίστοιχα με τους αποφοίτους ΑΕΙ επαγγελματικά δικαιώματα. Αυτή την αντίφαση επιχειρεί να λύσει η ανωτατοποίηση της τεχνολογικής εκπαίδευσης.

Το καθεστώς στην Ελλάδα πείστηκε από τους ευρωπαίους για να εφαρμόσει την ανωτατοποίηση των ΤΕΙ, όμως κι αυτή την κάνει ακρωτηριασμένη. Έτσι, ο νέος νόμος ορίζει ότι τα μεταπτυχιακά προγράμματα εισάγονται μεν στα ΤΕΙ αλλά τα κριτήρια θα καθορίζονται απ' τα ΑΕΙ.

Η αξιολόγηση τους θα γίνει από το οικουμενικό Εθνικό Συμβούλιο Παιδείας. Θα μπορούν να μετέχουν σε ερευνητικά προγράμματα, αλλά τα κονδύλια που χρειάζονται δεν έχουν προβλεφθεί. Αυτός ο ακρωτηριασμός είναι αποτέλεσμα της δράσης των σοσιαλφασιστικών τμημάτων εφόδου των φοιτητών με επικεφαλής το NAP και με την κάλυψη των πρυτάνεων. Παραλύοντας την κίνηση στο κέντρο της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης και πετώντας αυγά ή μπουκάλια με νερό στους αστυνομικούς που τους εμπόδιζαν να εισβάλουν στα υπουργεία, ή διαλύοντας συνεδριάσεις πανεπιστημιακών αρχών,

λίγες εκατοντάδες τραμπούκοι επέβαλαν την αντίθεσή τους στην παροχή ίσων επαγγελματικών δικαιωμάτων για τους συναδέλφους τους. Στα Χανιά μάλιστα οι τραμπούκοι έχτισαν την είσοδο των γραφείων δύο καθηγητών, των Χ. Σκιαδά και Μ. Χριστοδούλου, που επιθυμούσαν να λάβουν μέρος στις εκλογές (*Ελευθεροτυπία*, 22-5).

Ο Σημίτης έτριβε τα χέρια του. Στόχος του, όπως και στόχος των υπόλοιπων ρωσόδουλων, δεν ήταν η πραγματική αλλά η μερική ανωτατοποίηση για να μη φωνάζει η Ευρώπη. Αργότερα, μια προσφυγή των πρυτάνεων στο σαμποταριστικό ΣτΕ θα καταργούσε κι αυτή τη λίγη ανωτατοποίηση. Έτσι, πέρασε το νομοσχέδιο με την αποχή 13 βουλευτών της ΝΔ και 4 του ψευτοΚΚΕ και στη συνέχεια κατατέθηκε

η προσφυγή.

Το θέμα δεν απασχολεί μόνον την ελληνική κοινωνία αλλά και την Ευρώπη. Οι υπουργοί παιδείας 32 ευρωπαϊκών χωρών συναντήθηκαν στην Πράγα, μέσα στο Μάη, για να συζητήσουν τη μελλοντική πορεία της εκπαίδευσης. Η σύνοδος σημαδεύτηκε από την παρεμπόδιση εκ μέρους της ελληνικής αντιπροσωπείας κάθε προσπάθειας πραγματικού εκσυγχρονισμού της εκπαίδευσης. Οι παρεμβάσεις της, σε συνεργασία με άλλες αντιπροσωπείες, απέτρεψαν το 3-5-8 (3 χρόνια για Μπάτσελορ, 5 χρόνια για Μάστερ και 8 χρόνια για διδακτορικό) που θα οδηγούσε αφενός σε μείωση των σπουδών κι αφετέρου σε γρήγορη εξειδίκευση. Πέτυχαν την αναγνώριση του κρατικού μονοπωλίου στην ανώτατη εκπαίδευση και τη μη

αναγνώριση από τη χώρα μας των πτυχίων Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών. Η ανάπτυξη παραρτημάτων θα αφορά χώρες εκτός Ευρώπης.

Οι σοσιαλφασίστες προτάσσουν το επιχείρημα του "κινδύνου" που διατρέχουν τα επαγγελματικά τους δικαιώματα από την ανωτατοποίηση. **Όμως δεν είναι η ανωτατοποίηση των ΤΕΙ αλλά το χαμηλό παραγωγικό επίπεδο της χώρας που αφαιρεί από τους ειδικούς τη δυνατότητα να εφαρμόζουν τις γνώσεις τους και πιέζει προς τα κάτω την ανώτατη εκπαίδευση δίνοντάς της γραφειοκρατικό προσανατολισμό.** Εάν σταματήσει το σαμποτάζ στη βαριά βιομηχανία και γενικότερα στην παραγωγή και την έρευνα ολοένα περισσότεροι απόφοιτοι θα προσλαμβάνονται. "Στις αγ-

γλοσαξονικές χώρες...μπορεί κάποιος ακόμη και σήμερα να βρει απασχόληση μόνο με το πτυχίο ενός τριετούς κύκλου" (2-6). Η απαγόρευση έρευνας, επιπλέον, για τα ΤΕΙ θα αφαιρούσε κάθε δυνατότητα για μελλοντική εφαρμογή της στην παραγωγική δραστηριότητα ενώ η υπερδιόγκωση των αντιπαραγωγικών στην πλειοψηφία τους ΑΕΙ έχει οδηγήσει σε υπερεπάρκεια γραφειοκρατών και άλλων παρασιτικών επαγγελμάτων ενώ τα ΤΕΙ παράγουν ειδικότητες χρήσιμες για την παραγωγή. Όσοι επιτίθενται σήμερα στην ανωτατοποίηση της τεχνολογικής εκπαίδευσης θέλουν απλώς να φέρουν οπισθοδρόμηση των παραγωγικών δυνάμεων, να εντείνουν την εξαθλίωση του λαού και την ανεργία.

Ο Σταθόπουλος υπέρ της 17N

Κάθε μεγάλο πολιτικό σκάνδαλο σ' αυτή τη χώρα που δεν εξυπηρετεί τους ανθρώπους της Ρωσίας γρήγορα ξεχνιέται. Ήταν η πρώτη μέρα της συζήτησης του αντιτρομοκρατικού νόμου στη Βουλή στις 29 Μάη όταν ο υπουργός Δικαιοσύνης Μιχ. Σταθόπουλος μίλησε για "ηπιότερη αντιμετώπιση από τον νόμο των εγκληματικών οργανώσεων που δεν επιδιώκουν το οικονομικό όφελος, αλλά δρουν ενδεχομένως με ιδεολογία και οράματα" και υποστήριξε ότι είναι άλλα "τα κίνητρα ενός δουλεμπόρου και άλλα εκείνου που έχει όραμα για να αλλάξει την κοινωνία" (*Εξπρές*, 30/5). Για πρώτη φορά υπουργός μιας κυβέρνησης αθώνει πολιτικά και υποστηρίζει ιδεολογικά τους εθνικοσοσιαλιστές της "17 Νοέμβρη" και τις μεταμορφώσεις της, "που θέλουν να αλλάξουν την κοινωνία και έχουν οράματα". Είχαμε επισημάνει παλιότερα με τις ταυτότητες ότι ο Σταθόπουλος είναι από παλιά άνθρωπος του ευρύτερου φιλορώσικου μετώπου που μέρος του είναι και το Παγκόσμιο Συμβούλιο Ειρήνης του οποίου αυτός ήταν στέλεχος. Επιτρέπεται όμως σήμερα να μιλάει έτσι ο Σταθόπουλος γιατί τώρα πια η ρώσικη υπερδύναμη ελέγχει τις ηγεσίες και των τεσσάρων μεγάλων ελληνικών πολιτικών κομμάτων. Η μόνη σοβαρή αντίδραση στη Βουλή σ' αυτό το σημείο προήλθε από κάποιους βουλευτές της ΝΔ με επικεφαλής την Ντόρα Μπακογιάννη που κάλεσαν την κυβέρνηση να καταδικάσει τη δράση της 17N. Ωστόσο η ΝΔ ψήφισε το νομοσχέδιο επί της αρχής, ενώ σε άλλη χώρα θα είχε δημιουργηθεί σάλος με απειλή πτώσης αν όχι της κυβέρνησης τουλάχιστον του συγκεκριμένου υπουργού γι' αυτές του τις δηλώσεις. Ο Σταθόπουλος μετά την κριτική "αναγκάστηκε" να δηλώσει: "Δεν εννοούσα τη "17N" ούτε τις άλλες τρομοκρατικές οργανώσεις οι οποίες είναι στυγνοί δολοφόνοι και τις καταδικάζω απερίφραστα, δίχως κανένα φόβο. Απλά υπάρχει διαφορά στα κίνητρα. Λόγου χάρη κάποια εθνικοαπελευθερωτική οργάνωση ή κάποια φονταμενταλιστική οργάνωση που σκοτώνει αθώους τουρίστες δεν έχουν τα ίδια κίνητρα με τους εμπόρους ναρκωτικών" (*Καθημερινή*, 30/5). Επέμεινε δηλ. στο χαρακτηρισμό του της **εγκληματικής μη κερδοσκοπικής οργάνωσης**. Ο αφορισμός στα λόγια της 17N σαν "στυγνών δολοφόνων" δεν διευκρινίζει καθόλου αν πρόκειται για στυγνούς δολοφόνους με κερδοσκοπικά κίνητρα ή μη. Και μιας και κάθε φορά οι προκηρύξεις της 17N δεν περιέχουν τίποτα άλλο εκτός από "ιδεολογία και οράματα" δεν υπήρξε καμιά αληθινή καταδίκη της και φυσικά καμιά απόσυρση της αρχικής

δήλωσης του.

Απ' την άλλη ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ που κραυγάζουν συνεχώς ότι αυτός ο νόμος είναι έμπνευση των ΗΠΑ και η 17N δεν συλλαμβάνεται γιατί συμμετέχουν στις έρευνες εναντίον της οι Αμερικανοί, θα έπρεπε λογικά να κάνουν σημαία τους τη δήλωση Σταθόπουλου και να τον κυνηγούν μανιωδώς μέχρι να τον ρίξουν. Αυτό δεν συνέβηκε όμως και αυτά τα κόμματα καθόλου δεν διαμαρτυρήθηκαν γι' αυτό, ακριβώς γιατί η 17N δεν είναι πράκτορες των ΗΠΑ αλλά της Ρωσίας.

Γι' αυτό και ο Σταθόπουλος βρήκε στήριξη από την Αλ. Μαραγκοπούλου, πρόεδρο της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων την επόμενη μέρα, από την ακρόαση διαφόρων φορέων στη Βουλή, που είπε: "δεν είναι ασυμβίβαστο να υπάρχει σύνδεση εγκληματικής δράσης με ιδεολογικό περιεχόμενο". Σύμφωνα με την ίδια αυτές οι περιπτώσεις **δεν** θα πρέπει να περιλαμβάνονται σ' αυτό το νόμο (*Έθνος*, 31/5). Καθόλου παράξενο που αυτή η κυρία είχε προσπαθήσει να καλύψει τα εγκλήματα του σερβικού φασισμού. Όταν η Ευρώπη αποφάσισε να φτιάξει μια επιτροπή για να διερευνήσει τους βιασμούς των Βόσνιων γυναικών σαν όπλο εθνικής εκκαθάρισης εκείνη προσπάθησε, ανεπιτυχώς, να επεκτείνει τις έρευνες και στις Σέρβες που δήθεν είχαν πέσει θύματα βιασμού από τους Βόσνιους. Οι τρομοκράτες της 17N είναι εγκληματίες με καθαρή ναζιστική ιδεολογία και τα "οράματα" τους όχι μόνο στηρίζονται στην βία αλλά απαιτούν αποκλειστικά και μόνο τη βία για να εκφραστούν και να επιβληθούν. Πρόκειται για βία που έχει την έγκριση και την προστασία των πιο αντιδραστικών τμημάτων της αστικής τάξης και πάνω απ' όλα βία που καθοδηγείται από το πιο βάρβαρο πολεμικό μονοπώλιο της εποχής μας, αυτό του ρώσικου ιμπεριαλισμού. Οι εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου έχουν αφάνταστα πιο "πολιτισμένα" κίνητρα **σε σχέση** με τη 17N. Το κίνητρο του κέρδους άλλωστε είναι η κυρίαρχη ιδεολογία της αστικής κοινωνίας, αλλά η 17N θέλει να "αλλάξει" τον καπιταλισμό από τα δεξιά μετατρέποντας τον καπιταλισμό της ελεύθερης αγοράς σε κρατικό καπιταλισμό προς χάρη των φασιστικών ολιγαρχιών που τον ηγεμονεύουν. Η 17N θέλει να εκκαθαρίσει το δυτικόφιλο τμήμα της αστικής τάξης προς όφελος της νέας ολιγαρχίας τύπου Κόκκαλη τον οποίο χτυπάει στα λόγια σαν αμερικάνο, δηλ. σαν προδότη της αληθινής του ιδιότητας αυτής του πράκτορα της Στάζι και της Κα-Γκε-Μπε. Οι 17νοεμβριτίες πρέπει να χαίρουν του ίδιου πολιτικού καθεστώτος μ' εκείνο των χιτλερικών στη δίκη της Νυρεμβέργης και μια ανάλογη νομική αντιμετώπιση.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΦΤΩΧΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΕΡΓΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Είχαμε δείξει σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής ότι η βασική αιτία της ανεργίας και της υπανάπτυξης στην Ελλάδα είναι το ρωσόδουλο καθεστώς με το εκτεταμένο παραγωγικό σαμποτάζ που αυτό, χρόνια τώρα, μεθοδικά πραγματοποιεί. Μάλιστα οι ρωσόδουλοι, όλη εκείνη τη λαϊκή αγανάκτηση που κανονικά θα έπρεπε να την επισπράττουν οι ίδιοι, φροντίζουν μέσα από τα τηλεοπτικά κανάλια και τις εφημερίδες που ελέγχουν να τη μετατρέπουν σε αντίθεση του λαού με την Ευρώπη λέγοντας ότι αυτή είναι η κύρια υπεύθυνη για αυτή την κατάσταση. Αυτό που εκμεταλλεύονται είναι από τη μια η άγνοια του λαού για τα αναπτυξιακά προγράμματα και τις χρηματοδοτήσεις της ΕΕ και από την άλλη ότι σε ορισμένες περιπτώσεις η ΕΕ πράγματι συμπεριφέρεται σαν κλασικός αστός λογιστής που ενδιαφέρεται μόνο για ένα πράγμα: να κλείνουν οι ελληνικοί ισολογισμοί για να μην υπάρχει ψηλό δημόσιο χρέος, οπότε και πληθωρισμός, οπότε και κίνδυνος για το ευρώ. Δημιουργούν έτσι οι σοσιαλφασίστες ένα τεράστιο αντιευρωπαϊκό κλίμα στην χώρα.

Όμως, νέα στοιχεία έρχονται συνέχεια στη δημοσιότητα που δείχνουν ότι τελικά η Ελλάδα είναι πολύ πίσω από όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στο ζήτημα της ανεργίας (όπως δείξαμε στο προηγούμενο φύλλο) αλλά και σε ζητήματα που αφορούν το ενδιαφέρον όχι μόνο για τους ανέργους αλλά και γενικότερα για τους χαμηλόμισθους εργαζόμενους.

Άλλωστε το γεγονός ότι τα σύνορα είναι ανοιχτά, και τα τέσσερα κόμματα όχι μόνο δεν διαμαρτύρονται αλλά αντίθετα προωθούν την εισαγωγή μεταναστών, και οι κάθε είδους μετανάστες μπαίνουν στη χώρα και δουλεύουν με σπασμένα μεροκάματα ριχνοντας και άλλο το μεροκάματο και το γενικότερο επίπεδο διαβίωσης, δείχνει ότι όλα τα κόμματα του καθεστώτος δεν δίνουν δεκάρα τσακιστή για την ελληνική εργατική τάξη, για τους συνταξιούχους και τους χαμηλόμι-

σθους συνολικά. Αν δεν υπάρξει πολιτική προστασίας του κατακτημένου ελληνικού μεροκάματος και οι εργαζόμενοι να προσλαμβάνονται μόνο με τους μισθούς που έχει κατακτήσει με αγώνες το προλεταριάτο ντόπιο και μεταναστευτικό τότε όχι μόνο η ανεργία θα αυξάνει αλλά θα αυξάνει και ο ρατσισμός επικίνδυνα.

ΠΡΩΤΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Ας δούμε λοιπόν μερικά ακόμη στοιχεία για την ανεργία που δημοσιεύτηκαν στην ετήσια απολογιστική έκθεση "Η κοινωνική κατάσταση στην Ε.Ε. το 2001".

"Η Ελλάδα πλήττεται από την υψηλότερη ανεργία στους νέους. Αγγίζει το 31,6% των νέων εργαζομένων και το 12,5% του πληθυσμού. Το μεγαλύτερο πλήγμα δέχονται οι νέες Ελληνίδες. Η ανεργία τους δεν είναι απλά η μεγαλύτερη με διαφορά, αλλά αγγίζει το 43% έναντι 18,5% στο σύνολο της Ε.Ε. Οι νέοι εργαζόμενοι κατατάσσονται στην 4η θέση με ποσοστό ανεργίας 24%.

Όποιος "μπαίνει" στην ανεργία, δύσκολα "γλιτώνει". Η Ελλάδα έχει το δεύτερο υψηλότερο ποσοστό μακροχρόνιων ανέργων μετά την Ιταλία και το τρίτο υψηλότερο ποσοστό στους νέους μακροχρόνιους ανέργους, που αγγίζει το 73% του συνόλου.

Μόνο το 1% των Ελλήνων 25-64 ετών παρακολουθούν κάποιο πρόγραμμα κατάρτισης. Πρόκειται για τη μικρότερη αναλογία στην Ε.Ε. σε σχέση με 18% κοινοτικό μέσο όρο. Και το 18% των νέων βρίσκονται εκτός εκπαιδευτικού συστήματος, δίχως να έχουν λάβει κάποια μορφή εξειδίκευσης.

Στην τελευταία θέση βρίσκεται η Ελλάδα και σε δαπάνες για εκπαίδευση. Αγγίζουν μόλις το 3% του ετήσιου ΑΕΠ έναντι 5% μέσου όρου των "15".

Ίσως γι' αυτό και οι Έλληνες είναι λιγότερο ευτυχισμένοι από τη ζωή τους εν συγκρίσει με κάθε άλλο Ευρωπαίο. Μόνο το 58% δηλώνει ευτυχισμένο έναντι 75% μέσου όρου στην Ε.Ε" (Ελευθεροτυπία, 1-4).

Πραγματικά χωρίς να χτίζονται νέες βιομηχανίες, πως θα μπορέσει να βρει δουλειά ο νέος που βγαίνει στην παραγωγή; Αλλά πως θα μπορούσε να χτιστεί μια νέα βιομηχανία όταν το π.δ. 84/84 και το Ρυθμιστικό Σχέδιο της Αττικής όχι μόνο εμποδίζουν τον εκσυγχρονισμό κάθε βιομηχανικής μονάδας που λειτουργεί στην Αττική όπου κατοικεί το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της χώρας αλλά και το χτίσιμο κάθε νέας βιομηχανίας; Και αν καμιά φορά εξ αιτίας κάποιων "ευρωπαϊκών" φίλων της βιομηχανίας που υπάρχουν στην κυβέρνηση των ρωσόδουλων, πάει να κατασκευαστεί μια νέα βιομηχανική μονάδα ή να εκσυγχρονιστεί κάποια άλλη, συναντά την αντίδραση του οικολογικού μεσαίωνα που καθοδηγείται από το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ; Αλλά και στην υπόλοιπη Ελλάδα κάθε μεγάλη βιομηχανία συναντά τον ίδιο οικολογικό μεσαίωνα που υπερασπίζει δήθεν το περιβάλλον και την υγεία των κατοίκων της περιοχής εκείνης από την υποτιθέμενη μόλυνση της περιοχής. Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα των Πετροχημικών στο Μεσολόγγι, όπου εκεί είχε αγοραστεί και ο μηχανολογικός εξοπλισμός και έμεινε και σάπισε αναξιοποίητος. Ολόκληρες περιοχές έτσι μένουν χωρίς δουλειά και ο λαός στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Οι ρωσόδουλοι δεν ενδιαφέρονται ούτε για το περιβάλλον, ούτε και πολύ περισσότερο για την υγεία των κατοίκων. Γιατί η μεγαλύτερη αρρώστια είναι η φτώχεια. Χωρίς δουλειά και τις στοιχειώδεις ανέσεις της σύγχρονης ζωής δεν μπορεί να υπάρξει για το λαό ούτε υγεία, ούτε ευτυχία.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΕ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΧΕΣ ΣΤΟΥΣ ΧΑΜΗΛΟΜΙΣΘΟΥΣ

Ποια είναι η αντιμετώπιση των χαμηλόμισθων εργαζομένων ή των συνταξιούχων από αυτό το διεφθαρμένο και σάπιο κράτος που έχει αλωθεί από τους ρωσόδουλους στην συντριπτική του πλειοψηφία;

Ας δούμε τι άλλο λει η έκθεση:

"Παρά τη "δεινή" οικονομική θέση μιας μεγάλης μερίδας Ελλήνων (το 21% ζει σε συνθήκες φτώχειας και από αυτούς ένας στους δύο δηλώνει ότι δεν μπορεί να επιβιώσει) οι κοινωνικές δαπάνες βρίσκονται στον "πάτο" της Ε.Ε. Αποδέκτες είναι το μικρότερο μέρος του πληθυσμού (19%) και μόνο το 31% των φτωχών, ενώ εξίσου ασήμαντο είναι το όφελός τους σε όρους ευημερίας" (στο ίδιο).

Η "ανάληψη" λοιπόν Ε.Ε ενδιαφέρεται περισσότερο από την χώρα μας για τους ανέργους και φτωχούς πολίτες της και παίρνει μέτρα για αυτούς περισσότερο από την κυβέρνηση των ρωσόδουλων. Σε αυτήν εδώ τη χώρα έχουμε συνολική καταστροφή των παραγωγικών δυνάμεων, δηλαδή όχι μόνο καταστροφή των μέσων παραγωγής αλλά και των ανθρώπων.

Έχει ενδιαφέρον η καταγραφή της κατάστασης των νοικοκυριών, στην οποία προχώρησε η Eurostat, με βάση τα στοιχεία που της κατέθεσαν οι αρχές των κρατών της Κοινότητας:

"Μόνο το 31% από τους φτωχότερους Έλληνες - δηλαδή από το 20% των νοικοκυριών που έχουν το χαμηλότερο εισόδημα λαμβάνει κάποιο, οποιοδήποτε επίδομα. Πρόκειται όχι μόνο για τη χαμηλότερη αναλογία στην Ε.Ε. αλλά και απέχει πολύ του κοινοτικού μέσου όρου, ο οποίος βρίσκεται στο 73%.

Αλλά και τα "τυχερά" νοικοκυριά, αυτά που λαμβάνουν κάποιο επίδομα, δεν βοηθούνται ιδιαίτερα: η "βοήθεια" αποτελεί μόλις το 11% του τελικού τους εισοδήματος, έναντι 48% στην Ε.Ε. και 83% στην Ιρλανδία...

Στο σύνολο του πληθυσμού επιδόματα (όπως ανεργίας, οικογενειακά, ασθενείας) λαμβάνονται μόλις από το 19% των νοικοκυριών. Πρόκειται για το 2ο χαμηλότερο ποσοστό στην Ε.Ε. μετά την Ιταλία, με τον κοινοτικό μέσο όρο στο 52%.

Τα επιδόματα αυτά -εκτός συντάξεων- συμβάλλουν στην αύξηση του εισοδήματος για τον Έλληνα λιγότερο από ό,τι για κάθε άλλο Ευρωπαίο: μό-

νο κατά 2%, έναντι συμβολής 8% στον κοινοτικό μέσο όρο.

Οι φτωχοί Έλληνες έχουν τα μεγαλύτερα προβλήματα επιβίωσης στην Ε.Ε: ένας στους δύο δηλώνει ότι δεν μπορεί να καλύψει ούτε τις βασικές του ανάγκες έναντι ενός στους 4 στην Ε.Ε.

Το "καμπανάκι" της φτώχειας στην Ελλάδα "χτυπάει" στα 55 έτη. Ο πληθυσμός 55-64 ετών μαστίζεται από 27% περισσότερη φτώχεια από το μέσο Έλληνα, αναλογία που συνιστά αρνητική πρωτιά στην Ε.Ε" (στο ίδιο).

Ενώ οι υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες επισπράττουν τα κάθε είδους επιδόματα από τα κοινοτικά ταμεία προς όφελος των φτωχών τους πολιτών, στην Ελλάδα αυτά είναι ζητήματα που δεν απασχολούν όχι μόνο τα μέλη της ρωσόδουλης κυβέρνησης αλλά και όλων των υπόλοιπων κομμάτων, που κατά τα άλλα για όλα φταιει η Ευρώπη που μόνο κέρδη θέλει.

ΣΤΟΝ ΠΑΤΟ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΨΗ ΤΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Αλλά υπάρχει και συνέχεια. **"Όπως προκύπτει από μετρήσεις του ΟΟΣΑ, το ετήσιο εισόδημα του Έλληνα υπολείπεται κατά ένα τρίτο του μέσου εισοδήματος ενός κατοίκου των κρατών της Ε.Ε. αλλά και των μελών του Οργανισμού. Επιπλέον, ενώ το ελληνικό ΑΕΠ αυξάνεται, το κατά κεφαλήν εισόδημα του Έλληνα από το 1996 μέχρι σήμερα δεν μεταβλήθηκε, παραμένοντας στο 66% του μέσου εισοδήματος στον ΟΟΣΑ.**

Ο ΟΟΣΑ συγκρίνει την αγοραστική δύναμη κάθε πολίτη και κάθε οικονομίας. Έτσι λοιπόν, το 2000, αν κατά μέσο όρο ένας πολίτης των 29 κρατών που συμμετέχουν στον ΟΟΣΑ μπορούσε να αγοράσει 100 μονάδες ενός προϊόντος, ο Έλληνας μπορούσε μόνο 67 μονάδες. Πρόκειται για την έκτη μικρότερη αγοραστική δύναμη μεταξύ των κρατών του ΟΟΣΑ.

Σε καλύτερη εισοδηματική κατάσταση από τους Έλληνες βρίσκονται, πέραν όλων των υπολοίπων κατοίκων της Ε.Ε., οι Κορεάτες (74 μονάδες), ενώ

οι πιο πλούσιοι είναι οι πολίτες του Λουξεμβούργου (188 μονάδες), των ΗΠΑ (151 μονάδες), της Ελβετίας (126 μονάδες), αλλά και της Ιρλανδίας (119 μονάδες από 93 το 1996).

Αλλά και το εισόδημα της ελληνικής οικονομίας είναι μικρό: Το ελληνικό ΑΕΠ σε όρους πραγματικής αγοραστικής δύναμης φτάνει μόλις στο 70% του μέσου όρου του ΟΟΣΑ. Με άλλα λόγια μπορεί να αγοράσει κατά 30% λιγότερα αγαθά και υπηρεσίες. Καταλαμβάνει έτσι την 8η θέση από το τέλος στην κατάταξη του ΟΟΣΑ.

Τέλος στον "πάτο" της Ε.Ε. βρίσκονται σταθερά οι δαπάνες κατά τον ελεύθερο χρόνο των Ελλήνων (ψυχαγωγία, ταξίδια κ.ά.). Αντιπροσωπεύουν το 6,4% και το 7,2% το 1993 και το 2003 αντίστοιχα" (στο ίδιο).

Πως θα μπορούσε να αυξηθεί το εισόδημα των Ελλήνων όταν έργα τεράστιας σημασίας για την ανάπτυξη των πιο φτωχών περιοχών της χώρας συμπαρόνται συστηματικά από τον αντιβιομηχανικό μεταίωνα; Πώς να αναπτυχθεί η Ήπειρος (που είναι η φτωχότερη περιοχή της Ε.Ε) όταν το πιο σπουδαίο έργο που είναι η Εγνατία οδός και που θα την συνδέσει με την υπόλοιπη Ελλάδα (λόγω της γεωγραφικής της απομόνωσης) δεν προχωρά ούτε με ρυθμούς χελώνας καθώς οποιαδήποτε καφέ αρκούδα μαζί με το ΣτΕ και το Λαλιώτη μπορούν να εμποδίζουν την κατασκευή της; πώς να αναπτυχθούν τα νησιά και να έχουν τουρίστες όταν στο όνομα της "αισθητικής του τοπίου" και του "δικαιώματος της ανεμπόδιστης χρήσης του φυσικού περιβάλλοντος" εμποδίζεται χρόνια τώρα η ηλεκτροδότησή τους όπως στις Κυκλάδες ή στην Κρήτη; Ποια λιμάνια να γίνουν όταν η κατασκευή τους συναντά την λυσσαλέα αντίδραση του ΣτΕ και την αγανάκτηση των "πολιτών" του ΣΥΝ γιατί δήθεν καταστρέφεται το φυσικό κάλλος;

Τι φταιει κατά τον ΟΟΣΑ; Φτάνει ένα από εκείνα που πολλές φορές, μέσα από τις σελίδες της Νέας Ανατολής, έχουμε επισημάνει:

"ο ΟΟΣΑ στα συμπεράσματά της μελέτης του για τη "Μεταρρύθμιση του Θεσμικού Πλαισίου στην Ελλάδα" κατηγορεί την ελληνική κυβέρνηση για "πελατιακές σχέσεις και κατάληψη της διαδικασίας αποφάσεων από ομάδες συμφερόντων"... Σύμφωνα με τον οργανισμό, "οι φτωχές επιδόσεις της Ελλάδας επιβράδυναν τη διαρθρωτική προσαρμογή και τη δημιουργία θέσεων εργασίας, αποθάρρυναν την είσοδο νέων κεφαλαίων

και επενδύσεων, ενθάρρυναν τη μεγέθυνση του "άτυπου" τομέα και μείωσαν την αποδοτικότητα του Δημοσίου". Ο ΟΟΣΑ αναφέρεται ακόμη σε "βαθιά δυσπιστία των δυνάμεων της αγοράς απέναντι στο κράτος και τη ροπή του προς την εκδούλευση των συμφερόντων των αξιωματούχων και όχι των καταναλωτών, των νέων επιχειρηματιών και όσων επιθυμούν να καινοτομήσουν" (στο ίδιο).

Στον διεθνή αυτόν οργανισμό δεν μπορούν να φανταστούν ότι η ίδια η κυβέρνηση και τα μεγαλύτερα κόμματα της χώρας μαζί με το ΣτΕ επιχειρούν τα τελευταία χρόνια ένα άνευ προηγουμένου στην ιστορία παραγωγικό σαμποτάζ, παρόλο που σωστά παρομοιάζουν την ελληνική οικονομία με "ένα δρομέα που αυτοτραυματίζεται στη μέση του αγώνα".

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΓΙΑ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ

Ποια όμως είναι και η εικόνα της Αθήνας που αποτελεί το κύριο πολιτικό και οικονομικό κέντρο της χώρας που χρόνια τώρα το ρωσόδουλο καθεστώς έχει δημιουργήσει προς το εξωτερικό ως προς την δυνατότητα να ελκύσει επιχειρήσεις και κατά συνέπεια επενδύσεις;

"Σύμφωνα με τα στοιχεία που προκύπτουν από την τελευταία έρευνα που διεξήγαγε ο διεθνής οίκος παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών σε θέματα ακινήτων Healy & Baker, η Αθήνα "καταφέρνει" και καταλαμβάνει την τελευταία θέση μεταξύ 30 ευρωπαϊκών πόλεων με βάση σχεδόν όλους τους πλέον σημαντικούς παράγοντες επιλογής του κέντρου επιχειρηματικής δράσης μιας εταιρείας.

Οι μοναδικοί τομείς όπου η Αθήνα κινείται άνω του μέσου όρου αφορούν το κόστος του ανθρώπινου δυναμικού και των γραφειακών χώρων, ενώ σε πολύ χαμηλά επίπεδα κατατάσσεται η ελληνική πρωτεύουσα και σε ό,τι αφορά τα κίνητρα και το οικονομικό περιβάλλον που διαμορφώνει για την επιχειρηματική δράση η εκάστοτε κυβέρνηση.

Αξίζει να σημειωθεί ότι η Αθήνα σε αντίθεση με τις υπόλοιπες πρωτεύουσες του ευρωπαϊκού νότου δεν κατάφερε να βελτιώσει, έστω σε μικρό βαθμό, τη θέση της σε σχέση με αυτή που κατείχε στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας.

Στην έρευνα, που διεξάγεται κάθε χρόνο την τελευταία δεκαετία, συμμετείχαν ανώτατα

διοικητικά στελέχη από 500 περίπου μεγάλες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις από 9 χώρες. Μία ακόμη φορά, το Λονδίνο, το Παρίσι, η Φραγκφούρτη, οι Βρυξέλλες και το Μιλάνο κέρδισαν τις καρδιές των ευρωπαίων managers, ενώ κορυφαίες θέσεις στις προτιμήσεις τους κατέχουν και το Άμστερνταμ, η Βαρκελώνη, η Μαδρίτη, η Ζυρίχη και το Μόναχο.

Η Αθήνα καταφέρνει να ξεπεράσει σε "αναγνωρισιμότητα" ως κέντρο επιχειρηματικής δράσης μόνο έξι ευρωπαϊκές πόλεις και συγκεκριμένα τη Βουδαπέστη, τη Βαρσοβία, το Όσλο, τη Γλασκόβη, τη Μόσχα και το Ελσίνκι. Η ελληνική πρωτεύουσα κατείχε και πέρσι την ίδια θέση στη σχετική κατάταξη, ενώ βρίσκεται ελάχιστα πάνω από τη θέση που είχε 10 χρόνια πριν...

...Η ελληνική πρωτεύουσα είναι ουραγός σε όλους σχεδόν τους τομείς -παράγοντες που θεωρούνται ως οι πλέον σημαντικοί για την επιλογή της πόλης όπου θα στεγάσει τη δράση της μια ευρωπαϊκή επιχείρηση.

Συγκεκριμένα, η Αθήνα καταλαμβάνει την τελευταία θέση μαζί με το Ελσίνκι σε ό,τι αφορά τις ευκολίες πρόσβασης

και επικοινωνίας με τις αγορές και τους πελάτες μιας εταιρείας, επίσης την τελευταία θέση -από κοινού με τη Μόσχα αυτή τη φορά- ως προς την ποιότητα του εγχώριου στελεχικού δυναμικού, ενώ ξεπερνά μόνο την πρωτεύουσα της Ρωσίας σε ό,τι αφορά τις δυνατότητες σύνδεσης με το εξωτερικό και την ποιότητα των τηλεπικοινωνιακών υποδομών της.

Παρ' όλα αυτά, η Αθήνα συγκαταλέγεται μεταξύ των 10 πρώτων ευρωπαϊκών πόλεων ως προς το κόστος του ανθρώπινου δυναμικού της, **βρίσκεται ωστόσο χαμηλά και σε ό,τι αφορά τα κίνητρα για τη διευκόλυνση της επιχειρηματικής δράσης που παρέχει η κυβέρνηση...**

Μαζί με τη Μόσχα, η Αθήνα έρχεται τελευταία σε ό,τι αφορά τις γλώσσες που χρησιμοποιούνται, ενώ μαζί με τη Ρώμη αντιμετωπίζονται ως οι πόλεις με τη χειρότερη ποιότητα εσωτερικής μετακίνησης. Ουραγός είναι, τέλος, και σε ό,τι αφορά την ποιότητα ζωής και περιβάλλοντος... (σσ. και να σκεφτεί κανείς ότι οι βιομηχανίες στην Αθήνα κλείνουν και όσες απομένουν κιν-

δυνεύουν να κλείσουν για να βελτιωθεί το περιβάλλον και η ποιότητα ζωής, όπως διατείνεται σε όλους τους τόνους ο αρχισαμποταριστής Λαλιώτης)

Στην έρευνα που διεξήγαγε ο όμιλος Healy & Baker συμμετείχαν στελέχη από 504 ευρωπαϊκές επιχειρήσεις από εννιά χώρες της γηραιάς ηπείρου. Το δείγμα επελέγη με τρόπο συστηματικό από την ομάδα των 15.000 μεγαλύτερων εταιρειών της Ευρώπης. Στο δείγμα περιελήφθησαν αντιπροσωπευτικές ομάδες εταιρειών που δραστηριοποιούνται στους τομείς της βιομηχανίας, του εμπορίου και της παροχής υπηρεσιών. Τα στελέχη που εκπροσώπησαν τις εταιρείες ήταν ανώτατα διοικητικά ή επικεφαλής διοικητικών συμβουλίων" (στο ίδιο, οι επισημάνσεις είναι της σύνταξης).

Πώς να επενδύσει κανείς σε μια τέτοια χώρα όταν μόνο εμπόδια μπορεί να βρει στην επένδυσή του εφόσον δεν είναι του καθεστώτος; Ποιος δυτικόφιλος αστός ή μεγάλη δυτικοευρωπαϊκή εταιρεία μπορεί να επενδύσει στην Ελλάδα όταν συναντά τέτοιο κλίμα το οποίο ιδιαίτερα τον τελευταίο καιρό έχει επιδεινωθεί και μετά την πτώση του χρηματιστηρίου;

Νίκη Λιπασμάτων στην Ευρώπη

συνέχεια από τη σελ. 10

ρώπη ακούστηκαν σ' αυτή την αίθουσα είναι πολύ συνηθισμένα για την ελληνική πραγματικότητα όπως οι κυβερνητικές συνωμοσίες μέσω κρατικών τραπεζών σε βάρος των απολυμένων και οι εξαγορές στελεχών. Ζήτησε να κληθούν οι τράπεζες να δώσουν λόγο για τις ενέργειες τους. Κατέληξε ότι οι απολυμένοι πρέπει να δικαιωθούν, και τόνισε ότι το επίδομα ανεργίας στην Ελλάδα είναι ελάχιστο και διαρκεί μόνο ένα χρόνο και η κατάσταση των ανέργων είναι άσχημη.

Το λόγο πήρε ξανά και η ευρωβουλευτής Laura GONZALEZ ALVAREZ, η οποία είπε ότι η αναφορά των Λιπασματιωτών πρέπει να γίνει αφορμή για να αναθεωρηθεί συνολικά το κοινοτικό δίκαιο και να βελτιωθεί ώστε να αποτρέπονται οι ομαδικές απολύσεις που γίνονται χωρίς να προστατεύονται τα δικαιώματα των εργαζομένων και ανέφερε τα παραδείγματα των απολυμένων από τα καταστήματα Marks & Spencer και Danone. Κι επειδή θεώρησε ότι έχει τέτοιες διαστάσεις το θέμα πρότεινε να εξεταστεί η αναφορά και από την Επιτροπή Απασχόλησης και Κοινωνικών Υποθέσεων που είναι αρμόδια ειδικά για την αντιμετώπιση του ζητήματος της ανεργίας.

γίας.

Τέλος, μίλησε ο ευρωβουλευτής Mark Francis WATTS, μέλος της πολιτικής ομάδας των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών, ο οποίος υποστήριξε τους απολυμένους και είπε ότι πρέπει να ζητηθούν εκ νέου στοιχεία από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο για το θέμα της κοινοτικής χρηματοδότησης εφόσον οι αναφερόμενοι επιμένουν σ' αυτό το σημείο.

Μετά από τις τοποθετήσεις των ευρωβουλευτών, έκανε δεύτερη τοποθέτηση ο εκπρόσωπος της Κομισιόν ο οποίος είπε ότι ειδικά για το θέμα της κοινοτικής χρηματοδότησης είχε πάρει στοιχεία από την ελληνική πλευρά και θα ζητήσει διευκρίνηση ή συμπλήρωσή τους.

Ο προεδρεύων εισηγητής της Επιτροπής Αναφορών του απάντησε τότε ότι τα στοιχεία, αν ισχύουν όσα λένε οι αναφερόμενοι δεν είναι απλά ελλιπή ή ανακριβή, υπονοώντας ότι υπάρχει εξαπάτηση εκ μέρους της Ελλάδας, και πίεσε τον εκπρόσωπο της Κομισιόν να ορίσει σύντομη προθεσμία για τη μελέτη των στοιχείων ώστε να υπάρξει σύντομα δεύτερη συζήτηση και να μπορέσει το Κοινοβούλιο να βγάλει τη γνωμοδότησή του.

Ο εκπρόσωπος της Κομισιόν είπε ότι θα προσπαθήσει για Ιούλιο, αλλά αν δεν τα καταφέρει οπωσδήποτε θα έχει ολοκληρώ-

σει τη μελέτη των στοιχείων και θα έχει εκφράσει γνώμη το Σεπτέμβριο.

Η συζήτηση έκλεισε με την αποδοχή όσων προτάθηκαν από τους ευρωβουλευτές. Ο προεδρεύων μας δήλωσε ότι αντιπροσωπεύει μια παραβρεθεί και στη δεύτερη συζήτηση, και ότι **όλες οι πολιτικές ομάδες των Ευρωκοινοβουλίου βρίσκονται στο πλευρό τους.** Στην έξοδο, ακόμα και ο εκπρόσωπος της Κομισιόν έσφιξε το χέρι στον Γ. Νικολόπουλο.

Οι απολυμένοι σημείωσαν μία σημαντική νίκη στην Ευρώπη, αν και ακόμα τίποτα δεν κρίθηκε οριστικά γιατί οι αντίπαλοί μας έχουν τη δύναμη να διεισδύουν και να επεμβαίνουν σε πολλά επίπεδα. Όμως υπήρξε μια τεράστια προώθηση του πολιτικού και ηθικού κύρους του αγώνα των Λιπασμάτων στο χώρο του Ευρωκοινοβουλίου. Η υπόθεση τους βρέθηκε στο κέντρο των ζητημάτων που απασχολούν σήμερα την ευρωπαϊκή κοινωνική πολιτική και θα εξεταστεί και σε δεύτερη επιτροπή, ενώ αναμένεται σύντομα δεύτερη συζήτηση με την Κομισιόν που έχει δεχτεί μεγάλη ενθάρρυνση από τους ευρωβουλευτές για να εγκαταλείψει την ως τώρα ουδέτερη θέση της. Η πίεση που θα δεχτεί η ελληνική κυβέρνηση θα είναι ακόμα μεγαλύτερη.

ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ:

Η ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΚΕΟΡΓΚΙΕΦΣΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΕΠΕΜΒΑΣΗΣ

Η ρώσικη διπλωματία συνεχίζει να τρέφει με αρσενικό την βαριά άρρωστη Δημ. της Μακεδονίας. Η χώρα οδηγείται μεθοδικά σε έναν επώδυνο και αργό θάνατο που δύσκολα μπορεί κανείς να διακρίνει την αιτία του.

Αυτή είναι η διαφορά ανάμεσα στη Βοσνία και τη Μακεδονία.

Στη Βοσνία ο διαλυτής του κράτους, ο εχθρός και βιαστής της ανεξάρτητης υπάρξης της ήταν οι Σέρβοι εθνοεκκαθαριστές. Αυτοί ήταν ένας εξωτερικός, ολότελα διεφθαρμένος παράγοντας, που είχε ένα προσόν: να ενώνει όλους τους Βόσνιους πολίτες που ήθελαν την διεθνή συνύπαρξη και αποστρέφονταν τον φασισμό.

Αντίθετα στη Μακεδονία ο εχθρός είναι εσωτερικός.

Εδώ η διάλυση της χώρας έρχεται από τα μέσα. Εδώ δεν υπάρχουν δύο στρατόπεδα που εκπροσωπούν το φως και το σκοτάδι αντίστοιχα, δεν υπάρχει δηλαδή στρατόπεδο “καλών” και στρατόπεδο “κακών”. Εδώ και οι δύο πλευρές είναι διαβρωμένες γιατί επικεφαλής τους είναι αδιάστακτοι πράκτορες που τελικά έχουν κοινό διεθνές καθοδηγητικό κέντρο. Ο Φάτος Νάνο από τη μια και οι Τραϊκόφσκι – Γκεοργκίεφσκι από την άλλη υπηρετούν με την ίδια αφοσίωση την μακρόχρονη στρατηγική του Κρεμλίνου.

Αυτή η στρατηγική είναι τόσο τέλεια επεξεργασμένη και εφαρμόζεται τόσο αριστοτεχνικά, ώστε οι πάντες να είναι σίγουροι ότι όχι μόνο δεν υπάρχει η Ρωσία σ’ αυτό το βρώμικο παιχνίδι αλλά, ότι για όλα τα δεινά και των δύο στρατοπέδων και για όλες τις βρωμιές είναι υπεύθυνοι οι δύο εθνικισμοί και πάνω απ’ όλους η Δύση.

Για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος αρκεί ένα πράγμα: αρκεί όλοι οι αντίπαλοι της ρώσικης πολιτικής να συρθούν στο προσκήνιο και να αναλάβουν κάθε βρώμικη δουλειά, και να χρεωθούν κάθε αποτυχία έτσι ώστε όλα τα στρατόπεδα να μισήσουν αυτούς ακριβώς. Αυτό σημαίνει ότι και οι ίδιοι οι ρωσόδουλοι πρέπει να δράσουν μεταμφιεσμένοι σαν δυτικοί για όσα κακά κάνουν και να μισηθούν επίσης σαν δυτικοί ή να εμφανιστούν ότι έδρασαν κάτω από δυτική πίεση.

Μια πάγια μέθοδος της ρώσικης πολιτικής για να πετυχαίνει αυτό τον μεγαλύτερο στόχο, **δηλαδή να διοικεί μέσω των εχθρών της, είναι η μέθοδος των οικογενειακών κυβερνήσεων, των διεθνών συνδιασκέψεων, και γενικά των πολιτικών ρευστών μέσα στα οποία βράζουν όλες οι πλευρές μιας αντίθεσης και όλοι οι ενδιαφερόμενοι. Αυτά τα ρευστά χρησιμεύουν για να κρύβεται στα κατώτερα στρώματα τους η κινητήρια ρώσικη διπλωματία και στον αφρό να εκτίθενται και να ξεβράζονται σαν πτώματα οι παθη-**

τικοί παράγοντες και τα θύματα αυτής της διπλωματίας.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΤΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΓΚΕΟΡΓΚΙΕΦΣΚΙ

Η Δημ. της Μακεδονίας είναι ένα υποδειγματικό εργαστήριο αυτής της τακτικής.

Ας δούμε το σημείο στο οποίο βρισκόμαστε τώρα. Έχουμε μια οικογενειακή κυβέρνηση που αποτελείται από όλες τις πλευρές της αντίθεσης, δηλαδή τα δυο αλβανικά κόμματα και τα μακεδονικά. Από τα μακεδονικά τα βασικά είναι το ρώσικο VMRO του Γκεοργκίεφσκι και το γενικά δυτικόφιλο, το σοσιαλδημοκρατικό, με επικεφαλής τον Τσερβενκόφσκι.

Ο Γκεοργκίεφσκι είχε λυσσάζει όλο τον προηγούμενο καιρό (πάνω από ένα χρόνο) να σύρει τους σοσιαλδημοκράτες σε μια τέτοια κυβέρνηση. Αυτοί το αρνιόντουσαν επίμονα και ζητούσαν, σωστά, την παραίτηση του Γκεοργκίεφσκι σαν προϋπόθεση κάθε προόδου στη χώρα. Όσο υπήρχε αυτή η άρνηση ο Γκεοργκίεφσκι φθειρόταν ακατάπαυστα. Όμως η πρόταση Γκεοργκίεφσκι για οικογενειακή κυβέρνηση εκτός από κρυφός στόχος της Ρωσίας έγινε και ανοιχτός στόχος της Δύσης, όταν άρχισε ο πόλεμος του UCK. Αλλά ο πόλεμος αυτός δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η ανοιχτή διαμελιστική επίθεση του αλβανικού σοβινισμού, τον οποίο έφερε ουσιαστικά στην εξουσία και τον έκανε παντοδύναμο στο αλβανικό στοιχείο ο ίδιος ο Γκεοργκίεφσκι. Ο UCK από εσωτερική μακεδονική άποψη δεν είναι τίποτε άλλο από το στρατιωτικό και πολιτικό απόσπασμα των PDP και DPA, των δύο αλβανικών σοβινιστικών κομμάτων της Δημ. της Μακεδονίας. Στην ουσία και τα τρία αποτελούν ένα κόμμα, που την ηγεμονία του την έχει ο UCK.

Για τους δυτικούς, που ονειρεύονται μόνιμα τη μαζική συνύπαρξη των αντιθέτων για να μην ενοχλούνται οι αγορές τους από τις βόμβες και τις σφαίρες των “φανατικών”, η εμφάνιση του UCK σήμαινε ότι έπρεπε πάση θυσία και ταχύτητα να μονιάσουν Αλβανοί και εθνικά Μακεδόνες μέσα στη χώρα. Αντί να καλέσουν τη χώρα να συντρίψει στρατιωτικά τον UCK και να την βοηθήσουν και οι ίδιοι σε αυτό, κάλεσαν τους εθνικά Μακεδόνες να αγκαλιάσουν τα πολιτικά κόμματα του αλβανικού σοβινισμού και να τα καταπραΰνουν με το να αποφύγουν κάθε πραγματικό πόλεμο ενάντια στον UCK. Όμως τα κόμματα αυτά ήταν πια καβούκια χωρίς ζωή ή ήταν απλά ενεργ-

γούμενα του UCK.

Σε αυτή την πολιτική πίεση της Δύσης αντιστάθηκαν για 3 μήνες οι σοσιαλδημοκράτες. Σε όλο αυτό το διάστημα ο Γκεοργκίεφσκι έπαιζε τον μαλακό, υφειακό, φιλοαλβανό δυτικόφιλο, οδηγώντας σε πλήρη απομόνωση τους σοσιαλδημοκράτες (δηλαδή Τσερβενκόφσκι, Γκλιγκόροφ, Φερτσκόφσκι) απέναντι στη Δύση.

Οι σοσιαλδημοκράτες “έσπασαν” όταν ο UCK κλιμάκωσε τις επιθέσεις του και άρχισε να σκοτώνει Μακεδόνες φαντάρους. Τότε ο Γκεοργκίεφσκι έστησε τις αντιαλβανικές προβοκάτσιες του στα Μπίτολα ανοίγοντας για πρώτη φορά αληθινό εθνικό χάσμα και μίσος ανάμεσα στις δυο εθνότητες. Το μαζικό και γνήσιο εθνικό μίσος των Αλβανών της Δημ. της Μακεδονίας κατά των εθνικά Μακεδόνων στη χώρα αυτή είναι δουλειά των ορθοδοξοφασιστών προβοκατόρων της Μπίτολα.

Θυμίζουμε ότι το αίτημα των προβοκατόρων (δες προηγούμενο φύλλο της Ν. Ανατολής) ήταν ένα: “*κυβέρνηση συνεργασίας*”.

Στο σημείο αυτό οι δυτικές πιέσεις αυξήθηκαν στους σοσιαλδημοκράτες να μπουν στην κυβέρνηση, ενώ και η ίδια η δημοκρατική μακεδονική αστική τάξη άρχισε πραγματικά να φοβάται τον εθνοεκκαθαριστικό διαμελισμό. Έτσι οι σοσιαλδημοκράτες σύρθηκαν στην οικογενειακή κυβέρνηση στις αρχές του Μάη. Αυτός ήταν ο θρίαμβος της ρώσικης διπλωματίας.

Σε όλο αυτό το κρίσιμο διάστημα που ο Γκεοργκίεφσκι έπρεπε να είναι ο τάχα μαλακός και διαλλακτικός αλβανόφιλος ώστε και να τους ενθαρρύνει στη διαμελιστική τους πορεία και να γοητεύει τους δυτικούς, ο Τραϊκόφσκι, το έτερο ρώσικο ήμισυ του Γκεοργκίεφσκι, έπαιζε τον σκληρό αντιαλβανό για να συσπειρώνει γύρω από το “ορθόδοξο” και πανσλαβικό μέτωπο με τη Ρωσία, τη Σερβία και την Ουκρανία το δίκαιο οργισμένο σλαβικό στοιχείο. Ενοείται βέβαια ότι ούτε ο Τραϊκόφσκι συγκρούστηκε στρατιωτικά σ’ αλήθεια με τους σοβινοφασίστες του UCK σ’ αυτό το διάστημα, αλλά ευχαρίστως άφησε τον εαυτό του να υποχωρεί τάχα κάτω από την δυτική πίεση για μια “λελογισμένη απάντηση στους τρομοκράτες” και να μην τους συντρίβει.

Αυτά όλα μέχρις ότου το ποντίκι να μπει στη φάκα, δηλαδή μέχρις ότου οι σοσιαλδημοκράτες να μπουν στην κυβέρνηση. Από κει και πέρα το ρόλο του ειρηνοποιού, του μετριοπαθή, του δυτικόφιλου, του οπαδού της “λελογισμένης απάντησης” τον παίζει μέσα στην διακομματική σούπα η πραγματικά δυτικόφιλη και πραγματικά ειρηνόφιλη, αλλά πολιτικά τυφλή και αδύναμη τάση Τσερβενκόφσκι. Με την αδυναμία

της να καταλάβει τι συμβαίνει αυτή η τάση αποφασίζει να εκτίθεται η ίδια σαν προδότρα του μακεδονικού έθνους στο πλευρό της Δύσης.

Μόλις γίνεται αυτή η δραματική στροφή, ο “ειρηνιστής” Γκεοργκίεφσκι γίνεται πάλι και ξαφνικά ο παλιός γνωστός τάχα μακεδόνας σοβινιστής και προβοκάτορας, δηλαδή υποδύεται ξανά το ρόλο στον οποίο είναι ασυμγώνιστος. Στις 5 και 6 του Ιούνη εξαπολύει ξανά τους προβοκάτορες του στο Μοναστήρι για να κάψουν, όπως και πριν λίγες μέρες, όχι μόνο τα μαγαζιά των Αλβανών, αλλά όλων των Μουσουλμάνων, δηλαδή και των Τούρκων, έτσι ώστε να στηθεί για τα καλά το υπόβαθρο ενός μελλοντικού εκκαθαριστικού πολέμου των Μακεδόνων, όχι σε εθνική αλλά σε θρησκευτική βάση. Ταυτόχρονα ο Γκεοργκίεφσκι δηλώνει ότι οι δύο λαοί, Μακεδόνες και Αλβανοί, δεν μπορούν να ζήσουν μαζί. Πρόκειται για το ίδιο ακριβώς που κάνανε οι ρωσόδουλοι Σέρβοι, Καρατζιτς, Ντράσκοβιτς και Κοστούνιτσα στη Βοσνία. Το ζήτημα για τους ρωσόδουλους εδώ όπως και εκεί δεν είναι να δυνάμωσει ο μακεδονικός εθνικισμός, αλλά ο “ορθόδοξο-φασισμός”. Το μέτωπο με Σερβία, Ελλάδα και Ρωσία δεν μπορεί να γίνει με έναν γεμάτο πάθος μακεδονικό εθνικισμό, που θα θέλει σε κάθε περίπτωση την κρατική ανεξαρτησία και ενότητα της χώρας αυτής, αλλά με μια κομπλεξική αντιδυτική και αντιτουρκική “ορθοδοξία” φασιστικού τύπου.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι λίγο πριν από τα νέα επεισόδια της Μπίτολα στις 30 του Μάη μέσα από τους κόλπους της Ακαδημίας Επιστημών των Σκοπίων βγήκε ένα σχέδιο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα “Βέτσερ” το οποίο πρότεινε στους Μακεδόνες διαμελισμό της χώρας με προσάρτηση της δυτικής περιοχής της χώρας, δηλαδή του Τέτοβου και του Γκόστιβαρ από την Αλβανία και σε αντάλλαγμα προσάρτηση αλβανικών εδαφών της περιοχής της Οχρίδας της μικρής Πρέσπας από τη Δημ. της Μακεδονίας. Το σχέδιο συνοδευόταν από πρόταση και για ανταλλαγή αλβανικών και μακεδονικών πληθυσμών. Ο πληθυσμός της χώρας και όλες οι πολιτικές τάσεις και όλη η Δύση αντέδρασε έντονα σ’ αυτό το σχέδιο που επίσης οι πάντες απέδωσαν στον Γκεοργκίεφσκι.

Μάλιστα οι εθνικιστές Μακεδόνες στο Τέτοβο και στο Γκόστιβαρ άρχισαν να προετοιμάζουν συγκέντρωση στα Σκόπια ενάντια στην Ακαδημία Επιστημών και τον πρόεδρό της Εφρέμοφ. Αυτός αναγκάστηκε άρον – άρον να διαφοροποιηθεί από αυτή την πρόταση αποδίδοντάς την “σε ιδέες ορισμένων μελών της Ακαδημίας που βιά-

στηκαν να τις δημοσιοποιήσουν χωρίς να έχουν υιοθετηθεί επίσημα” δίχως όμως να τις αποκηρύξει. Αυτές οι ιδέες μας θυμίζουν τις ανάλογες της Ακαδημίας Επιστημών του Βελιγραδίου που εισήγαγαν το 1985 στη σέρβικη κοινωνία το χιτλερικό σχέδιο της Μεγάλης Σερβίας. Επικεφαλής τότε ήταν οι ρωσόφιλοι Τσόσιτς και Κοστούνιτσα. Βέβαια η μακεδονική εκδοχή του σέρβικου σχεδίου είναι πιο θλιβερή και λιγότερο ένδοξη από το πρωτότυπό της γιατί εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα αδύναμο κράτος που σχεδιάζεται μεν να μεγαλώσει σε ένα του σημείο, αλλά να μικρύνει σε ένα άλλο.

Στην πραγματικότητα πάντως αυτή πρέπει να είναι μια βαθιά πρόταση γιατί βολεύει τον αλβανικό σοβινισμό και το σχέδιο του για τη Μεγάλη Αλβανία και έτσι μπορεί να αποτελέσει ένα στρατηγικό δέλεαρ που θα προσφέρει μόνιμα ηρώσικη διπλωματία στον αλβανικό σοβινισμό και στο χειρότερο μακεδονικό σοβινισμό. Πρόκειται για το ίδιο παιχνίδι που έπαιξε η Ρωσία ενοποιώντας τον κροάτικο με το σέρβικο σοβινισμό στην ιδέα της τριχοτόμησης της Βοσνίας (σχέδιο Τσούρκιν το 1994).

Είναι αλήθεια ότι ως αυτή τη στιγμή το νέο παιχνίδι που παίζει ο Γκεοργκίεφσκι, επειδή είναι αντιφατικό, και επειδή ο ίδιος έχει αρχίσει να γίνεται ανυπόληπτος με τις αλλεπάλληλες στροφές του και με τα εμπρηστικά του κηρύγματα, δεν τον έχει ισχυροποιήσει. Αποδείξη ότι οι πραγματικοί Μακεδόνες εθνικιστές, αυτοί του VMRO – VMRO που αποσπάστηκαν στην “αλβανική” περίοδο του Γκεοργκίεφσκι από το κόμμα του, είναι οι πρώτοι που ζητάν την καθάρση του. Έφτασαν μάλιστα στο εξαιρετικό σημείο να τον απειλήσουν ότι αν δεν παραιτηθεί σε 24 ώρες θα ζητούν από “τους Μακεδόνες και τους Αλβανούς να τον διώξουν” (Ελευθεροτυπία, 8 Ιούνη).

Πραγματικά η μόνη λύση του προβλήματος θα ήταν και οι δύο εθνότητες να ενωθούν και να κατασπαράξουν τον μοιραίο αυτό προβοκάτορα του Κρεμλίνου και τη συμμορία που δίπλα του διοικεί τη χώρα. Αλλά τέτοια ωραία πράγματα γίνονται μόνο στο τέλος των παραμυθιών ενώ εδώ βρισκόμαστε μόνο στην αρχή μιας αληθινής ιστορίας.

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΡΑΪΚΟΦΣΚΙ

Και η αλήθεια είναι ότι προβοκάτορες και από τις δύο πλευρές έχουν διασπάσει τις δύο εθνότητες. Σε αυτή τη στιγμή η λύση είναι διπλή. Από τη μια στρατιωτική επίθεση και συντριβή του UCK και από την άλλη πτώση του Γκεοργκίεφσκι και σύλληψη και παραδειγματική τιμωρία των προβοκατόρων της Μπίτολα. Ειδικά τώρα το άμεσο τσάκισμα του σλάβικου “ορθοδοξοφασισμού” είναι η προϋπόθεση για κάθε

νίκη των Μακεδόνων πολιτών πάνω στον UCK σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο.

Βέβαια ο τελευταίος που θα επέβαλε μια τέτοια σωτήρια διπλή πολιτική είναι τα δυτικά τυφλά διπλωματικά παχύδερμα. Αυτά το μόνο που κάνουν είναι να πέφτουν στο ρώσικο τέλμα, να βαραίνουν από αυτό και να σπρώχνουν σ’ αυτό την αδύναμη και δίχως χαρακτήρα μακεδονική αστική τάξη και το τυπικό της κόμμα, το σοσιαλδημοκρατικό.

Αυτό το κόμμα λοιπόν έχει αναλάβει τώρα να στηρίζει τον Τραϊκόφσκι και την πολιτική κατευνασμού που αυτός ακολουθεί απέναντι στον UCK δεχόμενο τα πυρά του Γκεοργκίεφσκι. Αυτή η πολιτική του κατευνασμού έχει τώρα τη μορφή του περιφημού σχεδίου Τραϊκόφσκι των “5” σημείων, σχέδιο που έχει γίνει σήμερα σημαία της Δύσης και βέβαια σημαία όλης της “οικουμενικής” κυβερνητικής σούπας.

Αυτό το σχέδιο είναι ένα έκτρωμα που βγήκε κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Σέρβου Υπ. Εσωτερικών Κόβιτς ο οποίος πρόσφερε σαν υπόδειγμα την αντίστοιχη συμφωνία αποπλισμού που υπέγραψε ο UCK του Πρέσεβο με τις σέρβικες στρατιωτικές δυνάμεις. Το σχέδιο αυτό έγινε δεκτό από όλες τις δυτικές χώρες σε συζήτηση που έγινε στην ελληνική πρεσβεία στα Σκόπια. Τις θεωρητικές βάσεις του σχεδίου αυτού τις έβαλε το ελληνικό υ. Εξωτερικών (IWPR, <http://www.iwpr.net>).

Σ’ αυτό το σχέδιο οι ρωσόδουλοι χώσανε και τον με τεράστιο κύρος Γκλιγκόροφ καθώς και τον αντιρώσο πρώην υπ. Εσωτερικών Φερκόφσκι που χαρακτήρισε το σχέδιο αυτό “εξαιρετικό”.

Το σχέδιο αυτό προβλέπει τρεις βασικές φάσεις: Η μια είναι ότι περικυκλώνονται οι τρομοκράτες και κηρύσσεται κατάπαυση του πυρός. Η δεύτερη ότι οι τρομοκράτες καταθέτουν τα όπλα και η τρίτη ότι δίνεται μερική αμνηστία, δηλαδή αμνηστία σε όσους τρομοκράτες δεν έχουν διαπράξει εγκλήματα.

Βεβαίως για να συμβούν αυτά θα πρέπει το σχέδιο να το δεχτούν και τα αλβανικά κόμματα. Γιατί μόνο έτσι ο UCK θα παραδώσει τα όπλα. Αλλά για να παραδώσει ο UCK τα όπλα ζητάει να αλλάξει όλο το Σύνταγμα της χώρας σε μια κατεύθυνση εθνικού διαχωρισμού.

Οι Μακεδόνες είναι έτοιμοι να αλλάξουν μόνο ένα δυο άρθρα. Προς το παρόν η διαμάχη εντοπίζεται σε ένα χαρακτηριστικό σημείο. Στο σημερινό Σύνταγμα το κράτος ορίζεται ως “κράτος Μακεδόνων”. Η οικουμενική κυβέρνηση δέχεται, και σωστά, η διατύπωση να γίνει “κράτος των πολιτών του”. Όμως οι Αλβανοί σοβινοφασίστες αποκαλύπτουν τον αντιδραστικό τους χαρακτήρα και επιμένουν στον ορισμό “κράτος των Μακεδόνων και Αλβανών”, δηλαδή προβάλλουν τον εθνικό χαρακτήρα και τον διαχωρισμό μπροστά από τον δημοκρατικό χαρακτήρισμό του πολίτη.

Αλλά αυτή είναι μόνο μια συμβολική διαφορά. Ακόμα και αν παραμεριστεί δεν θα σημαίνει τίποτα. Στην

πραγματικότητα οι Αλβανοί ζητάνε τον εθνικό διαχωρισμό σε όλα τα επίπεδα προβάλλοντας σ’ αυτή τη φάση ένα σχέδιο τύπου Κυπριακής Ζυρίχης.

Είναι φανερό ότι οι Αλβανοί δεν θα δεχτούν να καταθέσουν τα όπλα αν δεν πάρουν εγγυήσεις διαμελισμού.

Γι’ αυτό οι δυτικοί δυναμώνουν σήμερα τις πιέσεις στην Μακεδονική πλευρά.

Όμως κανένας Μακεδόνας με ποινή πολιτικού θανάτου δεν θα μπορούσε να υποκύψει στις αλβανικές αξιώσεις.

Το ερώτημα είναι το εξής: Πως λοιπόν αυτό το σχέδιο θα εφαρμοστεί αφού ούτε οι Αλβανοί, ούτε οι Μακεδόνες θα το δεχτούν; Μα σε αυτό είναι ειδικοί οι διπλωμάτες που εμπλέκονται σε τέτοιες βρωμοδουλειές και πρώτοι – πρώτοι οι Αλβανοί κατσαπλιάδες. Το πιο πιθανό είναι ότι κάποια στιγμή θα βγει ένα ασάφες κείμενο συμφωνίας, ότι στη βάση αυτού του κειμένου θα εγκατασταθούν οι ξένες δυνάμεις για τον αποπλισμό του UCK αλλά τελικά αυτός δεν θα τηρήσει ή θα τηρήσει επιλεκτικά τη συμφωνία μέσα σε μια οχλοβοή διαψεύσεων και βλημάτων. Αλλά αυτή είναι μια υπόθεση. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι ακριβώς διαδικασίες έχουν στο μυαλό τους οι Τραϊκόφσκι, Παπανδρέου, Κόβιτς και παραπίσω το Κρεμλίνο που υπαγόρευσε το σχέδιο στα αγαπημένα του παιδιά.

Μπορούμε όμως να υποθέσουμε με σιγουριά ότι ο αληθινός τους στόχος θα είναι να τοποθετηθούν αρχικά νατοϊκά και τελικά και ρώσικα στρατεύματα ανάμεσα στις εμπόλεμες πλευρές επισφαγίζοντας δύο πράγματα: **πρώτον την αρχή ενός μόνιμου εδαφικού διαχωρισμού ανάμεσα στις δύο εθνότητες και δεύτερον την τρίτη παρουσία ρώσικου στρατού στα Βαλκάνια ύστερα από τη Βοσνία και το Κόσσοβο.**

Ήδη η Ρωσία με το στόμα του Υπ. Εξωτερικών Ιβανόφ δήλωσε την Πέμπτη 21 Ιούνη ότι “είναι πρόθυμη να συμμετάσχει στην επιχείρηση του ΝΑΤΟ, αν της προταθεί ισότιμη συμμετοχή” (Ελευθεροτυπία, 22 Ιούνη).

Αυτή τη δήλωση θα έπρεπε να την περιμένει κανείς από την ώρα που το πιο πιστό τσιράκι της Μόσχας στα Βαλκάνια, η κυβέρνηση Σημίτη και προσωπικά ο αρχηγός της, δεσμεύτηκαν στο Γκέτεμποργκ πρώτοι – πρώτοι με ενθουσιασμό και πριν μιλήσει οποιοσδήποτε άλλος από το ΝΑΤΟ και την Ε. Ένωση, να στείλουν στρατό για “διατήρηση” της ειρήνης.

ΤΙ ΘΑ ΣΗΜΑΙΝΕ ΡΩΣΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜ. ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Μπορεί κανείς να αντιτείνει ότι μια ενδεχόμενη ταυτόχρονη παρουσία νατοϊκών και ρώσικων στρατευμάτων στο έδαφος της Δημ. της Μακεδονίας θα εξουδετέρωνε την ειδική ρώσικη επιρροή.

Όμως αυτή είναι μια γεωμετρική παρατήρηση. Πολιτικά οι δύο παρουσίες θα είναι εντελώς ανισοβαρείς, εξ αιτίας της πολιτικής συνείδησης που η ρώσικη διπλωματική ηγεμονία και η δυτική τύφλα έχουν δημιουργήσει στη

χώρα. Σήμερα για τους εθνικά Μακεδόνες η νατοϊκή επέμβαση δεν είναι υπέρ τους, αλλά βασικά υπέρ των Αλβανών. Αυτό οφείλεται στο ότι είναι η Δύση που καλεί τους Μακεδόνες διαρκώς σε αυτοσυγκράτηση (ενώ έχουν δίκιο να θέλουν να εξοντώσουν τους σοβινοφασίστες) για να οργανώσει αναίμακτα την στρατιωτική της μεσολάβηση. Αντίθετα το Κρεμλίνο μιλάει πάντα με στόμφο ενάντια στους Αλβανούς τρομοκράτες (που με κτηνώδες θράσος παραλληλίζει με τους ηρωικούς Τσετσένους μαχητές της Δημοκρατίας) ενώ το ίδιο κάνουν λίγο πολύ ανταλλάσσοντας διαρκώς ρόλους τα τσιράκια της οι Τραϊκόφσκι και Γκεοργκίεφσκι μέσα στη χώρα. Ήδη ότι τα όπλα που χτυπάνε τον UCK είναι ρώσικα και ουκρανικά, δεν είναι μια τυχαία επιλογή του Τραϊκόφσκι.

Άλλωστε η Μόσχα (αν στείλει στρατό) θα στείλει ένα στρατό όχι σαν συνεταίρο του νατοϊκού, αλλά σαν ένα σλαβικό και “ορθόδοξο” αντίβαρο του ευρωπαϊκού, σαν έναν “δικό μας έμπιστο στρατό απέναντι στον προδοτικό στρατό των δυτικών”. Πέρα από αυτά δεν θα υπάρχει ούτε γεωμετρική συμμετρία αφού από τον δυτικό στρατό θα απουσιάζουν οι ΗΠΑ. Έτσι αντίθετα με ότι γίνεται στη Βοσνία και το Κόσσοβο, όπου υπάρχουν ισχυρές αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις, στη Δημ. της Μακεδονίας, (πάντα αν ευοδοθεί το ρώσικο σχέδιο) θα υπάρχουν οι δυνάμεις του νέου διεθνούς μετώπου που τόσο επιδέξια στήνει η Μόσχα, δηλαδή του ρωσο-ευρωπαϊκού.

Το μέτωπο με τη Ρωσία και τον ανατολικό νεοναζιστικό άξονα πρέπει να έχει προχωρήσει τόσο πολύ στη συνείδηση της μακεδονικής άρχουσας τάξης, ώστε πριν λίγες μέρες, στις 18 του Ιούνη, δίχως κανείς να διαμαρτυρηθεί, η Δημ. της Μακεδονίας διέκοψε τις διπλωματικές σχέσεις της με την Ταϊβάν, αρνήθηκε τις πολύ επωφελείς γι’ αυτήν οικονομικές σχέσεις μαζί της, και δέχτηκε αποκλειστικές διπλωματικές σχέσεις με τη φασιστική Κίνα. Αυτή είναι η δεύτερη μεγάλη πράξη της Μακεδονικής διπλωματίας που ολοκληρώνει το συμβολικό πέρασμά της στον παγκόσμιο νεοφασιστικό άξονα Μόσχας – Πεκίνου. Η πρώτη θυμίζουμε, ήταν η δήλωση Τραϊκόφσκι στη Στοκχόλμη ότι για τη χώρα του η τρομοκρατία του UCK είναι ότι η “τρομοκρατία” των Τσετσένων για τη Ρωσία.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΦΡΟΓΟΥΪΚ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΜΠΟΣΚΟΦΣΚΙ

Αυτό το συμβολικό πέρασμα βέβαια δεν έχει ακόμα ολοκληρωθεί και σαν πραγματικό. Οι Μακεδόνες δεν έχουν ακόμα γίνει Σέρβοι, αλλά οι προβοκάτορες του Κρεμλίνου δουλεύουν καθημερινά, δραστήρια και πολύ πετυχημένα για να πετύχουν αυτή τη μετάλλαξη.

Πέρα από όσο είπαμε ως τώρα για τον Γκεοργκίεφσκι και τους προβοκάτορες “ορθοδοξοφασίστες” της Μπίτολα,

ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟ ΧΑΣΙΣΙ

συνέχεια από τη σελ. 3

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΕΠΙΤΕΛΕΙΟ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ

τους πολύ πλούσιους ποτέ τα ναρκωτικά δεν αποτέλεσαν ένα αξεπέραστο πρόβλημα εξωτερικής εξάρτησης, και τελικά προσωπικής δουλειάς ή εξαθλίωσης, ούτε ο τζόγος, ούτε το σεξουαλικό βίτσι. Αυτές οι εξαρτήσεις γίνονται πραγματική κόλαση για τους πιο φτωχούς.

Όσο λοιπόν ο πραγματικός κόσμος θα έχει τόσο βαθιές αντιφάσεις και βασικά ταξικές αντιφάσεις ώστε να πετάει ένα κομμάτι του πληθυσμού μεγάλο ή μικρό στο χώρο του ψυχικού πόνου και του αισθηματός του διαρκώς ανικανοποίητου, ή θα φτιάχνει ανθρώπους τεμαχισμένους δίχως πλούσια κοινωνική ζωή, δίχως αυτοεκτίμηση και δίχως κοινωνικούς στόχους τελικά δίχως αληθινή προσωπικότητα, τα ναρκωτικά θα έχουν πραγματική ζήτηση και φανατικούς καταναλωτές.

Αυτό θα συμβαίνει ακόμα και στο σοσιαλισμό και στην πρώτη περίοδο του κομμουνισμού όσο θα υπάρχει ακόμα οικονομική ταξική πάλη και ακόμα πιο πολύ όσο θα παραμένουν οι βαθιές πλευρές της ταξικής πάλης στο ιδεολογικό επίπεδο.

Το ζήτημα είναι αν θα πρέπει η κοινωνία, οποιαδήποτε κοινωνία να επιτρέψει την ικανοποίηση αυτής της ανάγκης και την κάλυψη αυτής της ζήτησης όσο μικρή και όσο περιθωριακή και να είναι.

Πιστεύουμε ότι αυτό καμιά οργανωμένη κοινωνία δεν θα πρέπει να το επιτρέψει ποτέ. Δεν θα επεκταθούμε εδώ παραπέρα στο ζήτημα του τζόγου, ειδικά του κρατικού και στο ζήτημα της πορνείας και της πορνογραφίας όπου έχουμε και εδώ τη θέση της απαγόρευσης. Όμως θεωρούμε ότι ο τζόγος, και η πορνεία είναι μορφές κοινωνικής αλλοτρίωσης και ταυτόχρονα αντικείμενα του εμπόριου και του κεφάλαιου γενικά που είναι πολύ δύσκολο, σχεδόν αδύνατο να χτυπηθούν μέσα σε μια εμπορευματική κοινωνία, γιατί ουσιαστικά είναι σύμφυτες με αυτήν. Για παράδειγμα το χρηματιστήριο και ο αστικός γάμος από συμφέρον είναι δύο καθώς πρέπει παραλλαγές του τζόγου και της πορνείας αντίστοιχα.

Αλλά με τα ναρκωτικά υπάρχει μια πλευρά που δεν υπάρχει ούτε στο τζόγο, ούτε στην πορνεία.

Είναι η πλευρά της παραίτησης και η πλευρά της σωματικής εξάρτησης. Το ναρκωτικό, κάθε ναρκωτικό, επεμβαίνει αλλοιώνοντας έστω και προσωρινά τη συνείδηση την ίδια. Αυτή είναι η πλευρά της παραίτησης. Αυτό ισχύει στο μέγιστο βαθμό για την ηρωίνη αλλά ισχύει και για το χασίσι.

Από αυτή την άποψη το χασίσι βρίσκεται στον ίδιο ιδεολογικό κόσμο με την ηρωίνη, όπως βρίσκεται στον ίδιο κόσμο και το L.S.D και το έκστασι και όλος ο ορυμαγδός των ψυχοφαρμάκων και όλα τα αυτοσχέδια καταποτία (π.χ. εισπνοή βενζίνης) που σκαρφίζονται οι πιο φτωχοί.

Αυτά όλα παίρνονται για το “ταξίδι” μέσα σε μια κατάλληλη κοινωνική και ψυχολογική ατμόσφαιρα και μέσα σ’ αυτή την ατμόσφαιρα έχουν σαν αποτέλεσμα την αλλοίωση της σκέψης, των αισθήσεων και των αισθημάτων. Πρόκειται στην πραγματικότητα για μια επίθεση στο “γενικό επιτελείο της ύπαρξης”, που αλλοιώνει ουσιαστικά την συνείδηση και για όσο χρόνο η ουσία επιδρά, την προσωπικότητα και μειώνει τις άμυνες και την εγρήγορση του χρήστη.

Μια ανάλογη λειτουργία, αν και όχι παραισθησιογόνα, επιτελεί και το αλκοόλ σε μια ορισμένη ποσότητα αφού μειώνει τα αντανακλαστικά και προκαλεί απώλεια σε διαφορετικό βαθμό και σε διαφορετικά επίπεδα του αυτοελέγχου.

Διαφορετική από τα παραισθησιογόνα είναι και η λειτουργία της κοκαΐνης η οποία επιδρά καταλυτικά στο συναίσθημα και στο ίδιο το σώμα δίνοντας μια αίσθηση τεράστιας ευεξίας, αντοχής, και πνευματικής διαύγειας, αίσθηση που συγκρούεται τελικά με την πραγματική πνευματική και σωματική καταπόνηση και εξάντληση που φέρνει η δυνατότητα για υπερδραστηριότητα που αυτή η ουσία προκαλεί. Στο βάθος και εδώ πρόκειται για μια ακραία απώλεια της αυτοσυνείδησης και του αυτοελέγχου. Και εδώ έχουμε να κάνουμε με έναν πλασματικό κόσμο, ο οποίος όμως βιώνεται πρακτικά από το υποκείμενο και γίνεται αισθητός σαν ολότελα πραγματικός.

Η ηρωίνη μαζί με την κοκαΐνη και περισσότερο από αυτήν,

θεωρείται και είναι το χειρότερο από τα ναρκωτικά γιατί δίπλα στην αλλοίωση της συνείδησης φέρνει την πιο οδυνηρή σωματική εξάρτηση του χρήστη. Στην περίπτωση της το ιδεολογικό πάθος και η ψυχική εξάρτηση συνδυάζονται με μια πανίσχυρη σωματική εξάρτηση πράγματα, που οδηγούν σε μια πραγματική υποδούλωση του χρήστη στην ουσία.

Παρ’ όλα αυτά το βασικό στην ηρωίνη είναι η ιδεολογική – ψυχολογική εξάρτηση. Η σωματική εξάρτηση είναι το **τεράστιο πρακτικό εμπόδιο στην περίπτωση που ο χρήστης θέλει να απεξαρτηθεί. Είναι οι εξωτερικές αλυσίδες. Αλλά οι εσωτερικές αλυσίδες είναι η ψυχολογική – ιδεολογική εξάρτηση, δηλαδή το ίδιο το πάθος και η βαθειά τραυματισμένη προσωπικότητα του χρήστη.**

Αυτός είναι ο λόγος που τόσο συχνά ενώ ο χρήστης νίκησε με ασύλληπτο πόνο και αξιοθαύμαστη θέληση τις εξωτερικές αλυσίδες της σωματικής εξάρτησης ξανάπεσε στην χρήση, που σημαίνει ότι δεν συνέτριψε τις εξωτερικές αλυσίδες, τις κοινωνικές – ιδεολογικές, που τον δένανε με την ηρωίνη.

Όταν λέμε ότι ο χρήστης νίκησε τις εξωτερικές αλυσίδες πρέπει να σκεφτούμε ότι προηγούμενα είχε φτάσει στα έσχατα όρια του εξευτελισμού και ότι νίκησε και την ουσία και τον έμπορο και όλο το κύκλωμα και πάνω απ’ όλα τον τρόπο εκείνο της ζωής που τον εξαθλίωνε.

Δεν είναι λοιπόν η σωματική εξάρτηση που κυρίως προκαλεί την εξάρτηση του χρήστη από τον έμπορο και που τελικά προκαλεί το πάθος. **Είναι το ψυχολογικό και ιδεολογικό πάθος της χρήσης που βρίσκεται επικεφαλής της εξάρτησης.** Είναι η ανάγκη του χρήστη για ένα συγκεκριμένο τύπο ζωής ή καλύτερα για ένα ορισμένο είδος φυγής από τη ζωή που τον οδηγεί στο πάθος και την εξάρτηση. Με αυτή την έννοια η **ηρωίνη είναι μόνο η ναυαρχίδα της εξάρτησης**, ακριβώς επειδή υποτάσσει τον χρήστη, “ψυχή τε και σώματι” στο ναρκωτικό. Όμως ο στόλος της εξάρτησης αποτελείται από όλες τις ουσίες που είναι σε θέση να υποτάσσουν τον χρήστη ιδεολογικά και ψυχολογικά σε μια συνήθεια ή σε ένα πάθος που συνδέεται με

την αλλοίωση της συνείδησης σε διάφορους βαθμούς.

Το καθήκον λοιπόν που μπαίνει για τους προοδευτικούς ανθρώπους απέναντι στα ναρκωτικά είναι διπλό. Από τη μια πρέπει να αλλάξουν τον κόσμο και να τον κάνουν τέτοιο ώστε πολλοί λίγοι να θέλουν να δραπετεύσουν από αυτόν αυτοενοουχιζόμενοι, και από την άλλη, πρέπει να εμποδίσουν όσο εξελίσσεται αυτή η διαδικασία, τους ανθρώπους να έρθουν σε επαφή με τα ναρκωτικά.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ “ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ”

Αυτό το τελευταίο σημαίνει ότι την ανάγκη για χρήση των ναρκωτικών δεν πρέπει να την επιτρέψουμε να εκπληρωθεί σε κανέναν (εκτός από τις ανάγκες θεραπείας ανθρώπων που αναγνωρίζουν ότι είναι άρρωστοι και δέχονται να υποβληθούν σε αυτήν). Δεν πρέπει να επιτρέψουμε σε κανέναν να γίνεται θύμα ψυχολογικής και στη συνέχεια σωματικής εξάρτησης από ουσίες που αλλοιώνουν τη συνείδηση.

Στο σημείο αυτό οι φιλελεύθεροι (ή οι σοσιαλφασίστες που είναι ντυμένοι φιλελεύθεροι), απαντούν: **Μα έχει ο καθένας το δικαίωμα να αποφασίσει για το τι θα κάνει με τη συνείδησή του και το σώμα του αρκεί να μην ενοχλεί τον άλλο.** Αυτή η απάντηση καταρρέει εύκολα στην περίπτωση της ηρωίνης και γενικά των ναρκωτικών για τα οποία υπάρχει σωματικός εθισμός. Είναι αυτονόητο ότι μια συνείδηση αλλοιωμένη και δεμένη με ένα πάθος που έχει γίνει σωματική ανάγκη δεν είναι ελεύθερη να αποφασίσει αν θα ενοχλεί ή δεν θα ενοχλεί τον άλλον. Το τι θα κάνει ο με αυτόν τον τρόπο εξαρτημένος άνθρωπος σε σχέση με τους άλλους έχει να κάνει πρώτα απ’ όλα με την ικανοποίηση του πάθους του. Εδώ ο φιλελεύθερος ανταπαντά: **Μα το κράτος θα του ικανοποιεί το πάθος οπότε δεν θα είναι βλαπτικός παρά μόνο για τον εαυτό του.**

Για να δούμε όμως τι θα σημαίνει να υπάρχουν στην κοινωνία άνθρωποι ψυχολογικά και σωματικά εξαρτημένοι από το κράτος, δηλαδή απόλυτα δούλοι του κράτους;

Το κράτος είναι οργανισμός της κυρίαρχης τάξης και μάλιστα ένας εξαιρετικά απάνθρωπος και καταπιεστικός οργανισμός. Συνήθως είναι μάλιστα ένας μηχανισμός εξαι-

ρετικά διεφθαρμένος γραφειοκρατικά και κομματικά εξαρτημένος. Τι θα σημαίνει για μια κοινωνία να διαθέτει ανθρώπους που από πάθος θα είναι εντελώς υποδουλωμένοι ψυχικά και σωματικά στη διεφθαρμένη γραφειοκρατία και τις κομματικές αστικές και μπερλιαστικές συμμορίες; Αυτοί οι υπόδουλοι άνθρωποι θα είναι πολίτες; ή επίλεκτοι διατεταγμένοι ψηφοφόροι ή εγκληματίες στα χέρια των αστικών συμμοριών;

Στην καλύτερη περίπτωση θα είναι άβουλοι υπηρέτες του συνόλου της άρχουσας τάξης όταν αυτή θα επιτίθεται στο λαό. Θα είναι η πρωτοπορία, τα αυτόματα ζόμπι κάθε κοινωνικής αντίδρασης.

Μήπως όμως αυτή είναι η λύση για την περίπτωση του μη αστικού, του κοινωνικά ανθρωπιστικού και έντιμου προλεταριακού κράτους; Μα μπορεί να είναι έντιμο και ανθρωπιστικό ένα κράτος που θα δέχεται να κρατάει μια προσωπικότητα σε κατάσταση ακρωτηριασμού και αθέλητης εξάρτησης από τρίτους; Γιατί ο ηρωϊνομανής δεν έχει την τάση να παράγει και να συνεργάζεται σε κοινωνική δράση όταν είναι ικανοποιημένο το πάθος του. Αυτό έχει γίνει μόνο σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις εξαρτημένων και όχι για πολύ. Ο ηρωϊνομανής έχει την τάση να βυθίζεται ολοκληρωτικά στο πάθος του μακριά από κάθε παραγωγική δράση και κάθε κοινωνική δημιουργικότητα. Το κράτος, οποιοδήποτε κράτος, έχει δικαίωμα να ικανοποιεί το πάθος του ηρωϊνομανή μόνο αν αυτός έχει αποφασίσει να συγκρουστεί με αυτό, δηλαδή να απεξαρτηθεί και μόνο για τις ανάγκες αυτής της σύγκρουσης.

Αυτή η προϋπόθεση είναι ζωτική όχι μόνο για τον χρήστη, είναι κυρίως για την υπόλοιπη κοινωνία.

Γιατί ο εξαρτημένος δεν κινείται στο χώρο του πάθους του ατομικά. Κινείται κοινωνικά, και εδώ είναι το πιο βαθύ σημείο. Η αδυναμία του χρήστη ηρωϊνής για πρακτική, παραγωγική κοινωνική δράση τον υποχρεώνει να ζήσει με την κοινωνία των ομοίων του και με τους όρους αυτής της κοινωνίας. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει στην απόλυτη μοναξιά. Ακόμα και αν η πιο ακραία και τυπική γι αυτόν εμπειρία του είναι τόσο ατομική όσο η χρήση ναρκωτικών, εκείνος θέλει να

την μοιραστεί με τους άλλους. Οι εξαρτημένοι δεν επιδιώκουν να ζουν μεταξύ τους επειδή τάχα τους ενώνει ο έμπορος, αλλά επειδή τους ενώνει η κοινή εμπειρία του πάθους τους, η κοινή εμπειρία της ιδιαίτερης ατομικής ηδονής τους και η γενική ιδεολογία η σύμφυτη με αυτή την ηδονή. Ο ηρωϊνομανής θα αναζητήσει τον ηρωϊνομανή.

Το ίδιο θα κάνει και ο κοκαϊνομανής. Αλλά η αναζήτηση “συντρόφων” δεν θα γίνει αποκλειστικά μέσα από τη δεξαμενή των ανθρώπων που ήδη ζουν την ίδια εμπειρία. Θα γίνει μέσα από όλη την κοινωνία. Ο ηρωϊνομανής δεν μπορεί να μην υποστηρίξει παντού και έμπρακτα τον ηδονικό του κόσμο. Αν δεν το κάνει πάντα είναι γιατί ο μέσος σημερινός ηρωϊνομανής ζει τη στέρηση και τα απίστευτα σωματικά ή ηθικά μαρτύρια, ειδικά τους εξευτελισμούς που αυτή η στέρηση φέρνει. Αν λοιπόν αυτή η στέρηση καταργηθεί επειδή η κοινωνία θα δίνει τη δόση της στον εξαρτημένο καταλαβαίνει κανείς ότι δεν θα υπάρχουν ούτε αυτές οι αναστολές στην “κοινωνικοποίηση” και διάδοση του πάθους των χρηστών.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα συνεχιστεί η διακίνηση των ναρκωτικών και το εμπόριο τους ακόμα και αν το κράτος, το πιο έντιμο πιθανό κράτος παραδίνει στους χρήστες την αναγκαία δόση τους. **Αλλά και η παράνομη διακίνηση θα υπάρχει πάντα δίπλα στη νόμιμη διακίνηση από το κράτος γιατί μοιραία η κοινωνική συναστροφή των χρηστών θα φτάνει ως τη νεολαία.** Όμως κανένας γονιός δεν θα άφηγε ποτέ το παιδί του να γίνει χρήστης ηρωϊνης και κανένα κράτος δεν θα γινόταν ανεκτό από την κοινωνία να είναι τόσο διεφθαρμένο και τόσο απάνθρωπο ώστε να δίνει τη δόση τους σε εθισμένα παιδάκια 10 χρόνων. Γιατί αυτά δεν έχουν σύμφωνα με κανένα δίκαιο, ούτε τη γνώση ούτε τη δυνατότητα, οπότε συνακόλουθα ούτε το δικαίωμα να διαλέξουν αν θα είναι ή όχι χρήστες ναρκωτικών. Σε αυτά τα παιδιά το ναρκωτικό θα το παραδίνουν χρήστες που μπορεί να παίρνουν τη δόση τους από το κράτος, αλλά που θα έχουν να ωφεληθούν πολύ από τους εμπόρους αν καταφέρνουν να εξασφαλίσουν για αυτούς νεαρά θύματα. Ένα μέρος από αυτά τα βαποράκια θα μπορούν να εξασφαλίζουν τη δόση τους από το κράτος, αλλά δεν θα χάνουν τίποτα να ζουν πιο άνετα χάρη στις υπη-

ρσίες τους στους εμπόρους. Έτσι λοιπόν θα υπάρχει πάντα ένα παράνομο κύκλωμα που θα παρέχει ηρωϊνη σε παιδιά και που θα αποτελείται από χρήστες βαποράκια που θα είναι επίσης κυρίως παιδιά.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΧΑΣΙΣΙ

Στην πραγματικότητα και οι πιο ευφάνταστοι φιλελεύθεροι δεν μπορούν να στοιχειοθετήσουν τη θέση ότι μπορεί η διακίνηση να περιοριστεί αν παρέχεται η ηρωϊνη από το κράτος δίχως την υποχρέωση του χρήστη να μπει σε πρόγραμμα απεξάρτησης.

Γι αυτό όλη την έμφαση στην επιχειρηματολογία τους, την ρίχνουν υπέρ της απαλευθέρωσης του χασισιού. Η αληθινή ιδεολογική πάλη με τη γραμμή της απελευθέρωσης βρίσκεται εδώ. **Το αληθινό ερώτημα είναι ελεύθερο χασίσι ή όχι. Όλα τα άλλα είναι δευτερεύοντα.**

Αυτό συμβαίνει επειδή στο χασίσι δεν υπάρχει, τουλάχιστον αποφασιστική η σωματική εξάρτηση, οπότε εμφανίζεται γυμνό το ζήτημα της παραισθήσης και της ψυχολογικής εξάρτησης.

Η σωματική εξάρτηση από το χασίσι είναι μικρότερη και από τη σωματική εξάρτηση από τον καπνό και πολύ μικρότερη από την εξάρτηση από το αλκοόλ. Με μεγάλη ευχαρίστηση οι φιλελεύθεροι αντιπροτείνουν ειρωνικά σε όσους απαιτούν την απαγόρευση του χασισιού, την απαγόρευση του καπνού και του αλκοόλ. Η διαφορά του χασισιού με τον καπνό βρίσκεται στο ότι ο καπνός δεν είναι παραισθησιογόνος παρά το ότι είναι σοβαρά βλαπτικός για την υγεία και παρά την σωματική εξάρτηση που προκαλεί η νικοτίνη. Σοβαρά βλαπτικές για την υγεία είναι πολλές συνήθειες των ανθρώπων, που έχουν να κάνουν με τον τρόπο διατροφής και τον τρόπο ζωής τους. Όμως σ' αυτές δεν μπορούν γενικά να σταθούν απαγορεύσεις παρά μια επίμονη διαπαιδαγωγική δουλειά. Γίνεται εδώ η παρατήρηση ότι και ο καπνός έχει επίσης μια ηρεμιστική επίπτωση, δηλαδή μια ιδιαίτερη δράση στο νευρικό σύστημα, όμως είναι άλλο πράγμα η δραματική αλλοίωση της συνείδησης ή της ψυχικής κατάστασης που φέρνουν οι ναρκωτικές ουσίες και άλλο πράγμα η κατάσταση του απλού καπνιστή.

Το αληθινό ισχυρό επιχείρημα των προπαγανδιστών της “απελευθέρωσης” είναι το σχετικό με το αλκοόλ.

Η μέθη είναι κι αυτή μια κατάσταση μερικής απώλειας του ελέγχου της σωματικής και ψυχικής συμπεριφοράς και φέρνει σημαντικές αλλαγές στην ψυχική κατάσταση. Ταυτόχρονα η σωματική και ψυχική εξάρτηση από το αλκοόλ είναι από τις χειρότερες που υπάρχουν. Από ατομική άποψη ο αλκοολικός βρίσκεται πολύ κοντά στον ηρωϊνομανή στην ένταση και τη δραματικότητα της εξάρτησης, ενώ από τη γενική, την παγκόσμια άποψη ο αλκοολισμός είναι μια χειρότερη μάστιγα από ότι η εξάρτηση από τα οποιούχα, γιατί συντρίβει και υποδουλώνει σε ένα πάθος, αλλά και γιατί σκοτώνει σωματικά, έναν πολύ μεγαλύτερο αριθμό ανθρώπων.

Αυτός είναι ο λόγος που κατά καιρούς και σε πολλές χώρες έγιναν κινήματα για την ποτοαπαγόρευση. Αυτά παντού απέτυχαν γιατί με το αλκοόλ υπάρχει η εξαιρετική ιδιομορφία της ασύλληπτα πλατειάς και πολύμορφης διάχυσης της κατανάλωσής του. Το αλκοόλ δηλαδή δεν είναι μόνο μέσο μέθης, ούτε είναι κυρίως αυτό. Ιστορικά, αλλά και σήμερα το αλκοόλ λειτουργεί ιδιαίτερα στα ποτά χαμηλής περιεκτικότητας (κρασί, μύρα) κύρια σαν είδος τροφής, σαν μέσο γαστρίμαργικής απόλαυσης και σαν μέσο κοινωνικής επαφής. Αυτές οι πλευρές του δεν μπορούν να απαγορευτούν δίχως να χτυπηθούν βάνουσα ευχάριστες και ανώδυνες συνήθειες διασκατομμυρίων ανθρώπων.

Μέσα σ' αυτό το έδαφος κινείται άνετα και καλύπτεται ο αλκοολισμός από κάθε άποψη. Πάντως τόσο στην περίπτωση του καπνού, όσο και του αλκοόλ νέες απαγορεύσεις εισάγονται στις πιο πολιτισμένες κοινωνίες. Το κάπνισμα μπορεί να είναι εντελώς ελεύθερο σαν ατομική συνήθεια, αλλά όλο και περισσότερο κυνηγείται σαν κοινωνική. Εξ αιτίας της βλάβης που προκαλεί ο καπνιστής στους τρίτους δεν γίνεται πια δεκτό το κάπνισμα στους δημόσιους χώρους. Σταδιακά επεκτείνεται αυτό στις συντροφικές. Σε ότι αφορά το αλκοόλ σε πολλές χώρες απαγορεύεται η ελεύθερη ατομική χρήση του από τους έφηβους και σχεδόν παντού η συλλογική χρήση του από τους εφήβους.

Η ουσιώδης πάντως διαφορά του χασισιού από τον καπνό και το αλκοόλ εντοπίζεται πάντα στο ότι αντίθετα από τα δεύτερα αυτό έχει **μια και μόνη χρήση**, την δημιουργία παραισθήσεων, τη φυγή από τον πραγματικό κόσμο, την αλλοίωση της συνείδησης. Γι

αυτό η κατανάλωσή του είναι λίγο πολύ δεμένη με μια αντίληψη ζωής κοινή σε όλον τον κόσμο των ναρκωτικών, την αντίληψη ότι μπορεί κανείς να ζει την απόλυτη ατομική ελευθερία μέσα στην φαντασία του, έξω από τις αναγκαιότητες, τους περιορισμούς και τις υποχρεώσεις του πραγματικού κόσμου. Στο βάθος πρόκειται για μια έσχατη εκδήλωση ατομικισμού, για την διαστροφή και την παρακμή της ατομικής ελευθερίας που δεν μπόρεσε ποτέ να την ζήσει στην πράξη ο αστικός κόσμος και τη ζει στην φαντασία του.

Δεν είναι τυχαίο που ο ακραίος πολιτικός και ιδεολογικός φιλελευθερισμός υποστήριξε μεταπολεμικά το δικαίωμα στο ελεύθερο κάπνισμα του χασισιού.

Όμως στο σημείο αυτό ακριβώς φανερώνεται η κοινή πηγή του αστικού φιλελεύθερου και του φασιστικού κόσμου. Γιατί μπορεί το “χόρτο” να καταναλώθηκε άφθονο από την αστο-φιλελεύθερη τάση του κινήματος του '68, αλλά δόθηκε από τους ρώσους στρατηγούς ακόμα πιο άφθονο στους ρώσους στρατιώτες για να εξοντώνουν δίχως τύψεις τους αφγανούς αντάρτες, όπως επιτράπηκε από τον αμερικάνικο στρατό στους φαντάρους που βρίσκονταν στα πιο μπροστινά μέτωπα του άδικου πολέμου στο Βιετνάμ.

Η λέξη χασίσι βγαίνει από τη λέξη (ασασίν) assassin που σημαίνει δολοφόνος. Και Ασασίνοι ή Χασισένιοι ήταν τα μέλη μια κουρδικής ορεινής φυλής του μεσαίωνα που χασικλώνονταν από τον αφέντη τους για να επιτελέσουν τις πιο βάρβαρες σφαγές.

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο χρήστης του χασισιού γίνεται αιμοβόρος, αλλά μέσα στον ατομικιστικό και αλλαγμένο κόσμο του μπορεί να λειτουργήσει πολύ πιο ανεξάρτητα από τους αυστηρούς ελέγχους της συνείδησης με τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Η θέση μας ωστόσο για την απαγόρευση του χασισιού δεν προέρχεται από την ιδεολογική καταδίκη του αστικού φιλελεύθερου κόσμου, ούτε από την ιδεολογική καταδίκη του σοσιαλφασισμού, αλλά από την πρακτική ανάγκη να χτυπηθεί στη βάση του αυτός καθεαυτός ο κόσμος των ναρκωτικών. Λένε επίσης και ισχύει αυτό, ότι το χασίσι είναι μια είσοδος προς την ηρωϊνη. Όμως δεν είναι αυτός ο βασικός λόγος για τον οποίο πρέπει να απαγορευτεί. **Πρέπει να απαγορευτεί για αυτό το ίδιο.** Το χασίσι δηλαδή είναι ένας προθάλαμος για να μπει κανείς

στον εφιαλτικό χώρο της σωματικής ναρκωτικής εξάρτησης η οποία πραγματοποιείται στα οπιούχα. Όμως είναι το ίδιο ο μεγάλος μαζικός θάλαμος του κόσμου της παραίσθησης, που είναι ένας κόσμος που εξαρτά βαθειά, ψυχικά και ιδεολογικά τον χρήστη του χασισιού. Ο συστηματικός χασικλής δεν βγαίνει σχεδόν ποτέ από το χασίσι. Κι αν βγει θα επιστρέψει. Και η χρήση του θα είναι πάντα για αυτόν ένα από τα κεντρικά σημεία της ατομικής και κοινωνικής του ζωής, όπως και της ιδεολογίας του. Όσο καλές προθέσεις και ατομικό υπόβαθρο να έχει ο χρήστης του χασισιού θα δηλητηριάζει τον εαυτό του και το περιβάλλον του.

Το συνειδητό προλεταριάτο δεν πρέπει ποτέ να επιτρέψει την ελεύθερη διακίνηση και κατανάλωση του χασισιού, ιδιαίτερα από τη νεολαία και αυτό θα είναι ένα πολύ ισχυρό σημείο για το οποίο θα συγκρουστεί με την φιλελεύθερη αστική τάξη, σημείο που αντανακλά στο βάθος την ανταγωνιστική σύγκρουση με τη φιλελεύθερη αστική τάξη στο κεντρικό ζήτημα της μισθωτής εργασίας.

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Πολλοί άνθρωποι καλής πρόθεσης επιμένουν στο ότι το βασικό στα ναρκωτικά δεν είναι η απαγόρευση, δηλαδή η καταστολή, αλλά η πρόληψη. Λέγοντας πρόληψη εννοούν κυρίως το να επεμβαίνει κανείς στα προβλήματα που έχουν οι άνθρωποι ώστε να μην γίνονται επιρρεπείς στην κατανάλωση των ναρκωτικών. Επίσης εννοούν και τη διαφωτιστική δουλειά πάνω στο ζήτημα των ναρκωτικών. Πίσω από αυτήν την επιχειρηματολογία κρύβονται επίσης οι κάθε είδους οπαδοί του “ελεύθερου χασισιού” για να εξαπολύσουν τους συνηθισμένους μύδρους τους κατά της απαγόρευσης.

Χρειάζεται λοιπόν μια απάντηση.

Είπαμε προηγουμένα ότι η τελική λύση στο ζήτημα των ναρκωτικών θα είναι ο πραγματικός κόσμος να είναι τόσο ανθρώπινος ώστε οι άνθρωποι να μην καταφεύγουν στις παραισθήσεις. Αυτός όμως δεν είναι καθόλου λόγος για να σταματήσει η πάλη ενάντια στα ναρκωτικά και να αντικατασταθεί με τη γενική πάλη για την αλλαγή του κόσμου.

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΕΙΣΕΙ Η ΠΕΤΡΟΛΑ

συνέχεια από τη σελ. 4

βρίσκονταν το Σωματείο των εργαζομένων στην Πετρόλα, εκπρόσωποι της Πετρόλα, το Σωματείο των Λιπασμάτων Δραπετσώνας και συνδικαλιστές από τη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Περάματος και με δεδομένη τη εκφρασμένη θέση των μαθητών υπέρ της επένδυσης, τότε η “Ε-

πιτροπή” θα συναντούσε ένα αδιαπέραστο τείχος. Ένα δυνατό μέτωπο που θα της έσπαγε τα μούτρα. Η συντριβή της θα ήταν φοβερή και μάλιστα μπροστά στα μάτια όλης της Ελευσίνας. Έτσι λιποτάχτησε. Όμως δεν μπόρεσε να εμποδίσει όλες αυτές οι δυνάμεις να μιλήσουν στην Ελευσίνα και να πουν τις απόψεις τους. Ιδιαίτερα δεν μπόρεσαν να εμποδίσουν την παρουσία των

μαθητών που ήταν εκεί για να υπερασπίσουν τις θέσεις τους παρά τις πιέσεις μερικών καθηγητών ενάντια στη συμμετοχή τους και παρά το μεθοδικό σχίσσιμο των αφισών.

Αν πάντως η παρουσία των μαθητών δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλη αυτό οφειλόταν κυρίως στο ότι τα μαθήματα είχαν τελειώσει και στο ότι πολλοί μαθητές των ΤΕΕ είναι από περιοχές γύρω από την Ε-

λευσίνα. Ήταν λοιπόν εκεί οι εργαζόμενοι από την Πετρόλα, οι εκπρόσωποι της Πετρόλα, οι απολυμένοι των Λιπασμάτων, οι μεταλλεργάτες από τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος. Ήταν ακόμα εκεί αντιπρόσωποι από το σωματείο εργαζομένων στον Τιτάνα. Όλοι αυτοί βρέθηκαν και συζήτησαν για το μεγάλο ζήτημα της Πετρόλα αλλά και για το μέλλον της βιομηχανί-

ας στο Θριάσιο. Αναδείχτηκε το μεγάλο ζήτημα της αποβιομηχάνισης και της ανεργίας που γιγαντώνεται στο Θριάσιο και σε όλη τη χώρα.

Πρόκειται για μιας τεράστιας πολιτικής σημασίας συγκέντρωση που η αξία της θα φανεί ακόμα Περισσότερο στο μέλλον. Ήταν το πρώτο βήμα για το σπάσιμο στην πράξη του σοσιαλφασιστικού πολιτικού κλοιού.

Οι τοποδετήσεις στη συγκέντρωση

Η κεντρική εισήγηση από την πλευρά των διοργανωτών που έκανε ο σ. Γιάννης Μπουρίτης, καθηγητής φυσικής στο 1ο ΤΕΕ Ελευσίνας:

Φίλοι και φίλες,
εδώ και αρκετούς μήνες στην πόλη της Ελευσίνας και γενικότερα στο Θριάσιο ακούγονταν φωνές οι οποίες ήθελαν να χτυπήσουν τον εκσυγχρονισμό του διυλιστηρίου της Πετρόλα. Υπήρξαν δυνάμεις οι οποίες επέβαλλαν απόψεις στην πόλη με όχι καλές μεθόδους, επέβαλλαν ένα κλίμα άσχημο με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι που είχαν αντίθετες απόψεις με τις δικές τους, πολλοί άνθρωποι που ήθελαν τη βιομηχανία να υπάρχει και να αναπτυχθεί σ’ αυτή την περιοχή, να μην μπορούν να μιλήσουν. Αυτό το κακό κλίμα άρχισε σιγά-σιγά να αλλάζει όταν εμφανίστηκαν κάποιες πολιτικές απόψεις στις αρχές του χειμώνα στην πόλη με αφίσες και προκηρύξεις και στη συνέχεια, μέσα από το σχολείο με συζητήσεις. Αρχισαν πολλοί άνθρωποι να αναρωτιούνται μήπως τελικά οι δυνάμεις που επικρατούσαν μέσα στην πόλη που είχε γεμίσει πανό που ζητούσαν να κλείσει ένα διυλιστήριο, πανό τα οποία επέσειαν κινδύνους, δεν λένε αλήθεια. Αποδείχτηκε ότι πολλές απόψεις στη συντριπτική τους πλειοψηφία ήταν λαθεμένες και απλά στηρίζονταν στο γεγονός ότι υπήρξε μια προκατάληψη, υπήρχε άγνοια και υπήρχε ένα κλίμα κακής ενημέρωσης.

Ξεκινήσαμε προσωπικά εγώ με τα παιδιά, με τα 15μελη κατ’ αρχήν, και στη συνέχεια με όλους τους μαθητές τις συζητήσεις γύρω από τα ζητήματα της βιομηχανίας, τις συζητήσεις πάνω στο ζήτημα του μέλλοντος τους σαν αυριανούς εργαζόμενους και αναζητήσαμε αν αυτές οι απόψεις, οι τόσο τρομερές στα μυαλά μας που ακούγαμε κάθε μέρα ήταν όντως έτσι. Πήγαμε λοιπόν και επισκεφτήκαμε το διυλιστήριο της Πετρόλα. Ενημερωθήκαμε, γυρίσαμε τις εγκαταστάσεις και μάθαμε τι ακριβώς συμβαίνει. Είδαμε τα στοιχεία, είδαμε τους ρύπους, τα νούμερα, τη μόλυνση,

τους κινδύνους του ατυχήματος, τους κινδύνους της πυρκαγιάς και όλα αυτά με τα οποία η “Επιτροπή ενάντια στην Επέκταση” εκφόβιζε το λαό της Ελευσίνας και είδαμε τελικά ότι η αλήθεια ήταν ακριβώς η αντίθετη. Αποφασίσαμε λοιπόν, όταν είδαμε ότι η αλήθεια ήταν τόσο φανερή και όταν το ψέμα ήταν τόσο τρομερό, να πούμε τις απόψεις μας στο λαό της Ελευσίνας. Βγάλαμε λοιπόν μια προκήρυξη όπου πέρα από τα ζητήματα της βιομηχανίας, της ανάπτυξης και της προόδου που τοποθετούσαμε αναφερθήκαμε και γενικότερα στα ζητήματα της μόλυνσης, στα ζητήματα του ατυχήματος δηλ. σε όλα εκείνα τα οποία είχαμε επιβεβαιώσει, είχαμε δει και βεβαίως πιστέψαμε. Πολλοί μαθητές, στη μεγάλη τους πλειοψηφία, συμμετείχαν με ενθουσιασμό στο μοίρασμα αυτής της προκήρυξης. Πρέπει εδώ να πούμε ότι συναντήσαμε και κάποιες αντιδράσεις κυρίως μέσα από κάποιους μηχανισμούς στο σχολείο ή στην εκπαίδευση κλπ.

Είχαμε τοποθετήσει το ζήτημα ότι θα θέλαμε πολύ οι δύο απόψεις, δηλαδή εκείνη που λει ότι πρέπει η βιομηχανία να υπάρχει σ’ έναν τόπο και να εκσυγχρονίζεται ώστε να δημιουργούνται νέες θέσεις εργασίας, για να υπάρχει δουλειά και ανάπτυξη και η άλλη που λει ότι αν ένα εργοστάσιο μολύνει σε κάθε περίπτωση πρέπει να κλείσει, να βρεθούν αντιμέτωπες και να γίνει ένα διάλογο. Ήρθαμε λοιπόν σε επαφή με την Επιτροπή και κλείσαμε ένα ραντεβού μαζί τους. Πηγαίνοντας στο ραντεβού, οι άνθρωποι αυτοί έδειξαν από την αρχή ότι δεν ήθελαν την αντιπαράθεση μέσα από δημόσιο διάλογο ζητώντας επίμονα να αποκλειστεί από μια τέτοια συζήτηση το σωματείο των εργαζομένων της Πετρόλα. Και αυτό παρόλο που εμείς τους είχαμε πει ότι θα συμμετείχαν ισότιμα, ότι θα λέ-

γαίναμε εμείς είχαμε εκφράσει ποιες ήταν οι απόψεις μας με την προκήρυξη στην Ελευσίνα, και τους είχαμε πει μάλιστα ότι θα κάναμε τη συγκέντρωση-συζήτηση στο σχολείο. Αφού, λοιπόν, προσπάθησαν να αποκλείσουν το σωματείο των εργαζομένων επίμονα πράγμα το οποίο εμείς δεν δεχτήκαμε, στη συνέχεια κλείστηκε ένα δεύτερο ραντεβού όπου θα παίρναμε την οριστική απάντησή τους. Στο ραντεβού αυτό όχι μόνο δεν ήρθαν, αλλά αφού ψάξαμε και τους βρήκαμε γιατί είχαν χαθεί, τότε πια μας απάντησαν ότι δεν πρόκειται να έρθουν για διάλογο. Αυτό το γεγονός, η άρνηση αυτών των ανθρώπων που έχουν ξεσηκώσει ένα τεράστιο θόρυβο στο Θριάσιο σκορπώντας εκατομμύρια με αφίσες, με προκηρύξεις, με τηλεοράσεις, με πανό σε όλη την πόλη, δημιουργώντας ένα κλίμα ανησυχητικό μέσα από κινδυνολογία, μας έκανε να καταλάβουμε ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι πια πέρα για πέρα βέβαιο ότι κρύβουν την αλήθεια. Ότι δεν θέλουν να αντιπαράθουν τις απόψεις τους για να κρίνει ο καθένας ποια νομίζει ότι είναι η αληθινή.

Αυτό λοιπόν το γεγονός πραγματικά έπεισε και τον πιο κακόπιστο και τον πιο σκεπτικιστή ότι κάτι δεν πάει καλά.

Αποφασίσαμε λοιπόν να πραγματοποιήσουμε αυτήν εδώ την συγκέντρωση προχωρώντας χωρίς αυτούς.

Αυτή η Επιτροπή και η τακτική που ακολουθεί είναι μια τακτική που δεν ακολουθείται μόνο στο Θριάσιο, αλλά και σε πολλές άλλες περιοχές της χώρας. Αυτό που συνήθως γίνεται είναι να μαζεύονται τα δύο μικρά κόμματα της αντιπολίτευσης, μαζί με μερικούς οικολόγους και να προσπαθούν να φτιάξουν αυτό που ονομάζουμε “κίνημα από τα κάτω”. Δηλαδή να φαίνεται ότι ο λαός δεν θέλει ένα εργοστάσιο, στην προκειμένη περίπτωση δεν θέλει την Πετρόλα, έχοντας μαζί τους κανάλια, εφημερίδες και μια τεράστια υλική δύναμη την οποία είναι εύκολο να τη διαπιστώσει κανείς. Η αλήθεια

είναι ότι σήμερα μετά απ’ όλα όσα συνέβησαν, δηλ. ότι βγήκανε οι αντίθετες από τις δικές τους απόψεις, πολλά από τα πανό τους τα έχουν κατεβάσει και πολλή φασαρία δεν κάνουν πια. Και δεν κάνουν ακριβώς γιατί νιώσανε εξαιρετικά αδύνατοι μπροστά σ’ αυτή την επίθεση της αλήθειας από τις δυνάμεις εκείνες που θέλουν την πρόοδο και τη βιομηχανία στον τόπο αυτό και στη χώρα γενικότερα.

Είναι χαρακτηριστικό το παράδειγμα της TVX στη Χαλκιδική όπου και εκεί τα ίδια ακριβώς κόμματα, οι ίδιοι άνθρωποι, με τις ίδιες αντιλήψεις, οργανώσανε πάλι μια μικρή ομάδα με τρομοκρατία, με πυροβολισμούς ενάντια σε όσους ήθελαν την επένδυση, όσους δούλευαν στο εργοστάσιο, με κυνηγητό στα χωράφια, με μεθόδους δηλ. που θυμίζουν άλλες εποχές, για να τρομοκρατήσουν και να φανεί στη συνέχεια στον πλατύ κόσμο μέσα από μερικά ΜΜΕ που μπορούν να ελέγξουν ότι εκεί ο λαός της Χαλκιδικής δεν θέλει την επένδυση του χρυσού, τη μεγαλύτερη ξένη επένδυση που έχει γίνει ποτέ στη χώρα.

Συνηθίζεται στη συνέχεια να γίνεται μια προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ από δω και μπρος για συντομία) συνεδριάζει και συνήθως, αν όχι πάντα, ακυρώνει την επένδυση, δηλαδή κατά κανόνα τους δικαιώνει. Στην περίπτωση της TVX επειδή είναι ιδιαίτερα σοβαρό ζήτημα σ’ αυτή την περίοδο αποβιομηχάνισης της χώρας το να καταργεί μια τέτοιας κλίμακας επένδυση για την κατασκευή ενός εργοστασίου που θα είναι το μοναδικό εργοστάσιο παραγωγής χρυσού στην Ευρώπη. Κατ’ αρχήν διέρρευσαν φήμες στον τύπο για την απόφαση του ΣτΕ για να διερευνηθούν τις αντιδράσεις και ανάλογα στη συνέχεια να εκδώσουν την οριστική τους απόφαση.

Στην περίπτωση της Πετρόλα ήταν

να εκδικαστεί η προσφυγή, αναβλήθηκε η εκδίκασή της και κατά την άποψή μου θα περιμένουν κάποιο χρονικό διάστημα ώστε να μπορέσουν, αν μπορέσουν, αν δηλ. εμείς τους αφήσουμε, να ακυρώσουν μιας τέτοιας κλίμακας επένδυση.

Φίλοι και φίλες, είναι γεγονός ότι στις σύγχρονες κοινωνίες κανείς δεν θέλει να ζει σ' ένα κακό περιβάλλον αλλά εξίσου κανείς δεν θέλει να ζει στη φτώχεια την οποία φέρνει η ανεργία και η αποβιομηχάνιση. Όταν ένα εργοστάσιο κλείνει δεν μένουν άνεργοι μόνον οι εργαζόμενοι του εργοστασίου, θα μείνουν άνεργοι και όσοι ζουν απ' αυτό το εργοστάσιο και αυτός ο οικονομικός αντίκτυπος θα υπάρχει σε όλη την πόλη που είναι γύρω από αυτό το εργοστάσιο. Αν η Πετρόλα κλείσει, αυτό θα έχει συνέπειες όχι μόνο στους ίδιους τους εργαζόμενους αλλά σε όλη την Ελευσίνα. Πολύ φοβάμαι, έχοντας

μια εμπειρία από άλλες περιπτώσεις, ότι αν η υπόθεση αυτή του εκσυγχρονισμού του διυλιστηρίου χαθεί, οι πολιτικές δυνάμεις που συγκροτούν την επιτροπή θα πάρουν στη συνέχεια σβάρνα, όπως λέμε, κάθε άλλο εργοστάσιο και με το πρόσχημα της μόλυνσης θα ζητάνε να κλείσει. Θα αναφέρω εδώ το παράδειγμα της Γκρινπς που πριν μερικούς μήνες διαμαρτυρήθηκε για την "Ελληνική Χαλυβουργία".

Φίλες και φίλοι, η αποψινή μας συγκέντρωση θα πρέπει να δείξει τη θέλησή μας να αντισταθούμε σε αυτά τα σχέδια, στα σχέδια εκείνων των δυνάμεων που θέλουν να κατεδαφίσουν τη βιομηχανία, και να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για την ανάπτυξη της χώρας, για νέες θέσεις εργασίας και για την ευημερία του τόπου. Σας ευχαριστώ.

Στη συνέχεια το λόγο πήρε ο Νίκος Λύκος, πρόεδρος του 15μελους του 1ου ΤΕΕ Ελευσίνας:

Εμείς σαν σχολείο επισκεφτήκαμε την Πετρόλα, είδαμε από κοντά το αν ρυπαίνει, τους βιολογικούς καθαρισμούς και όλα αυτά που μπορεί να παρατηρήσει κανείς μέσα σ' αυτό το εργοστάσιο. Μέσα από κάποιες μελέτες του Πολυτεχνείου είδαμε τους αριθμούς των ρύπων και όλα αυτά τα στοιχεία και είδαμε ότι η Πετρόλα τελικά δεν

μολύνει. Μετά και τον εκσυγχρονισμό δεν θα μολύνει τουλάχιστον όσο μόλυνε προηγούμενα που είναι και πάλι μέσα στα ευρωπαϊκά όρια.

Γι' αυτό το λόγο πιστεύουμε ότι η Πετρόλα πρέπει να εκσυγχρονιστεί και ζητάμε από εσάς την βοήθειά σας.

Ευχαριστώ πολύ.

Ακολούθησε ο Χρήστος Σίνος, πρόεδρος του 15μελους του 2ου ΤΕΕ Ελευσίνας:

Συμφωνώ με τον συμμαθητή μου αλλά το μόνο πρόβλημα που έχω και αντιμετωπίζω είναι ότι δεν έχουμε ακούσει ακόμα την αντίθετη γνώμη. Δεν έχουν έρθει αυτοί οι άνθρωποι που φωνάζουν δήθεν και καλά ότι η Πετρόλα μολύνει. Δεν τους έχω δει και θα ήθελα να τους δω αυτούς τους αν-

θρώπους, να τους συναντήσω γιατί πιστεύω ότι καλά τα λέμε εμείς, αλλά θέλω να ακούσω τι έχουν να πουν κι αυτοί. Και πάνω απ' όλα πιστεύω πως όλος αυτός ο ντόρος που γίνεται περί Πετρόλα είναι μόνο και μόνο κομματικοποίηση και τίποτα άλλο.

Ευχαριστώ.

Μετά τους διοργανωτές το λόγο πήρε ο γενικός γραμματέας του Σωματείου των εργαζομένων της Πετρόλα Σωτήρης Ζωγανάς:

Αγαπητοί νέες και νέοι, συναδέλφισσες και συνάδελφοι, κυρίες και κύριοι, το Διοικητικό Συμβούλιο του Σωματείου πιστό στις αρχές του για ελευθερία, δημοκρατία και διάλογο ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση των δύο 15μελών των ΤΕΕ Ελευσίνας στην αποψινή συζήτηση προκειμένου να πάρει θέση επίσημα και ανοιχτά, όπως έχει πάρει τόσα χρόνια. Το Σωματείο δεν φοβάται τον διάλογο. Έχει έρθει πολλές φορές σε επαφή με τους αντίθετους, αλλά όμως αυτοί είναι συνέχεια απόντες. Υπάρχει το μεγάλο γιατί. Ας το κρίνει ο καθένας.

Η παγκόσμια αύξηση της ανεργίας αποτέλεσε το κύριο θέμα της δεκαετίας του 1990 και θα συνεχίσει να απασχολεί την καινούργια δεκαετία όλες τις χώρες. Όσον αφορά την Ελλάδα και ιδιαίτερα το Θριάσιο Πεδίο παρατηρεί-

ται μια αυξανόμενη τάση αύξησης του ποσοστού ανεργίας. Εκεί που τα ποσοστά είναι ιδιαίτερα υψηλά είναι στην κατηγορία εσάς των νέων που το ποσοστό μέχρι 24 ετών ανέρχεται στο 31,7% σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat του 1999. Επίσης υψηλότερα ποσοστά παρατηρούνται στα άτομα τα οποία θεωρούνται μακροχρόνια άνεργοι δηλ. αναζητούν εργασία για χρονικό διάστημα πάνω από ένα έτος. Το 1999 η μακροχρόνια ανεργία ανερχόταν σ' αυτή την κατηγορία στο 58,5%. Μπροστά λοιπόν σ' αυτή την κατάσταση το συνδικαλιστικό κίνημα, ΓΣΕΕ, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, Σωματεία πρόταξαν την ανάγκη της ανάπτυξης και του εκσυγχρονισμού των επιχειρήσεων με παράλληλη προστασία του περιβάλλοντος προκειμένου να διασφαλιστούν οι θέσεις εργασίας και να

δημιουργηθούν νέες ούτως ώστε να καταπολεμηθεί η ανεργία. Το Σωματείο μας, το Εργατικό Κέντρο της Ελευσίνας, ολόκληρος ο κλάδος του πετρελαίου, Ομοσπονδία Διυλιστηρίων και η ΓΣΕΕ παρακολουθώντας την κατάσταση στον χώρο του πετρελαίου στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και σ' ολόκληρο τον κόσμο εδώ και πολλά χρόνια πρόβαλλε επιτακτικά την ανάγκη εκσυγχρονισμού του διυλιστηρίου της Πετρόλα προκειμένου να καταστεί βιώσιμο και ανταγωνιστικό, ιδιαίτερα με τις νέες προδιαγραφές προϊόντων που επιβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση από το 2005. Δηλαδή, από το 2005 θα διατίθενται αποκλειστικά στην κατανάλωση φιλικότερα προς το περιβάλλον καύσιμα. Έτσι, αν δεν γίνει η συγκεκριμένη επένδυση στο διυλιστήριο που είναι παλιάς τεχνολογίας θα ακολουθήσει την τύχη άλλων διυλιστηρίων τέτοιας τεχνολογίας στην Ευρώπη που σταμάτησαν τη λειτουργία τους.

Κατανοώντας λοιπόν έγκαιρα τις προκλήσεις της εποχής η εταιρεία προχωρά σ' ένα επενδυτικό πρόγραμμα εκσυγχρονισμού και αναβάθμισης των υφιστάμενων εγκαταστάσεων της προκειμένου εγκαίρως να συμμορφωθεί με τις νέες οδηγίες και τα νέα αυστηρά πρότυπα της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με το περιβάλλον. Γι' αυτό το σκοπό προβάλλεται όχι μόνο ο εκσυγχρονισμός του διυλιστηρίου με βάση τον απόλυτο σεβασμό στο φυσικό και κοινωνικό περιβάλλον, αλλά και η εγκατάσταση συστημάτων λειτουργικών αλλαγών στις υπάρχουσες εγκαταστάσεις προκειμένου όχι μόνο να ανατρέψουν επιπτώσεις στο περιβάλλον, αλλά και να βελτιώσουν σημαντικά την υφιστάμενη σημερινή κατάσταση. Ο εκσυγχρονισμός του διυλιστηρίου που θα προέλθει από την εφαρμογή νέας τεχνολογίας και τεχνολογίας όπως έχουν διαπιστώσει διεθνείς μελετητικές εταιρείες αλλά και το ίδιο το Μετσόβειο Πολυτεχνείο όχι μόνο δεν θα επιβαρύνει το σημερινό περιβάλλον αλλά οι εκπαιδευμένοι μελλοντικοί ρύποι θα μειωθούν σε μεγάλο βαθμό. Θα σας πω ένα παράδειγμα, μερικά στοιχεία από τη μελέτη ενάντια σ' αυτούς που διατείνονται ότι τάχα η επένδυση θα είναι επιβαρυντική για το περιβάλλον.

Θα ξεκινήσω από το διοξειδίο του θείου για το οποίο φωνάζουν κατ' επανάληψη. Ποια είναι η σημερινή κατάσταση; Είναι 647 κιλά την ώρα, μετά την επένδυση θα είναι μικρότερο από 200 που σημαίνει μείωση 69%. Το διοξειδίο του αζώτου σε κιλά ανά ώρα, θα παραμείνει το ίδιο στα 92 κιλά την ώρα. Οι υδρογονάνθρακες σε μετρικούς τόνους, η σημερινή κατάσταση είναι 3190, μετά την επένδυση θα είναι 1395 δηλ. ποσοστό μείωσης 56%. Τα αιωρούμενα

σωματίδια σε κιλά ανά ώρα, σημερινή κατάσταση 45, μετά την επένδυση 13,3 δηλ. ποσοστό μείωσης 70%.

Εμείς οι εργαζόμενοι οι οποίοι ζούμε καθημερινά μέσα στο χώρο, ενδιαφερόμαστε για την ίδια μας την υγεία και παρακολουθούμε καθημερινά σα διοικητικό συμβούλιο του σωματείου τη μελέτη και την όλη επένδυση. Αν προέκυπτε στοιχείο αρνητικό πιστεύετε ότι για λίγα ψωροχιλιάρικα θα καθόμασταν μέσα να πεθάνουμε; Σας λέμε όχι. Εμείς θα ήμασταν οι πρώτοι που θα βγαίναμε και θα λέγαμε να μην γίνει η επένδυση.

Τώρα λίγα λόγια για την περίφημη επικινδυνότητα που επικαλούνται, γιατί τελευταία το περιβαλλοντικό το ξεχνάνε, διότι απ' την ώρα που παρουσιάστηκε η μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων και είδαν την πραγματικότητα το έριξαν στην επικινδυνότητα. Κανείς νοήμων άνθρωπος στον κόσμο δεν μπορεί να προβλέψει πότε μπορεί να γίνει ένα ατύχημα (μόνο ο Θεός θα μπορούσε). Σημασία έχει όμως και υπάρχει μεγάλη υποχρέωση αφενός μεν σαν άνθρωπος, σαν εργαζόμενος αλλά και σαν επιχειρηματίας να εξετάσεις ποια προληπτικά μέτρα παίρνεις για να το περιορίσεις. Για το εσωτερικό του διυλιστηρίου έχουν παρθεί τα προληπτικά μέτρα με την τελευταία τεχνολογία και το ίδιο θα συνεχιστεί με τη νέα επένδυση. Έτσι ένα μεγάλο μέρος του κεφαλαίου της επένδυσης θα πάει στην πρόληψη ατυχήματος και στο χώρο του παλιού εργοστασίου, ούτως ώστε να ελαχιστοποιηθεί ο κίνδυνος, κι αν συμβεί κάτι να αντιμετωπισθεί αμέσως.

Αγαπητοί φίλοι, με όσα πιο πάνω σας εκθέσαμε σα Σωματείο εν συντομία σας επαναλαμβάνουμε ότι η θέση μας καθώς επίσης και ολόκληρου του κλάδου όπως έχει εκφραστεί κατ' επανάληψη με ομόφωνα ψηφίσματα μέσα από τα συνέδρια του, στα οποία συμμετέχουν όλες οι συνδικαλιστικές παρατάξεις, και είναι ομόφωνα, λέμε ΝΑΙ στην επένδυση με παράλληλη προστασία του περιβάλλοντος και τη δημιουργία θεσμικού οργάνου ελέγχου και εφαρμογής της περιβαλλοντικής μελέτης. Εμείς οι 550 μόνιμοι εργαζόμενοι με τα όσα συμβαίνουν αγωνιούμε για την εργασία μας και θέλουμε να πιστεύουμε ότι και εσείς οι νέοι που εκφράζετε ένα κομμάτι της ευρύτερης τοπικής κοινωνίας η οποία θα ωφεληθεί από τις νέες θέσεις εργασίας, θα μας συμπαρασταθείτε και θα συμπαραταχθείτε μαζί μας. Τέλος, κάθε πολεμική φανερή ή κρυφή κατά του εκσυγχρονισμού του διυλιστηρίου τη θεωρούμε ακατανόητη, παράλογη και σίγουρα άδικη. Εκ μέρους του Δ.Σ. του Σωματείου σας ευχαριστώ πολύ που μας καλέσατε και που μας ακούσατε.

Στη συνέχεια το λόγο πήρε ο Διονύσης Ρούτσης, διευθυντής Λιμένος και διακίνησης της Πετρόλα:

Κατ' αρχήν θα ήθελα να ευχαριστήσουμε τα δύο σχολεία για τη δυνατότητα που μας έδωσαν να εκφράσουμε τις απόψεις μας και να απαντήσουμε σε οποιεσδήποτε ερωτήσεις και απορί-

ες έχετε για τον εκσυγχρονισμό και την επένδυση που θέλει να κάνει η Πετρό-

λα. Και επίσης θα θέλαμε να συγχαρούμε τα δύο σχολεία γι' αυτή τους την ενέργεια και νομίζω ότι είναι από τα λίγα σχολεία στην Ελλάδα που έχουνε κάνει τέτοιες μελέτες και κυρίως για το μέλλον τους. Πριν έρθω εδώ είχα γράψει κάποια εισήγηση να σας πω αλλά πιστεύω ότι πολλά καλύφθηκαν και από τον κ. Ζωγανά, γενικό γραμματέα του Σωματείου. Μπαίνοντας διάβασα ένα ποίημα στην είσοδο του Γιάννη Ρίτσου και ένας στίχος του έλεγε: "...και οι καμινάδες να δείχνουν με σίγουρα δάχτυλα την ευτυχία".

Εμείς σαν εταιρεία πιστεύουμε ότι μπορεί η βιομηχανία να γίνει τέτοια ώστε να δείχνει με σίγουρα δάχτυλα την ευτυχία αρκεί να εκσυγχρονίζεται. Πιστεύουμε ότι μπορεί η βιομηχανία να συνεχίσει να κάνει τις οικογένειες των εργαζομένων ευτυχισμένες, μπορεί η βιομηχανία να γίνει πιο φιλική προς το περιβάλλον.

Αλλά πως μπορεί να γίνει πιο φιλική προς το περιβάλλον αν δεν ακολουθήσει τις νέες τεχνολογίες και τα νέα όρια που βάζουνε όλες αυτές οι ομάδες που αγωνίζονται για το περιβάλλον; Εμείς, λοιπόν, πιστεύουμε ότι μπορούμε να βιομηχανία να μειώσουμε τους ρύπους και αυτό το αποδείξαμε με τη μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, την οποία μελέτη δεν την έχουμε κάνει μόνοι μας, τη δώσαμε σε μεγάλους οίκους του εξωτερικού αλλά πολύ περισσότερο τη δώσαμε στο Εθνικό Μετσόβειο Πολυτεχνείο για να είμαστε βέβαιοι γι' αυτό που πάμε να κάνουμε. Μας λένε: "δεν σας έχουμε εμπιστοσύνη ότι αυτά που λέτε θα τα κάνετε". Μα εμείς είμαστε αυτοί που λέμε και ζητάμε να γίνει μια επιτροπή από τους δήμους του Θριάσιου και από μηχανικούς για να μας ελέγχουν συνέχεια γι' αυτό που πάμε να κάνουμε.

Θα ήθελα να σας εξηγήσω με λίγα λόγια τι σχεδιάζουμε να κάνουμε, γιατί κάνουμε αυτή την επένδυση, τι σημαίνει εκσυγχρονισμός του διυλιστηρίου μας, πως μ' αυτό τον εκσυγχρονισμό θα βελτιώσουμε το περιβάλλον και γιατί αυτή η επένδυση θα είναι προς όφελος και των εργαζομένων αλλά και της τοπικής κοινωνίας. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο διεθνής Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (ΠΟΥ) επιβάλλει από το 2005 όλα τα καύσιμα να έχουν αυστηρότερες προδιαγραφές για να γίνουν φιλικότερα προς το περιβάλλον. Αυτό για να το πετύχουν τα διυλιστήρια πρέπει να εκσυγχρονιστούν, πρέπει να κάνουν τέτοιες μονάδες που να μπορούν να μειώνουν αυτές τις ουσίες που είναι ρυπογόνες για το περιβάλλον. Αν δεν το κάνουν, δεν θα βγάλουν τέτοια φιλικά προϊόντα προς το περιβάλλον. Κι αν δεν βγάλουν τέτοια φιλικά προϊόντα προς το περιβάλλον και δεν ακολουθήσουν τις προδιαγραφές και της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ελλάδας και του ΠΟΥ τότε θα κλείσουν. Δεν θα μπορούν να πουλήσουν τα προϊόντα τους. Εδώ, θα ήθελα να σημειώσω ότι τα άλλα δύο διυλιστήρια, τα κρατικά και η Μότορ Οϊλ έχουν ήδη εκσυγχρονιστεί και μπόρεσαν να πετύχουν αυτές τις καινούργιες προδιαγραφές με

πολύ λίγες μονάδες. Εμείς είμαστε παλιάς τεχνολογίας και για να μπορέσουμε να καταφέρουμε να παράγουμε αυτά τα καινούργια προϊόντα θα πρέπει να εκσυγχρονιστούμε και εμείς.

Η επένδυση λέμε ότι θα είναι φιλική προς το περιβάλλον. Πράγματι χρησιμοποιώντας τις νέες τεχνολογίες που υπάρχουν στη διεθνή αγορά μπορούμε να μειώσουμε όλους τους ρύπους μας σε πολύ χαμηλά επίπεδα. Αυτά που γράψαμε και υποσχθήκαμε στον κόσμο του Θριάσιου Πεδίου αλλά και στην κυβέρνηση, δεσμευόμαστε να τα κάνουμε. Ακούσατε προηγουμένως τα νούμερα που σας έδωσε ο κ. Ζωγανάς, όλοι οι ρύποι σχεδόν μειώνονται κατά 70%. Αυτό το καταφέρνουμε μόνο χρησιμοποιώντας καινούργιες τεχνολογίες. Εμείς λέμε ότι είναι εκσυγχρονισμός και το λέμε αυτό γιατί εμείς έχουμε δυνατότητα να διυλίζουμε 100.000 βαρέλια την ημέρα, και στο καινούργιο διυλιστήριο θα διυλίζουμε πάλι 100.000 βαρέλια την ημέρα που σημαίνει ότι πάλι 100.000 βαρέλια προϊόντα την ημέρα θα παράγουμε. Δεν πρόκειται να παράγουμε ούτε ένα λίτρο παραπάνω. Δεν πρόκειται να επεκταθούμε και να παράγουμε παραπάνω προϊόντα απ' ό,τι παράγουμε σήμερα. Τα προϊόντα μας όμως θα είναι πιο φιλικά προς το περιβάλλον. Το δικό μας διυλιστήριο λόγω παλιάς τεχνολογίας, το μισό περίπου από το αργό πετρέλαιο που διυλίζει το κάνει μαζούτ. Το μαζούτ είναι το υπόλειμμα της διύλισης, αυτό το μαύρο πράγμα, που καίνε τα καράβια και οι βαριές βιομηχανίες. Αυτό είναι ένα από τα πιο ρυπογόνα προϊόντα και τείνει να φθίνει και να αντικατασταθεί από το φυσικό αέριο, ώστε να καίνε όλες οι βιομηχανίες πιο φιλικά προς το περιβάλλον προϊόντα. Αν εμείς συνεχίσουμε να παράγουμε μαζούτ δεν θα το αγοράσει κανένας. Ακόμα και στις χώρες του Τρίτου Κόσμου το μαζούτ φθίνει σαν κατανάλωση. Όλα τα διυλιστήρια έχουν εκσυγχρονιστεί, δεν πρέπει να παράγουν μαζούτ γιατί δεν είναι φιλικό προς το περιβάλλον. Για να το κάνουμε αυτό λοιπόν χρειάζεται να εκσυγχρονιστούμε αλλά δεν θα επεκταθούμε, δεν πρόκειται να παράγουμε ούτε ένα τόνο παραπάνω. Στο σημείο αυτό ο ομιλητής δείχνει ένα γραφικό σχέδιο που απεικονίζει την πτώση των ρύπων μετά τον εκσυγχρονισμό σε σχέση με τη σημερινή κατάσταση και στη συνέχεια αναφέρεται στις νέες θέσεις εργασίας που θα αυξηθούν με την επένδυση. Συγκεκριμένα, αναφέρει ότι: "οι θέσεις εργασίας θα αυξηθούν με τη χρησιμοποίηση περιφερειακών εργαζομένων. Κατά τη φάση της κατασκευής, η οποία θα διαρκέσει 2-3 χρόνια, θα χρησιμοποιήσουμε τουλάχιστον 1000-1200 εργαζόμενους καθημερινά στο διυλιστήριο. Πιστεύουμε ότι μπορούν να υπάρξουν μαζί και η βιομηχανία και το περιβάλλον και οι εργαζόμενοι, να συνυπάρξουν και μαζί να βοηθήσουν για να προχωρήσουμε προς την ευτυχία και την πρόοδο. Ευχαριστώ πολύ."

Αμέσως μετά τον λόγο πήρε η κυρία Παπαχρήστου Χαρίκλεια, χημικός στο διυλιστήριο της Πετρόλα:

Θα ήθελα κι εγώ να σας ευχαριστήσω που μας καλέσατε σήμερα στην εκδήλωση σας. Βέβαια οι προηγούμενοι ομιλητές με έχουν καλύψει αρκετά σε αυτά που ήθελα να πω αλλά υπάρχουν πάντα ερωτήματα που πρέπει να απαντηθούν και θα 'θελα να επικεντρωθώ σε δύο σημεία.

Το πρώτο σημείο έχει σχέση με τα παιδιά που έκαναν αυτή την προσπάθεια ενημέρωσης, προσπάθεια να γνωρίσουν την αλήθεια, και με την εμπειρία μου απ' αυτές τις επισκέψεις των παιδιών στο χώρο του διυλιστηρίου. Ειλικρινά η παρουσία τους εκεί ήταν πολύ σημαντική και για μας, γιατί έτσι είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε από κοντά και τις δικές τους ανάγκες, τις δικές τους απορίες και ομολογώ ότι ασχολήθηκα αρκετά με την ενημέρωσή τους και συζητήσα πολύ με τα παιδιά. Πράγματι ήταν καίριες και οι ερωτήσεις τους και η ανησυχία για το μέλλον τους. Με αυτή την αφορμή θέλω να πω ότι θα ήταν καλό να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια, τουλάχιστον από εμάς η πρόθεση είναι δεδομένη και ίσως ήδη να έχετε δει την ανοιχτή πρόσκληση που απευθύνεται σε όλους ώστε να μπορούν από κοντά να γνωρίσουν τις εγκαταστάσεις μας. Πιστεύω ότι θα βρούμε ανταπόκριση από όλους σας κι από άλλους που θέλουν να μας γνωρίσουν από κοντά και να λύσουν τις απορίες τους μέσα στον ίδιο το χώρο του εργοστασίου.

Το δεύτερο σημείο που θα ήθελα να επισημάνω, ίσως και λόγω ειδικότητας, είναι για κάποια ερωτήματα που μπαίνουν συχνά για το πόσο είναι αξιόπιστες και βεβαίως κατά πόσο είναι εφικτό να πετύχουμε καλύτερη λειτουργία, καλύτερους περιβαλλοντικούς όρους όταν η γενική εντύπωση που υπάρχει στον κόσμο ή αφήνεται να υπάρχει στον κόσμο είναι ότι η βιομηχανία είναι κακιά, είναι πάντα ότι κακό υπάρχει. Βεβαίως όλοι μας έχουμε ανάγκη τη βιομηχανία, έχουμε ανάγκη τη χημική βιομηχανία, που οι περισσότεροι νομίζω εδώ είμαστε μέλη της, και είναι αυτή που συνέχεια θέλουν να τη διώχνουν αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε χωρίς αυτή.

Ζούμε στον 21ο αιώνα και η τεχνολογία τώρα πια μας δίνει τη δυνατότητα ν' αντιμετωπίσουμε προβλήματα που δυσκολεύουν τη ζωή μας και να τα λύσουμε. Να γίνω πιο συγκεκριμένη και να σας πω χαρακτηριστικά για την ατμοσφαιρική ρύπανση και πως θα μειωθούν οι ρύποι. Αναφέρθηκαν νούμερα που όταν τ' ακούει κανείς λει "σίγουρα αυτά δεν μπορούν να γίνουν, 60-70% μείωση ρύπων;" Βεβαίως μπορεί να γίνει όταν πια επέμβεις στην πηγή του ρύπου. Τι σημαίνει αυτό; Όταν συζητάμε ότι θα μειώσουμε το διοξείδιο του θείου 60%-70% αυτό, μπορεί να γίνει αν σκεφθείτε ότι πλέον μπορούμε να χρησιμοποιούμε ένα άλλο καύσιμο, το φυσικό αέριο.

Μπορούμε να χρησιμοποιούμε επίσης

καύσιμα με λιγότερο θειάφι. Αν επέμβεις στην πηγή και χρησιμοποιήσεις καύσιμα με καθόλου θειάφι ή με πολύ χαμηλό θειάφι σημαίνει ότι πετυχαίνεις την προσδοκώμενη, μετρούμενη και υπολογιζόμενη αυτή μείωση του ρύπου.

Και φυσικά θα μου πείτε γιατί αυτό δεν γίνεται αύριο το πρωί. Δεν μπορεί να γίνει έτσι απλά γιατί χρειάζεται εκσυγχρονισμός των εγκαταστάσεων. Βλέπετε πως ότι συζητάμε καταλήγει σ' ένα σημείο, στον εκσυγχρονισμό των εγκαταστάσεων για να πετύχουμε αυτό το καλό αποτέλεσμα. Από κει και πέρα για όλα τα υπόλοιπα, πως θα πετύχουμε τις μειώσεις των σωματιδίων, τη μείωση των οξειδίων του αζώτου που μπορούν να προκαλέσουν τα διάφορα φαινόμενα και μπορεί να φτάσει μέχρι το όζον που συζητιέται πολύ γιατί οι άνθρωποι έχουν ευαισθητοποιηθεί περιβαλλοντικά. Είναι εφικτό πάλι ακριβώς γιατί η τεχνολογία μας προσφέρει αυτή τη δυνατότητα:

α) να μειώσουμε τα σωματίδια χρησιμοποιώντας καύσιμα που είναι φιλικά προς το περιβάλλον δηλ. καθαρά καύσιμα που δεν περιέχουν σωματίδια και αυτόματα επεμβαίνεις έτσι στην πηγή του ρύπου, και

β) το ίδιο ισχύει για το διοξείδιο του αζώτου, γιατί εκτός από το ότι τα καθαρά καύσιμα δεν περιέχουν πολύ άζωτο υπάρχουν και ειδικές μονάδες, ειδικοί μηχανισμοί χημικοί που με καταλυτικές οξειδώσεις, αν θέλετε σαν τους καταλύτες των αυτοκινήτων, μπορείτε να επέμβετε και σ' αυτό.

Αυτά είναι απλά παραδείγματα και μπορούμε να συζητάμε ώρες βεβαίως γι' αυτά τα θέματα. Αλλά θ' αναφέρω ότι είναι εφικτό να γίνει κάτι τέτοιο και μπορεί να αποδειχτεί αρκεί βεβαίως να επενδύσεις. Το ίδιο μπορούμε να πούμε και για τα στερεά, τα υγρά απόβλητα κτ.λ. Όταν εκσυγχρονιστεί η εγκατάσταση θα έρθουν και όλα τα υπόλοιπα. Παράγοντας φιλικά προς το περιβάλλον καύσιμα, καίγοντας φιλικά καύσιμα, έχοντας σύγχρονη τεχνολογία, έχοντας αυξήσει όλα τα σύγχρονα μέσα ελέγχου μπορείς πια να πεις ότι έχεις ένα σύγχρονο εργοστάσιο του 21ου αιώνα.

Όσον αφορά τις μετρήσεις, και τελιώνω με αυτό για να μη σας κουράσω, και αυτό πλέον είναι εφικτό. Μετρήσεις βεβαίως γίνονται και μπορούν να γίνονται. Υπάρχει περιβαλλοντικός σταθμός συνεχούς λειτουργίας, υπάρχουν παντού ανιχνευτές, υπάρχουν μετρήσεις, υπάρχει εργαστήριο φυσικού ελέγχου όπου γίνονται συνέχεια έλεγχοι, και φυσικά εκτός από αυτούς τους εσωτερικούς ελέγχους είναι οι έλεγχοι που ούτως άλλως τους κάνει η πολιτεία, τους κάνουν ανεξάρτητοι φορείς. Και φυσικά μπορεί να γίνει αυτό που έχουμε προτείνει εμείς, επιτροπές που θα ελέγχουν την τήρηση περιβαλλοντικών όρων. Ευχαριστώ.

συνέχεια δίπλα

Στη συνέχεια μίλησε ο πρόεδρος του Σωματείου Λιπασμάτων Δραπετσώνας (Απολυμένοι) Ηλίας Ματέρης:

Χαιρετίζω τη συγκέντρωση και δί-
νω συγχαρητήρια στα παιδιά για την
πρωτοβουλία που πήραν μέσα στη θύ-
ελλα να υποστηρίξουν τη μη αποβιο-
μηχάνιση της περιοχής και γενικότερα
της χώρας. Εμείς οι απολυμένοι από το
εργοστάσιο των Λιπασμάτων Δραπε-
τσώνας έχουμε νιώσει καλά στο πετσί
μας τι θα πει αποβιομηχάνιση. Τετρα-
κόσια άτομα εδώ και 20 μήνες βρίσκο-
νται σε άσχημη οικονομική κατάστα-
ση παρόλο που το εργοστάσιο έκλεισε
με πολιτική απόφαση. Και τι δεν τάζα-
νε στους εργαζόμενους ώσπου να κλεί-
σουν το εργοστάσιο, ότι στο χώρο αυ-
τό θα γίνει εμπορο-ναυτιλιακό κέντρο
και θα απασχοληθούν τουλάχιστον 150
εργαζόμενοι και ότι οι δήμοι της πε-
ριοχής θα προσλάβουν αρκετό προσω-
πικό για τις ανάγκες τους και ορισμέ-
νους ηλικιωμένους θα τους βγάζανε στη
σύνταξη. Σας πληροφορώ ότι απ' όλα
αυτά δεν έχει γίνει τίποτα. Το εργο-
στάσιο σαπίζει και ρημάζει, και οι α-
πολυμένοι είναι στο δρόμο. Το καλό εί-
ναι ότι απ' όλη αυτή την υπόθεση βγή-
κε ένα κίνημα ανέργων από τα Λιπά-
σματα και δεν έχουν τολμήσει μέχρι
στιγμής να κλείσουν άλλο εργοστάσιο
στον Πειραιά. Να σας πω πως κλείνουν
τα εργοστάσια; Έξω από κάθε εργο-
στάσιο υπάρχουν ορισμένοι πολίτες που
με τη συμπράξη της τοπικής αυ-
τοδιοίκησης και ορισμένους οικολόγους
και τη στήριξη και των τεσσάρων με-
γάλων κομμάτων προσφεύγουν στα δι-

καστήρια ώσπου τελικά καταφέρνουν
και το κλείνουν. Εγώ τουλάχιστον έ-
χω εμπειρία από δύο εργοστάσια που
τα κλείσανε μ' αυτό τον τρόπο. Κι αυ-
τό δεν γίνεται μόνο στην Αττική, αυ-
τό γίνεται σ' όλη την Ελλάδα. Από το
βήμα αυτό θα ήθελα να καταγγείλω
τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι αν ε-
λέγξουμε που εργάζονται είμαι σίγου-
ρος ότι οι περισσότεροι έχουν σίγουρο
το μεροκάματο ή δουλεύουν στο δημό-
σιο. Επίσης κάνω έκκληση εκ μέρους
των 400 ανέργων συναδέλφων μου σε
όλους τους φορείς, κυβέρνηση, τοπική
αυτοδιοίκηση να σταματήσουν να βάλ-
λουν κατά της βιομηχανίας και να δώ-
σουν χέρι βοήθειας γιατί ένα κράτος
χωρίς τη βιομηχανία είναι σαν κάποιον
που χτίζει στην άμμο. Και πάλι σας δί-
νω συγχαρητήρια για την πρωτοβου-
λία που πήρατε και το θάρρος που εί-
χατε να οργανώσετε μια τέτοια συγκέ-
ντρωση στην πόλη σας, γιατί πριν λί-
γο καιρό που είχα έρθει με μια επιτρο-
πή για τη στήριξη της Πετρόλα και ο-
ρισμένοι κάτοικοι μας αντιμετώπισαν
εχθρικά. Νομίζω ότι μ' αυτή την πρω-
τοβουλία βάλατε τα γυαλιά σε ορισμέ-
νους κατοίκους. Το Σωματείο Λιπα-
σμάτων θα στηρίξει μέχρι τέλους τον
αγώνα που κάνει το Σωματείο των Ερ-
γαζομένων της Πετρόλα για την επέν-
δυση που πρόκειται να γίνει. Θα είμα-
στε στο πλευρό σας πάντα και όπου θα
προσπαθούν να κλείνουν ένα εργοστά-
σιο οι άνεργοι των Λιπασμάτων θα εί-
ναι απ' έξω. Ευχαριστώ πολύ.

Από τη μεριά του ΕΡΓΑΣ και της Επιτροπής Σωτη- ρίας της Βιομηχανίας μίλησε στη συνέχεια ο σ. Διονύ- σης Γουρνάς:

στήσει διάφοροι συνδικαλιστές μια ε-
πιτροπή με στόχο όπου οι αποβιομη-
χανιστές θέλουν να κλείσουν βιομηχα-
νίες να επεμβαίνουμε, να συσπειρώ-
νουμε τον κόσμο και να κινητοποιού-
μαστε μαζί με τους συνάδελφους των
βιομηχανιών που κινδυνεύουν για να
μην περάσουν αυτά τα σχέδια. Συνά-
δελφοι, χρησιμοποιούν για το κλείσιμο
της βιομηχανίας επιχειρήματα όπως την
οικολογία ή τον αντικαπιταλισμό. Αυ-
τό το κάνουν τα γνωστά κόμματα, οι
γνωστοί φορείς και οι γνωστοί άνθρω-
ποι. Όντως αυτοί ενδιαφέρονται για
την υγεία του λαού και για το καθαρό
περιβάλλον; Η ίδια η δράση τους και
τα συνθήματα τους αποδεικνύουν ότι
δεν ενδιαφέρονται γι' αυτό. Ενδιαφέ-
ρονται, πιστεύω εγώ, μέσα από ένα πο-
λιτικό σχέδιο να κλείσουν τη βιομηχα-
νία αυτής της χώρας, να την τσακίσουν
οικονομικά, να χτυπήσουν την παλιά
βιομηχανική αστική τάξη η οποία δεν
παίζει σήμερα στα δικά τους παιχνί-
δια, τα βαλκανικά και τα παγκόσμια.
Λένε για την Πετρόλα "όχι στη μό-
λυνση, όχι στην επέκταση", και ήρθαν
εδώ σήμερα οι τεχνικοί, οι ειδικοί από
την Πετρόλα που λένε ότι αυτό που θα
φτιάξουμε θα μειώσει τη μόλυνση. Αν

ήταν συνεπείς αυτοί που λένε όχι στην
επέκταση θα έπρεπε να βάλουν ζήτη-
μα να κλείσει εντελώς η Πετρόλα. Ε-
πειδή όμως αυτά τα κόμματα και οι άν-
θρωποι μιλάνε σε μια εργατούπολη που
μαστιίζεται από την ανεργία και ο κό-
σμος αυτός όσο κι αν πείθεται από α-
ντιρρυσπαντικά συνθήματα που θα του
καλυτερέψουν τη ζωή, δεν θέλει κι άλ-
λους άνεργους στο δρόμο, βγαίνουν να
επιχειρηματολογήσουν και να συνθη-
ματολογήσουν ενάντια στην επέκτα-
ση, στη γιγάντωση όπως λένε, λες και
είναι η Πετρόλα κανένα παγκόσμιο
μονοπώλιο που θα κυριαρχήσει στη ΝΑ
Μεσόγειο.

Τι πάει να πει το επιχειρήμα τους
"Δεν σας έχουμε εμπιστοσύνη Πετρό-
λα;" Στο εμπόριο κανείς έμπορας που
συναλλάσσεται με άλλους δεν έχει ε-
μπιστοσύνη, αλλά είναι υποχρεωμένος
να κάνει μια ορισμένη οικονομική
πράξη. Όταν θα φανεί η απάτη θα α-
ποκαλυφτούν κι οι απατεώνες. Και πο-
λύ σωστά είπαν οι άνθρωποι εδώ "Φ-
τιάξτε επιτροπές, ελέγξτε μας" κι αυ-
τό είναι ένα σπουδαίο επιχείρημα που
δεν το απαντάνε ποτέ.

Εμείς από τη Ναυπηγοεπισκευαστι-
κή Ζώνη έχουμε άμεσο συμφέρον από

την επένδυση της Πετρόλα γιατί πολ-
λοί συνάδελφοι μας θα δουλέψουν σ'
αυτό το έργο, και αυτό είναι σημαντι-
κό σήμερα που η Ζώνη μαστιίζεται από
την ανεργία.

Τι σημαίνει το κλείσιμο της Πετρό-
λα και μιας σειράς βιομηχανιών; Έρχο-
νται σήμερα και μας λένε ότι "αυτή η
χώρα είναι ένας παράδεισος τουριστι-
κός που θα αξιοποιηθεί την αρχαία μας
ιστορία και τα ευρήματα που έχουμε α-
πό τους προγόνους μας" ή θα αξιοποι-
ήσει τις καλές ακρογιαλιές και τον ω-
ραίο ήλιο της Ελλάδας. Το μέλλον τε-
λικά ενός λαού στον 21ο αιώνα είναι
να γίνουμε γκαρσόνια στα μαγαζάκια
που θα μαζεύουν τους τουρίστες ή να
στηνόμαστε στους αρχαιολογικούς χώ-
ρους και να κάνουμε τους ξεναγούς;
Όλοι οι άνθρωποι, είναι αλήθεια, λένε
στα παιδιά τους "πηγαίνετε να μάθετε
κομπιούτερ, να μάθετε κάτι για να μπο-
ρέσετε να ζήσετε, να επιβιώσετε και να
φύγετε από τη μιζέρια του εργάτη". Ό-
ταν όμως κλείνει η βιομηχανία οι εστιά-
τορες και οι κομπιουτεράδες, που θα
δουλέψουν; Το κομπιούτερ είναι ο εγκέ-
φαλος της βιομηχανίας, είναι ο οργα-
νωτής της παραγωγής. Αν δεν υπάρ-
χει το σώμα, που είναι η βιομηχανία,
τα κομπιούτερ τι θα φτιάχνουν; Ποιο
είναι το μέλλον του λαού, η νεολαία τι
θα κάνει που έρχεται από πίσω μας; Τι
επιχειρήματα έχουν γι' αυτό το μέλλον
οι βιομηχανοκτόνοι όπως τους λέμε; Δεν
έχουν ν' απαντήσουν τίποτα.

Αυτό που πρέπει να κάνουμε όλοι μας
είναι ότι πρέπει όχι μόνο να φωνάζου-
με "μην κλείνετε τις βιομηχανίες, αλ-
λά φτιάξτε κι άλλες". Φορέας της δη-
μοκρατίας και της προόδου είναι η βιο-
μηχανία. Πραγματικά δέστε τι γίνεται
στις αγροτικές περιοχές με τους Αλ-
βανούς σκλάβους ή μισοσκλάβους με
μεροκάματα των 3000, 5000 και 7000
και τους γαιοκτήμονες, να τους πω έ-
τσι, μικρούς και μεγάλους πως τους έ-
χουν εκεί πέρα κι αν πάει να μιλήσει
κανείς βάζει δέκα άλλους και τον δέρ-
νουν... Και οι βιομήχανοι κοιτάνε τα
κέρδη τους και πολλές φορές βάζουνε
διάφορους να κάνουν διάφορα στους ερ-
γάτες. Αλλά η φύση η ίδια της οργα-
νωμένης αυτής παραγωγής, της ανα-
πτυγμένης τεχνολογίας και των αν-
θρώπων που είναι υποχρεωτικό να εί-
ναι πιο ανεπτυγμένοι από τον αγρότη
που πάει και μαζεύει τις ελιές και μπο-
ρεί να είναι οποιοσδήποτε, δεν μπορού-
νε εύκολα να γίνουν δέκτες φασισμού
και βίας για πολύ καιρό. Το μέλλον ε-
νός λαού και ενός τόπου είναι η βιομη-
χανία για να μπορέσει να ζήσει και να
αναπτυχθεί.

Οι βιομηχανοκτόνοι μιλάνε σήμερα
γιατί έχουν μια δύναμη, έχουν τον πο-
λιτικό κόσμο της χώρας τουλάχιστον
τις κυρίαρχες ομάδες μέσα στα τέσσε-
ρα κόμματα της Βουλής. Εμείς που πα-
ρακολουθούμε τα πράγματα έχουμε δει
τις κινήσεις που κάνουν, έχουμε δει την
TVX, ένα μεγάλο δίδαγμα για όσους
βλέπουν λίγο πιο μακριά και δεν κοι-
τάνε μόνο το εργοστασιακό τους. Όταν
είπαμε στη Ζώνη σε μερικούς ελάτε να
πάμε στην Πετρόλα είπαν: "Τι μας
νοιάζει η Πετρόλα;" Είναι πολύ πίσω
σε συνείδηση αυτοί οι άνθρωποι, δεν

είναι κακοί. Όταν όμως θα πάει να
κλείσει η Ζώνη θα θέλουν και τους ερ-
γάτες της Πετρόλα να τους συμπαρα-
σταθούν αλλά τότε βεβαίως οι εργάτες
της Πετρόλα θα πουν: "Ότι κάνατε ε-
σείς για μας θα κάνουμε και εμείς για
σας" Και αυτό το ξέρουν εκείνοι που
μας κυβερνάνε.

Επιχειρούν να κλείσουν την TVX. Ε-
κεί, στη Χαλκιδική αν θα δείτε τα επι-
χειρήματα τους δεν αφορούν την μό-
λυνση του περιβάλλοντος. Το πρώτο
και αρχικό τους αίτημα είναι ένα: "η
γη του Αριστοτέλη εργοστάσια δεν
θέλει". Είναι θλιβερό να λένε κάποιοι
ότι εκεί που γεννήθηκε ο Αριστοτέλης
δεν πρέπει να γίνει η επένδυση χρυσού
(!) την ίδια στιγμή που λένε ότι δεν έ-
χουνε λεφτά και θα κόψουνε τις συντά-
ξεις. Με την αποβιομηχάνιση και με τα
αλβανικά μεροκάματα, τη μαύρη εργα-
σία που δεν δίνει κανείς εισφορά και
με τις μικροβιοτεχνίες που δεν πλη-
ρώνουν και κλέβουν το ΙΚΑ στο τέλος
δεν θα μπορεί κανείς να πάρει σύντα-
ξη ή θα μας βγάλουν στα 85 μας ή θα
μας δίνουν 20 χιλιάδικα το μήνα.

Η κυβέρνηση έπαιξε ένα πονηρό παι-
χνίδι με την επένδυση χρυσού: τους έ-
δωσε την άδεια και ταυτόχρονα εμφά-
νισε η ίδια μια εσωτερική κόντρα στους
κόλπους της με το Λαλιώτη να λει-
οχι και τα οικονομικά υπουργεία να λένε
να. Όμως ταυτόχρονα ξεκίνησαν
κάποιοι σύλλογοι με τα δυο μικρά κόμ-
ματα της Βουλής το ΚΚΕ και τον ΣΥΝ
και τους ανθρώπους τους και προσφύ-
γανε στο Ε' τμήμα του Συμβουλίου της
Επικρατείας για να ακυρώσουν την ε-
πένδυση. Αυτό έβγαλε απόφαση ότι δεν
θα γίνει η επένδυση, η οποία δεν έχει
ανακοινωθεί κιόλας γιατί φοβούνται τις
αντιδράσεις και "βγήκε" προφορικά
στον αέρα ώστε να μπορούν να την πά-
ρουν πίσω αν γιγαντωθεί ένα κίνημα
γιατί πραγματικά εκείνος ο νομός θα
ερημώσει. Πολύ φοβόμαστε ότι και
στην Πετρόλα θα γίνει το ίδιο γιατί οι
κινήσεις αυτές δεν είναι τυχαίες κά-
ποιων ανθρώπων που απλά ανησυχούν.
Οι συναυλίες με τον Παπακωνσταντί-
νου και όλα αυτά έχουν πηγή πολύ ψη-
λά μέσα στον πολιτικό κόσμο και στα
πολιτικά κόμματα.

Άκουσα ότι σήμερα ο Λαλιώτης είπε
ότι η επένδυση θα γίνει. Όμως όταν έρ-
θει το Ε' τμήμα του ΣτΕ και πει ότι η
επένδυση δεν θα γίνει γιατί γίνανε κι-
νητοποιήσεις του λαού που δεν την θέ-
λει τότε κι ο Λαλιώτης θα πει: "εγώ
ήθελα αλλά δεν γίνεται όπως βλέπε-
τε". Αυτό είναι το παιχνίδι του καθη-
συχασμού, το ίδιο κάνανε και στην
TVX που τους δώσανε την περιβαλλο-
ντική μελέτη αλλά δεν τους άφηναν να
προχωρήσουν γιατί εκκρεμούσε η από-
φαση του ΣτΕ και όταν τελικά βγήκε,
κάνανε πίσω αυτοί. Δεν βγήκε ο Λα-
λιώτης ή η κυβέρνηση επικεφαλής για
να πουν κακή η απόφαση του ΣτΕ. Η
TVX έκανε διαδήλωση στο κέντρο της
Θεσσαλονίκης με 1000 άτομα την πε-
ρασμένη Τετάρτη. Δεν την έδειξε κα-
μιά απολύτως τηλεόραση παρά πέρα-
σε στα ψιλά κάποιων εφημερίδων.

Είχε βγει ο Τσιτουρίδης της ΝΔ στη

Βουλή και είπε στον Λαλιώτη “Γιατί Λαλιώτη έδωσες άδεια στην Πετρόλα;” Και του απάντησε ο Λαλιώτης “Δεν την έδωσα, ποιος σου είπε ότι την έδωσα;”

Όταν προσπαθούν να σταματήσουν ένα έργο πάντα κάποιος από εκεί μέσα στην κυβέρνηση διαφωνούσε για να αφήνουμε ελπίδες στον κόσμο ότι μπορεί να νικήσουν εκείνοι που θέλουν την επένδυση. Αλλά όλοι έχουν μια γραμμή ενάντια στην βιομηχανία. Αν δεν κινηθούν οι εργάτες πολύ φοβόμαστε ότι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, σε 2-3 ή 5 χρόνια, δεν θα υπάρχει βιομηχανία. Θα υπάρχει μόνο μια βιομηχανία, αυτή των νέων τζακιών που έλεγε ο Α. Παπανδρέου, και στην οποία δίνουν τα πάντα. Η βιομηχανία Κόκκαλη-Μυτιληναίου δηλ. οι άνθρωποι του ανατολικού μπλοκ, του αντιευρωπαϊκού και αντιδυτικού. Μόνο αυτές οι βιομηχανίες επιτρέπονται και τώρα ετοιμάζονται να δώσουν στον Κόκκαλη την Ολυμπιακή. Θυμάστε όταν η Λουφτχάνσα ήταν να αγοράσει την Ολύμπικ Κέτερινγκ κι έριξαν βόμβες στα γραφεία της; Τότε έκανε πίσω και είπε: “Δεν διεκδικώ τίποτα προκειμένου να μου σκοτώνουν τα στελέχη μου σ’

αυτή τη χώρα”. Με αποτέλεσμα κανείς σήμερα να μην κάνει επένδυση γιατί εκτός από το δυσμενές φορολογικό σύστημα, τις μεγάλες εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία, έχουμε και την τρομοκρατία. Κάθε τόσο σκοτώνουν κι ένα στέλεχος και κανείς δεν θέλει να μπλέξει εδώ πέρα. Εμείς οι εργάτες θα καθόμαστε θεατές σ’ αυτές τις κινήσεις; Εμείς, τουλάχιστον η Επιτροπή για τη Σωτηρία της Βιομηχανίας, έχουμε αποφασίσει ότι δεν θα είμαστε θεατές, όπου πάνε να βάλουν χέρι σε βιομηχανία να την κλείσουν, θα βρισκόμαστε εκεί και θα προσπαθούμε μαζί με τους εργαζόμενους της βιομηχανίας που πάνε να κλείσουν να κάνουμε κίνημα για τη σωτηρία της.

Θα δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις σε συνεργασία με τους ανθρώπους της Πετρόλα και τους ανθρώπους των εργοστασίων που θέλουν να μείνει η βιομηχανία τους και να δουλεύουν σαν αξιοπρεπείς και περήφανοι εργάτες και όχι σαν ζητιάνοι και ελεήμονες πίσω από κάποιο βουλευτή να του κάνουν τα χατίρια μήπως τους βολέψει σε καμιά υπηρεσία, θα δώσουμε στο πλευρό τους την πάλη να μην μπορέσουν να βάλουν χέρι σε άλλο εργοστάσιο.

Όταν τέλειωσαν οι ομιλητές ο λόγος δόθηκε στο ακροατήριο για ερωτήσεις και τοποθετήσεις.

Στο βήμα ανέβηκε ο Απόστολος Παναγιωτίδης, απολυμένος από τα Λιπάσματα και γενικός γραμματέας του Σωματείου, που είπε τα εξής:

Από τη μια έχουμε το εργοστάσιο, το προσοδοφόρο εργοστάσιο, με τους εργαζόμενους κι από την άλλη μεριά τους φορείς που θέλουν να το κλείσουν. Όπως και τότε έτσι και τώρα από τη μια μεριά είχαμε τα στατιστικά στοιχεία, “έχουμε κύριοι αυτούς τους ρύπους, τα όρια των ρύπων είναι αυτά άρα είμαστε μέσα”. Από την άλλη μεριά όμως έχουμε και το στείο δογματισμό: “κλείστε, ρυπαίνετε, είστε επικίνδυνοι”.

Η άλλη πλευρά απέναντι δεν έχει στατιστικά στοιχεία, δεν έχει τη δύναμη των αριθμών, δεν τεκμηριώνει αυτό το οποίο λέει. Γι’ αυτό εγώ προσπαθώ να ψάξω να βρω και στο Ριζοσπάστη και σε άλλες εφημερίδες οι οποίες λένε: “φάτε τον Λάτση, να κλείσει το εργοστάσιο”, και θα τον φάνε, όπως φάγανε τον Αθανασιάδη την πιο κρίσιμη ώρα, και ξελάσπωσε ο Μπεάζογλου (Δήμαρχος του “Κ”ΚΕ στη Δραπετσώνα).

Γιατί απλά η άλλη πλευρά, το άλλο στρατόπεδο δεν παρουσιάζει τους αριθμούς που παρουσιάστηκαν τώρα, δεν παρουσιάζει προοπτικές και δεν δίνει τίποτα το συγκεκριμένο. Και που στηρίζονται; Στηρίζουν την εκστρατεία τους πάνω στο πολιτικό θέμα, ο Λάτσης τι είναι; “είναι καπιταλιστής ο Λάτσης, είναι εχθρός της κοινωνίας”. Άρα λοιπόν δεν τους έχει πιάσει ο πόνος για τους κατοίκους του Θριάσιου, για τους κατοίκους της Ελευσίνας απλά θέλουν να ξεκαθαρίσουν παλιούς λογαριασμούς με το κεφάλαιο αδια-

φορώντας αν στην ουσία χτυπάνε τους εργαζόμενους.

Είναι μια παλιά τακτική την οποία εμείς είδαμε και βιώσαμε στα Λιπάσματα. Τότε λέγαμε όλοι να κοπεί η πίτα στα τρία, και το περιβάλλον να σωθεί και το εργοστάσιο να σωθεί και οι εργαζόμενοι να μην χάσουν τη δουλειά τους. Πέσανε όλα τα κόμματα επάνω μας. Μείναμε ξεγυμνωμένοι τελειώς και όλοι χτυπούσανε.

Θέλω όμως εδώ να πω το εξής: ας δεχθούμε ότι η Πετρόλα είναι ρυπογόνος, ας δεχθούμε ότι η θάλασσα εδώ είναι δηλητήριο σκέτο. Είναι δυνατόν να κλείσουμε μια παραγωγική μονάδα, να οδηγήσουμε τον κόσμο στη ανεργία τη στιγμή που τα Λιπάσματα είναι αδιάψευστος μάρτυρας της ψευτιάς και της απάτης που παίζει το κράτος απέναντι στους εργαζόμενους; Είναι δυνατόν; Τότε που γίνονταν οι διαβουλεύσεις μέσα στο εργοστάσιο ακούστηκε μια φωνή: “Προσπαθείστε εργαζόμενοι -μας είπε κάποιος- να μην κλείσει το εργοστάσιο γιατί όλοι είναι ψεύτες, όλοι σας δουλεύουνε”, και αυτό βιώνουμε τώρα. Από το 1991 που με την συνδρομή του πουλημένου πρώην προέδρου μας Τσιρμούλα άρχισε η σαλαμοποίηση του εργοστασίου και χάσανε 2.000 άνθρωποι τη δουλειά τους μέχρι τα τελευταία θύματα τις 40 οικογένειες που είμαστε εμείς κανένας δεν βοηθήθηκε από την πολιτεία. Είκοσι μήνες μέχρι αυτή τη στιγμή χτυπιόμαστε για να αποκατασταθούμε, να βγάλουμε μια σύνταξη, να πιάσουμε μια δουλειά, κι α-

πό πλευράς κράτους δεν έγινε τίποτα, όλοι είναι ψεύτες και απατεώνες δυστυχώς. Οι μόνοι που βολεύτηκαν με το κλείσιμο του εργοστασίου είναι ο πρώην πρόεδρος και ο πρώην αντιπρόεδρος του Σωματείου που μας κάνουν δικαστήριο την Παρασκευή γιατί λένε είμαστε παράνομοι, εμείς, το εκλεγμένο νέο διοικητικό συμβούλιο, που βγήκαμε από διαφανείς εκλογές και αρχαιρεσίες. Άρα κάτι τέτοιο θα γίνει και με τους εργαζόμενους της Πετρόλα. Θα τους πετάξουν στο δρόμο και δεν θα πραγματοποιηθεί τίποτα. Στη Γερμανία που πήγα είδα βιομηχανικές μονάδες οι οποίες ήταν σαλόνια. Το ίδιο μπορεί να γίνει και εδώ και θέλω να πω τούτο, η γερμανική τηλεόραση είχε τραβήξει μια βιντεοταινία πριν πολλά χρόνια που έδειχνε πως η Άνω Ρηνανία ξεκαθάρισε, τα εργοστάσια της εκσυγχρονίστηκαν και βλέπουμε το καταπληκτικό μέσα σε πάρκα, μέσα σε πρα-

σινάδες εργοστάσια, στις λίμνες να κολυμπάνε οι πάπιες, καθαρές θάλασσες και οι θέσεις εργασίας εκεί πάνω με τις αναπλάσεις, που έγιναν όχι μόνο δεν χάθηκαν αλλά αντίθετα αυξήθηκαν και υπερδιπλασιάστηκαν. Κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει και εδώ.

Είμαι απόλυτα σίγουρος ότι μπορεί να γίνει αν το θελήσουν κάποιος αυτή η επένδυση και να γίνει η Ελευσίνα στην κυριολεξία ένας τουριστικός χώρος όπου θα συνυπάρχει η ομορφιά του τοπίου και το διυλιστήριο. Αυτό δεν είναι φαντασία, δεν είναι ρομαντισμός είναι μια ρεαλιστική πραγματικότητα. Προδιαγραφές υπάρχουν και οι επενδύσεις πρέπει να γίνουν διότι τα διυλιστήρια αυτά είναι ένας πνεύμονας της εθνικής οικονομίας, είναι ένας πόρος ζωής για τους κατοίκους και είμαι σίγουρος ότι θα αναπτυχθούν και άλλες θέσεις εργασίας και για άλλους ανθρώπους. Ευχαριστώ πολύ.

Στο σημείο αυτό ο κ. Ρούτσης Διονύσης από την Πετρόλα δήλωσε ότι οποιαδήποτε στοιχεία είναι διαθέσιμα και ότι οι πόρτες της Πετρόλα θα είναι ανοιχτές την τελευταία Τετάρτη κάθε μήνα για όσους θέλουν να γνωρίσουν αν η Πετρόλα ρυπαίνει.

Στη συνέχεια μίλησε ο γραμματέας της ΚΕ της ΟΑΚ-ΚΕ σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος, “μιας οργάνωσης που έβαλε το ζήτημα στην Ελευσίνα της αποβιομηχάνισης, το ζήτημα του εκσυγχρονισμού της Πετρόλα για πρώτη φορά” όπως ειπώθηκε από το συντονιστή της εκδήλωσης:

Δεν είναι να επεκταθώ σε ζητήματα που έχουν να κάνουν με τη διοργάνωση αυτής της ίδιας της συγκέντρωσης που ειπώθηκε ότι είναι ένας σταθμός για το κίνημα υπέρ της βιομηχανίας όχι μόνο για την Ελευσίνα αλλά και γενικότερα. Γιατί το αντίθετο ρεύμα εκείνο που λέει “κάτω η βιομηχανία” αρχίζει από το σχολικό βιβλίο να έχει τις πρώτες του επιτυχίες. Αν κοιτάξετε τα βιβλία του δημοτικού δείχνουν ένα επιύλητο που λέγεται βιομηχανία και βρίσκεται κοντά στο σπίτι του παιδιού. Αυτή η αντίληψη είναι η κυρίαρχη.

Όμως δεν είναι αυτός ο λόγος για τον οποίο κλείνει η βιομηχανία στην Ελλάδα. Οικολόγοι και αντιβιομηχανικά ρεύματα υπάρχουν σε όλη την Ευρώπη, αλλά βιομηχανία που να βυθίζεται υπάρχει μόνο στην Ελλάδα. Στην Πορτογαλία η βιομηχανία δυναμώνει, στην Ισπανία δυναμώνει, σε όλο τον ευρωπαϊκό χώρο δυναμώνει αν όχι σε ποσότητα μέσα στο ΑΕΠ, πάντως οπωσδήποτε σε ποιότητα εκσυγχρονισμού. Αναπτύσσεται σαν ατμομηχανή που σέρνει όλη την κοινωνία πίσω της.

Εδώ στην Ελλάδα έχουμε βύθιση και σε ποσότητα και σε ποσοστό στο ΑΕΠ, και σε ποιότητα. Ειδικά μαραζώνει η μεγάλη σύγχρονη βιομηχανία. Η Πετρόλα χτυπιέται επειδή είναι μεγάλη, σύγχρονη και ανταγωνιστική ή καλύτερα επειδή θέλει να γίνει τέτοια. Η TVX χτυπιέται επειδή θέλει να έχει ένα μεγάλο ανταγωνιστικό εργοστάσιο χρυσού. Το πρόβλημα ποιο είναι; Το ότι

δεν ήρθαν αυτοί σήμερα στη συγκέντρωση, το ότι δεν δέχθηκαν να έρθουν στη συγκέντρωση που τους παρακάλεσαν οι μαθητές να την συνδιοργανώσουν ουσιαστικά. Αυτό δείχνει ότι δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν στα επιχειρήματα. Μπορούν να μιλάνε σε μια γειτονιά στο δικό τους καφενείο και να πείθουν, αλλά με τον ειδικό χημικό της Πετρόλα δεν μπορούν να αντιπαρατεθούν, ούτε έχουν ένα χημικό σ’ αυτό το επίπεδο που μπορεί να κάτσει εκεί, και αναφέρομαι στο βουλευτή του ΣΥΝ που είναι χημικός.

Και όμως το πιθανότερο αν δεν προκύψει μια μεγάλη κινητοποίηση στην Ελευσίνα είναι να κερδίσουν.

Ο Λαλιώτης είπε ότι το εργοστάσιο δεν θα κλείσει. Αυτό σημαίνει ότι το εργοστάσιο θα κλείσει. Γιατί ο Λαλιώτης εμφανίστηκε να μιλήσει σήμερα το μεσημέρι επειδή παίρνει υπόψη του ότι άρχισε μέσα στην Ελευσίνα να αλλάζει η κατάσταση και οι συνειδήσεις. Το κατάλαβε από το κείμενο των μαθητών εδώ και δυο βδομάδες, την προκήρυξη τους που αποτελεί μια έκπληξη για όλους. Ανησύχησε από την ανακοίνωση αυτής της συγκέντρωσης και ανησύχησε επειδή 40 άνθρωποι από την Πετρόλα πήγανε στο νομαρχιακό συμβούλιο χτες και για πρώτη φορά έδειξαν έναν όγκο και μια αποφασιστικότητα. Οι εργαζόμενοι της Πετρόλα έχουν βγει στο προσκήνιο για πρώτη φο-

ρά. Ανησύχησε λοιπόν και τους είπε: “Μην ανησυχείτε το εργοστάσιο θα μείνει. Εγώ ο υπουργός είμαι μαζί σας. Μην πάτε να βγάλετε τίποτα περισσότερο απ’ αυτή τη μέρα, από (τη συγκέντρωση στο Ε.Κ) σήμερα. Μην ξεθαρρεύετε. Καθαρίζω εγώ”. Αυτό το έκανε και στα Λιπάσματα. Είπε: “παιδιά σας δίνω την περιβαλλοντική μελέτη”, την οποία χρόνια ολόκληρα δεν την έδινε. Μόλις την έδωσε, είπαμε: “Πάνε τα Λιπάσματα”. Και πραγματικά τους τη φύλαγε. Και φρόντισε να τα κλείσει κάποιος άλλος και να φανεί ότι δεν φταίει αυτός. Τα έκλεισε λοιπόν η Εθνική Τράπεζα που είχε το χώρο και τις εγκαταστάσεις του εργοστασίου. Ο Λαλιώτης δεν φάνηκε εκεί. Τελικά με τις πολλές διαδηλώσεις και την πίεση βγήκε ο Βενιζέλος και είπε ότι ο Λαλιώτης το έκλεισε και έτσι ανακαλύφθηκε.

Στην TVX ο Λαλιώτης τους έδωσε πριν από τέσσερις μήνες την περιβαλλοντική μελέτη και είπαμε τότε στο σωματείο της TVX “Κλείσατε. Θα σας κλείσει το Συμβούλιο της Επικρατείας”. Ο ίδιος ο Λαλιώτης πριν σε μαχαιρώσει σου δίνει συγχαρητήρια. Τώρα ακούσατε αυτή την τρομακτική φωνή ότι ο Λαλιώτης είναι μαζί σας. Άρα κινδυνεύετε βαθύτατα. Γιατί; Διότι το ΣτΕ παίρνει την απόφαση του με τη φράση “ο λαός της Ελευσίνας θέλει...”, κι ο λαός της Ελευσίνας μέχρι στιγμής για την πολιτική ζωή Ελλάδας θέλει να κλείσει το εργοστάσιο. Αυτό λει η Ελευθεροτυπία, αυτό λένε όλα τα κανάλια, αυτό λένε οι νομάρχες, οι δήμαρχοι, οι φορείς κι αυτό ξέρει ο κόσμος. Αυτή τη φωνή εδώ σήμερα, φωνή που μόλις τώρα γιγαντώνεται, αυτό το εκπληκτικό γεγονός της προκήρυξης μαθητών που λένε να μείνει ένα εργοστάσιο, το κρύβουν. Κάλεσαν οι διοργανωτές όλα τα κανάλια, όλες τις εφημερίδες σήμερα γι’ αυτό το μεγάλο σε ποιότητα γεγονός, και δεν ήρθε κανείς. Όμως οι εφημερίδες έχουν σήμερα την ομόφωνη απόφαση του Νομαρχιακού συμβουλίου Δυτικής Αττικής να κλείσει η Πετρόλα η οποία πάθθηκε χτες. Δηλαδή “η εκφρασμένη θέληση των πολιτών” στο πρωτοβάθμιο όργανο ήταν να κλείσει η Πετρόλα. Αυτό εδώ όμως δεν θα γίνει γνωστό. Οπότε επειδή δεν θα γίνει ποτέ αυτό γνωστό θα πει το ΣτΕ “είχαμε μόνο μια αντίδραση”. Αν δηλαδή δεν μπει στο προσκήνιο ο κόσμος της Ελευσίνας, δεν μπει η Πετρόλα κατ’ αρχήν πρώτη και σθεναρά μπροστά να δημιουργήσει το ζήτημα και να πει: “Είμαι εγώ εδώ με τους 550 εργάτες μου, είμαι εδώ στον εθνικό δρόμο. Είναι μαζί μου και τα Λιπάσματα, είναι και η TVX. Σε κάθε περίπτωση υπάρχω”. Αν δεν γίνει αυτό θα μείνετε μόνοι για πολύ καιρό σα φαντάσματα. Θα κινούμαστε όλοι, θα συνεδριάζουμε και θα υπογράφουμε σα φαντάσματα μέχρι το κλείσιμο, μέχρι την απόφαση του ΣτΕ η οποία είναι δεδομένη πολιτικά. Γιατί είναι το κυρίαρχο πολιτικό μπλοκ που παίρνει τις αποφάσεις. Δεν μιλάει κανείς σ’ αυτή τη χώρα στο κεντρικό επίπεδο υπέρ του εργοστασίου. Όλοι κατ’ ιδίαν για να σε καθησυχάσουν σου λένε “έχεις δίκιο”. Του Λάτση του

λένε: “Σίγουρα Λάτση, δικός μας άνθρωπος είσαι, οπωσδήποτε”. Έτσι κάθουν με όλους, είναι η πολιτική τους. Γιατί αν σου πουν “θα σε κλείσουμε”, αν ο Λαλιώτης έλεγε “βεβαίως θα σας κλείσουμε γιατί είναι η θέση του κράτους”, θα είχατε σήμερα εδώ όχι μόνο 20-30 εργαζόμενους από την Πετρόλα, θα είχατε 550. Κι αν δουν 550 θυμωμένους στο προσκήνιο τότε το εργοστάσιο θα ζήσει. Η TVX πότε βγήκε; Όταν είπε το ΣτΕ “θα κλείσετε, λυπάμαι”, τότε ναι βγήκε στο δρόμο αλλά είναι αρκετά αργά. Γιατί πολλοί λένε ότι πρέπει “να σεβόμαστε τις αποφάσεις της δικαιοσύνης”. Αν δηλ. βγει η απόφαση της δικαιοσύνης τότε είναι αφάνταστα, τρομακτικά δύσκολο να ανασταλεί. Γιατί πρέπει να αποδείξεις ότι το Ε’ τμήμα του ΣτΕ είχε πρόεδρο το στέλεχος του “Κ”ΚΕ Δεκκλερή, ότι είναι δηλ. οργανωμένο όργανο των δυνάμεων που κάνουν την καταστροφή και χρειάζονται χρόνια για να πείσεις γιαυτό.

Πρέπει λοιπόν να βγεις στο δρόμο και να πεις: “ΣτΕ είμαστε όλοι εδώ αποφασισμένοι να πεθάνουμε γιατί χάνουμε τη δουλειά μας σε μια χώρα που δεν έχει δουλειές, που δεν έχει νέες επενδύσεις, που έχει σκάσει από ανέργους και δεν αντέχει άλλους”. Τώρα, πρέπει να μαζευτούν υπογραφές λοιπόν στην Ελευσίνα, τώρα πρέπει να δυναμώσει το αντίθετο από εκείνο που εμφανίζει η “Επιτροπή”. Αυτοί έχουν μαραζώσει επειδή οι μαθητές αποκάλυψαν τα ψέματά της, όπως και εμείς με τις αφίσες μας, και το σωματείο με τις τηλεοπτικές του μάχες στο Seven κι άλλες μάχες έχουν δοθεί. Με την “Επιτροπή” έχουν μείνει μια χούφτα, αλλά φωνάζουν τον Παπακωνσταντίνου και μαζεύουν 1000 για να τον ακούσουν και κάνουν το θόρυβο τους. Δεν τους ενδιαφέρει να έχουν δίκιο, ούτε τους ενδιαφέρει να έχουν τον κόσμο μαζί τους, τους ενδιαφέρει η εικόνα. Αν λοιπόν απέναντι στην ψεύτικη εικόνα “κάτω η Πετρόλα”, δεν εμφανιστεί η αληθινή, ζωντανή εικόνα των ανθρώπων που αγωνίζονται να ζήσει η Πετρόλα, τότε η Πετρόλα είναι νεκρή από τώρα που μιλάμε. Και μπορεί πραγματικά να σωθεί γιατί αυτοί έχουν ήδη κάνει πολλά εγκλήματα, έχουν συσσωρευτεί πολλά πτώματα στο υπόγειο, πολλοί σκελετοί. Μια δυσσομία βγαίνει από τη μεθοδική καταστροφή της βιομηχανίας εδώ και 20 χρόνια. Γι’ αυτό το Σωματείο των Λιπασμάτων έχει θυμώσει, γι’ αυτό η TVX χαιρετίζει το Σωματείο των Λιπασμάτων, γι’ αυτό ανησυχούν εδώ οι άνθρωποι και υπάρχει μια ανησυχία, μια κίνηση στο Θριάσιο για το που πάνε τα πράγματα σήμερα. Αυτή λοιπόν η συνειδητοποίηση του γεγονότος μαζί με την ένταση και την επιθετικότητα που δείχνουν αυτοί χωρίς αντίπαλο πια να γκρεμίζουν, αυτή μπορεί να γεννήσει μια μεγάλη, μαχητική και διαφωτιστική εκστρατεία για όλο το λαό, για όλη τη χώρα και νομίζουμε ότι αυτό μπορεί ν’ αρχίσει κιόλας από σήμερα. Εμείς καλούμε κάθε άνθρωπο, κι αυτό μπορούν να το αποφασίσουν φορείς κι όχι κόμματα για να μη δημιουργούνται αντιθέσεις, να στη-

ρίξει την ίδρυση μιας Επιτροπής για τη Σωτηρία της Πετρόλα. Να έχουμε δυο επιτροπές, Επιτροπή εναντίον Επιτρο-

πής. Αυτή είναι η μόνη δυνατότητα για τη σωτηρία της Πετρόλα. Ευχαριστώ πολύ.

Ο Χρήστος Σίνος, πρόεδρος του 15μελους του 2ου ΤΕΕ

αφού είπε ότι θα ήταν χρήσιμο να μιλήσει κάποιος από τους παριστάμενους εργάτες της Πετρόλα δήλωσε: “το μόνο που θα ήθελα να πω για τη συζήτηση που άκουσα σήμερα για να διακομωδησω και λίγο την κατάσταση, είναι ότι αν δεν κάνουμε κάτι για μας αντί να μαζεύουμε λεφτά για την προίκα των παιδιών μας, καλύτερα είναι να μαζεύουμε λεφτά για να τα στείλουμε στο εξωτερικό για μια καλύτερη ζωή, έτσι πιστεύω”.

Την τελευταία τοποθέτηση έκανε ο Γιάννης Νικολόπουλος από την Επιτροπή Αγώνα Λιπασμάτων:

Θέλω να πω δυο λόγια πάνω στο τι γίνεται μέχρι να κλείσει ένα εργοστάσιο και τι συμβαίνει αφού κλείσει. Βλέπετε μπροστά σας τους απολυμένους των Λιπασμάτων που είναι 20 μήνες στο δρόμο και δεν έχουν κερδίσει τίποτα μέχρι τώρα, αλλά συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις. Αυτοί που τους είχαν τάξει διάφορα ούτε πέντε άτομα με ειδικές ανάγκες που καλύπτονται απ’ το νόμο δεν τους βάλανε σε δουλειά. Αν αποκαθιστούσαν τους Λιπασματιώτες θα έπρεπε να αποκαταστήσουν και τους υπόλοιπους, πράγμα που δεν θέλουν να κάνουν γιατί στόχο έχουν να χτυπήσουν την βιομηχανία.

Έχω έρθει στην Ελευσίνα με την ΟΑΚΚΕ και έχω μοιράσει προκηρύξεις και αφίσες μαζί με Λιπασματιώτες. Μπορεί κανείς να δει ότι δεν μολύνει τόσο η Πετρόλα όσο μερικές άλλες μικρές μονάδες. Αλλά οι κατεδαφιστές, δεν έχουν πάει να κλείσουν καμία τέτοια μικρή μονάδα, πάνε να κλείσουν τη μεγάλη βιομηχανία με τις υψηλές επενδύσεις και τη συγκέντρωση κεφαλαίου. Διάβασα στο Βήμα πρόσφατα ότι οι αμοιβές των 1300 εργατών της ΠΕΣΙΝΕ το χρόνο είναι κατά μέσο όρο 10.500.000. Τώρα βάζουνε τη ΔΕΗ να μην ανανεώσει το συμβόλαιο στην ΠΕΣΙΝΕ. Στην Πετρόλα είναι ψηλοί οι μισθοί επίσης, όπως και στον Παπαστράτο, όπως ήταν και στα Λιπάσματα. Αυτά τα λεφτά φέρνουν και τις αντίστοιχες ψηλές εισφορές στο ΙΚΑ. Ποιος θα πληρώσει με τις 150 χιλ. ή τις 100 χιλ. αλβανικό μισθό για να βγουν τα

ανταποδοτικά και οι συντάξεις όταν κλείνουν τη μεγάλη, τη βαριά βιομηχανία;

Τα Λιπάσματα είχαν πάρει την περιβαλλοντική μελέτη. Φτιάχτηκε σταθμός για να ελέγχει ο δήμος τη μόλυνση και ήταν πάντα κάτω από τα όρια. Το εργοστάσιο παλιά δημιουργούσε προβλήματα, αλλά τα τελευταία χρόνια δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα κι όμως το κλείσανε. Ξέρετε τι μας είχε πει ο Λαλιώτης; Έβγαλε ένα χαρτί ο Λαλιώτης που έλεγε: “Ξέρετε γιατί σας κλείνω; Γιατί το ζητάνε οι δήμοι, εγώ είχα όλη την καλή πρόθεση, έδωσα και την περιβαλλοντική μελέτη αλλά το ζητάνε οι δήμοι “. Όπως θα πει κι εδώ: “δεν φταίω εγώ, το ΣτΕ και οι δήμοι φταίνε”. Το ίδιο κάνει ακόμα και τώρα με τα Λιπάσματα και προσπαθεί να μας στρέψει εναντίον άλλων. Έχουμε πετύχει όμως δυο σημεία στους 20 μήνες και πάρτε τα υπόψη σας α) μετά την προσφυγή των Λιπασμάτων στην Ευρώπη έχουμε νόμο ότι απαγορεύεται πλέον να κλείσει εργοστάσιο χωρίς διαβουλεύσεις που είναι ένα σημαντικό ζήτημα και β) μετά τη νίκη μας να πάρουμε το σωματείο από τους πουλημένους Τσιρμούλα-Ξωμερίτη που διορίστηκαν με διπλάσιο μισθό απ’ τον προηγούμενο πετύχαμε αγωνιστική ηγεσία. Την Τρίτη 19 Ιούνη θα συζητηθεί στο Ευρωκοινοβούλιο η αναφορά των Λιπασμάτων. Εκεί θα δώσουμε τη μάχη μας όχι μόνο για τα Λιπάσματα αλλά για όλους τους εργάτες της βιομηχανίας. Ευχαριστώ.

Την εκδήλωση από τη μεριά του προεδρείου έκλεισε ο Γ. Μπουρίτης:

“Φίλοι και φίλες τίποτα δεν κατακτιέται χωρίς αγώνα. Η σημερινή συγκέντρωση ανοίγει ένα δρόμο και δίνει μια μέθοδο για να δώσουμε την πάλη νικηφόρα ενάντια σε όλους αυτούς που επιχειρούν να κατεδαφίσουν τη βιομηχανία και να σταματήσουν την πρόοδο της κοινωνίας. Είναι στο χέρι μας, έχουμε με το μέρος μας την αλήθεια και τα επιχειρήματα για να πείσουμε όλους τους κάτοικους της Ελευσίνας, όλους τους κατοίκους του Θριάσιου. Αξίζει να παλέψουμε για να εκσυγχρονιστεί η Πετρόλα γιατί αυτό θα φέρει επενδύσεις σε όλη τη βιομηχανία της περιοχής και ανάπτυξη σε όλο το Θριάσιο. Εμείς σαν προεδρείο προτείνουμε να συνεχιστεί ο αγώνας κι εγώ προσωπικά σα συντονιστής των 15μελων λέω ότι θα είμαστε πάντα στις επάλξεις και προτείνουμε να προχωρήσει η σύσταση της επιτροπής και να συγκεντρωθούν οι υπογραφές για να γίνει η επένδυση της Πετρόλα γιατί αυτό συμφέρει το λαό και τον τόπο. Ευχαριστώ.

ΚΑΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΤΟ ΧΑΣΙΣΙ

συνέχεια από τη σελ. 19

Μα η πάλη για την αλλαγή του κόσμου είναι αναπόσπαστα δεμένη και έχει σαν προϋπόθεση την πάλη ενάντια στις βιομηχανίες των παραισθήσεων και πρώτα απ' όλα ενάντια στον κόσμο των ναρκωτικών που δένει το θύμα με σωματικές και ψυχικές αλυσίδες σ' αυτόν το σάπιο κόσμο. Ένα έθνος γεμάτο χασικλήδες είναι πολύ δύσκολο να πραγματοποιήσει πολιτική επανάσταση. Κι αυτό το ήξερε πρώτη απ' όλους η αποικιοκρατία. Αλλά πρέπει να σημειώσουμε ότι και στον καλύτερο δυνατό κόσμο θα υπάρχουν πάντα προβλήματα και δυσκολες στιγμές για όλους τους ανθρώπους. Ακόμα και ο κομμουνισμός δεν θα καταργήσει τις στεναχώριες. Η πάλη με τη φύση θα δίνει στεναχώριες και η κοινωνική ζωή θα κινείται πάντα μέσα από αντιφάσεις, συχνά σκληρές. Ο ήχος του γέλιου θα αντηχεί πάντα δίπλα στο δάκρυ. Αυτή είναι η διαλεκτική της ευτυχίας. Εκείνο που θα αλλάξει ποιοτικά στο νέο κόσμο που θα γεννηθεί μέσα από την πολιτική επανάσταση θα είναι ότι οι άνθρωποι θα είναι τότε ελεύθεροι από ταξικά δεσμά. Έτσι θα είναι ελεύθεροι να οικοδομήσουν ένα ολοκληρωμένο ατομικό και κοινωνικό χαρακτήρα αντάξιο της δυνατότητας της συνείδησής τους. Όμως ποτέ δεν θα είναι ελεύθεροι απέναντι στη φυσική και κοινωνική αναγκαιότητα. Η ελευθερία είναι να γνωρίζει κανείς την αναγκαιότητα, αλλά αυτή η γνώση θα προκύπτει πάντα μέσα από την οδυνηρή πάλη ενάντια στην άγνοια. Χώρος για τη φανταστική φυγή μπροστά στην αναγκαιότητα θα υπάρχει πάντα, γι αυτό σε τελευταία ανάλυση θα υπάρχει πάντα χώρος, αν και ασύλληπτα μικρότερος, και για τα ναρκωτικά. Υπάρχει πάντα ένα μικρό έδαφος και μια μικρή στιγμή για τα ναρκωτικά για κάθε άνθρωπο. Κατά τη γνώμη μας κανείς δεν βρίσκεται πάνω και πέρα από αδύναμες στιγμές. Και για τους πιο ισχυρούς και συγκροτημένους ανθρώπους υπάρχουν πλήγματα που τους κάνουν τρωτούς. Το ζήτημα είναι σ' εκείνες τις στιγμές απέναντι στη δύναμη του μυαλού και του χαρακτήρα να μην βρεθεί και μια πρακτική δυνατότητα ναρκωτικής φυγής. Αυτός είναι και ο βαθύτερος λόγος για τον οποίο ποτέ η αντιναρκωτική προπαγάνδα δεν θα μπορέσει μόνη της να αντικαταστήσει την καταστολή.

Αυτό, εννοείται, ισχύει χίλιες φορές περισσότερο στη σημερινή κοινωνία όπου η κατανάλωση των ναρκωτικών είναι ένας τρόπος ζωής για εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους στον πλανήτη, και όπου αυτή η κατανάλωση είναι συναρτημένη με μια πανίσχυρη και παγκόσμια κλίμακας βιομηχανία παραγωγής και διακίνησης αυτών των ουσιών.

Πέρα από τη χρησιμότητα της σαν άμεσο εμπόδιο στην κατανάλωση η απαγόρευση, δηλαδή η οργανωμένη βία της κοινωνίας ενάντια στα ναρκωτικά, είναι και ένα μέσο πρόληψης καθώς είναι ένας ισχυρός αποτρεπτικός παράγοντας ενάντια στην χρησιμοποίησή τους. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για τη νεολαία.

Εννοείται ότι αυτή η βία γίνεται πραγματικά αποτρεπτική μόνο αν συνοδεύεται από μια επίμονη προπαγανδιστική και ιδεολογική δουλειά ενάντια στη χρήση των ναρκωτικών.

Το τελευταίο και ίσως το συνηθέστερο οχυρό πίσω από το οποίο κρύβονται οι οπαδοί της αντι-απαγόρευσης είναι η αθώωση του χρήστη και το ρίξιμο της ποινικής ευθύνης αποκλειστικά στον έμπορο.

Έχουμε, πιστεύουμε, αποδείξει ως εδώ ότι η χρήση των ναρκωτικών είναι καταστροφική ανεξάρτητα από τον εμπορευματο-καπιταλιστικό χαρακτήρα που παίρνει η διακίνησή της. Επίσης έχουμε αποδείξει ότι **ο χρήστης, σαν κοινωνικός χρήστης είναι αναγκαστικά διακινητής.**

Αυτό το τελευταίο είναι ανεξάρτητο από τον αν μπαίνει και ο ίδιος στο εμπορευματοκύκλωμα της διακίνησης, είτε επειδή είναι σωματικά εξαρτημένος, είτε επειδή έχει αποκλειστικό στόχο το κέρδος. Ο έμπορος, ιδιαίτερα ο κρατικός μηχανισμός των χωρών που παράγουν ναρκωτικά και το κεφάλαιο που τα διακινεί, έχουν τη συντριπτικότερη πολιτική και ποινική ευθύνη γιατί είναι κάτω από τις σημερινές μορφές **οι κύριοι οργανωτές και καθοδηγητές** της διαδικασίας της διακίνησης. Όμως ο χρήστης, ιδιαίτερα ο χρήστης χασισιού, ο οποίος δεν έχει το ελαφρυντικό της σωματικής εξάρτησης όπως ο ηρωϊνομανής, είναι βασικός φορέας της διακίνησης και μάλιστα αναλαμβάνει τον αντικειμενικά καίριο ρόλο του εκμαυλιστή, δηλαδή του ιδεολογικού εισαγωγέα της πλατιάς μάζας στο πάθος.

Είναι αλήθεια ότι η χρήση των ναρκωτικών είναι μια αρρώστια και ο χρήστης είναι σε

τελική ανάλυση ένας άρρωστος δηλαδή θύμα αλλά αυτή είναι η μια πλευρά. Η άλλη και αυτή που ενδιαφέρει περισσότερο την κοινωνία, είναι ότι αυτός ο άρρωστος αρρωσταίνει άλλους, είτε από υποδούλωση στο πάθος του, είτε για το κέρδος, είτε από ιδεολογία. Σαν τέτοιος έτσι κι αλλιώς είναι θύτης.

Γι' αυτό το μεγάλο ζήτημα δεν είναι η ουτοπία να απομονώνεται ο χρήστης από τον έμπορο, αλλά ο χρήστης από τα πιθανά του μελλοντικά θύματα.

Μήπως λοιπόν αυτό σημαίνει εγκλεισμό;

Για τους σωματικά εξαρτημένους χρήστες πρέπει να δίνεται η δυνατότητα της αποθεραπείας, που σημαίνει μια ελεγχόμενη συστηματική προσπάθεια ανεξάρτησης που μπορεί να διεξάγεται σε ειδικά ιδρύματα. Όσοι όμως δεν μπορούν ή δεν θέλουν να αποθεραπευτούν (και ανεξάρτητα αν θα τους δοθεί η ουσία που ικανοποιεί το πάθος τους), τότε αυτοί θα πρέπει να κρατιούνται σε κατάσταση που αποκλείει να επηρεάσουν υγιείς ανθρώπους με το πάθος τους. Πρέπει να είναι περιορισμένοι οσότου αποθεραπευτούν.

Δεν εννοούμε με αυτόν τον περιορισμό τις αστικές φυλακές και μάλιστα τις ελληνικές τριτοκοσμικές φυλακές. Γιατί αυτές οι φυλακές είναι γενικά ιδρύματα βασανιστηρίων, εξευτελισμού και διαφθοράς και θα γίνονται όλο και χειρότερα. Εκείνο που λέμε είναι ότι είναι ευθύνη και υποχρέωση της κοινωνίας να μην φέρνει τον άρρωστο από ναρκωτικά σε ελεύθερη και μη ελεγχόμενη επαφή με τους υγιείς ανθρώπους, ιδιαίτερα τους ανήλικους, ενώ θα πρέπει να προσπαθεί με τον πιο διεξοδικό, δαπανηρό και ανθρώπινο τρόπο να βοηθήσει τον άρρωστο να γίνει καλά. Αυτή είναι μια θέση αρχής ανεξάρτητα από τα ποινικά μέτρα που θα πρέπει να παίρνονται ενάντια στους χρήστες και ενάντια στους εμπόρους, και είναι ανεξάρτητη από τις ιεραρχίες που πρέπει να γίνονται και τις διαφοροποιήσεις ανάμεσα στις περιπτώσεις. Επίσης είναι ανεξάρτητη από το ποιος είναι ο ρόλος των λαϊκών πρωτοβουλιών στη βάση, για τη συντριβή με τη βία των κυκλωμάτων διακίνησης. Τα ποινικά μέτρα έχουν πάντα να κάνουν με την πολιτική κατάσταση και με το ποινικό καθεστώς μιας χώρας. Μπορεί για παράδειγμα μια φασιστική χώρα να χρησιμοποιήσει το κυνήγι ενάντια στα ναρκωτι-

μορίας και της χρήσης όλων αυτών των ναρκωτικών ουσιών.

Εμείς εδώ σε τούτο το άρθρο δεν θελήσαμε να κάνουμε μια ολοκληρωμένη πρόταση για την πάλη ενάντια στα ναρκωτικά. Θελήσαμε μόνο να τοποθετήσουμε τη γενική μας θέση πάνω σ' αυτά πράγμα που κάνουμε για πρώτη φορά σαν ΟΑΚΚΕ με τόσο διεξοδικό τρόπο. Η ώρα να τοποθετήσουμε αυτή τη θέση ήρθε επιτακτικά από την στιγμή που οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΝ με προπομπό τους φιλελεύθερους αστούς ξεκίνησαν καμπάνια για την απελευθέρωση, δηλαδή για το ηθικό αποτέλεσμα αυτού του λαού. Φτάνει που γκρεμίζουν τις βιομηχανίες και σαμποτάρουν κάθε ανάπτυξη τώρα ανέλαβαν να καταδαφίσουν και τις ψυχές της νεολαίας. Φτάνει τέρατα δεν θα σας αφήσουμε.

κά για να συντρίψει τους πολιτικούς της αντιπάλους. Η βία που ζητάνε πολλές φορές οι σοσιαλφασίστες είναι τέτοιου είδους, όπως τέτοιου είδους είναι η βία που ζητούσαν τις τελευταίες μέρες στη χώρα μας οι μαύρες φυλλάδες και τα κανάλια ενάντια στον μεγαλοαστό κοκαίνομανή Λυμπέρη για να επιβάλουν κλείσιμο όλων των ιδιωτικών κλινικών που κάνουν λειτουργίες αποτοξίνωσης ναρκωτικών. Εκείνο όμως που τονίζουμε απλά από θέση αρχής σε ότι αφορά το ποινικό ζήτημα είναι ότι απαιτείται βία, κοινωνική βία και σήμερα κρατική βία ενάντια στα ναρκωτικά, σε όλα τα ναρκωτικά και στο χασίσι.

Δεν υπάρχει πρόληψη και ο πρώτος και πιο σωτήριος βαθμός πρόληψης είναι η βία, δηλαδή η απαγόρευση και της ε-

ΤΑ ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΣΤΙΜΑ

συνέχεια από τη σελ. 12

Σε σχέση με τα ως άνω έγγραφα σας απευθυνόμενα σ' εμάς ως νόμιμη διοικούσα επιτροπή του κόμματος ΟΑΚΚΕ, που συμμετείχε με συνδυασμούς σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες στις βουλευτικές εκλογές του 2000, καθώς και στους υποψήφιους βουλευτές μας, και ενεργώντας για λογαριασμό του κόμματος και των υποψηφίων μας, σας ενημερώνουμε ως εξής:

Το κόμμα μας υπάγεται στην κατηγορία των κομμάτων που δεν λαμβάνουν κρατική επιχορήγηση. Είναι γνωστό ότι, σε όλες τις εκλογικές αναμετρήσεις στις οποίες έχει πάρει μέρος το κόμμα, η προπαγάνδα του γίνεται σε κεντρικό επίπεδο και όχι σε επίπεδο ατόμων, και περιορίζεται στην έκδοση αφισών και προκηρύξεων για τη διάδοση των θέσεων του, καθώς και στην προετοιμασία των τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών πενταλέπτων τα οποία χορηγούνται δωρεάν από τα κανάλια και τους σταθμούς.

Τα έξοδα του κόμματος μας περιορίζονται στα ελάχιστα έξοδα που απαιτούνται για το εκλογικό του κατέβασμα, και αφορούν τα παράβολα των υποψηφίων, το τύπωμα των ψηφοδελτίων, τη συσκευασία και τη μεταφορά τους στις Νομαρχίες, καθώς και τη δαπάνη για την εκλογική προπαγάνδα, όπως την περιγράψαμε πιο πάνω. Αυτά τα έξοδα είναι ιδιαίτερα επαχθή για ένα κόμμα με μικρές δυνάμεις όπως το δικό μας.

Οι υποψήφιοι μας δεν κάνουν ατομικές καμπάνιες, ούτε διατηρούν ατομικά εκλογικά κέντρα, δεν έχουν έσοδα, αλλά ούτε και έξοδα, εκτός από τα ποσά που καταβάλλονται για την έκδοση παραβόλων.

Όλα όσα αναφέραμε παραπάνω ισχύουν και γι' αυτή την εκλογική αναμέτρηση, στο τέλος της οποίας βρεθήκαμε, παρά την ελάχιστη κινητοποίησή μας, χρεωμένοι.

Με δεδομένες αυτές τις συνθήκες, θεωρούμε ότι τόσο το κόμμα μας, όσο και οι υποψήφιοι βουλευτές μας θα επιβαρύνονταν άσκοπα και δυσανάλογα με τα επιπλέον έξοδα της δημοσίευσης των στοιχείων που μας ζητάτε.

Για να είμαστε όσο το δυνατόν συνεπείς απέναντι στο νόμο, του οποίου ο σκοπός είναι φανερό ότι εκπληρώνεται με την τήρηση της διαφάνειας στα μεγάλα κόμματα, που έχουν και κρατική επιχορήγηση, και χορηγούς, και υπέρογκα έξοδα, σας δηλώνουμε με την παρούσα επιστολή μας ότι η καμπάνια των υποψηφίων μας ατομικά είχε μηδενικά έξοδα και έσοδα, και ότι η εκλογική καμπάνια του κόμματός μας έληξε με οφειλές **αποκλειστικά σε τυπογράφους και μεταφορείς για το τύπωμα και τη μεταφορά των ψηφοδελτίων** τις οποίες δεν έχουμε ακόμα εξοφλήσει, και τα οποία έξοδα θα έπρεπε να καλύπτει το κράτος.

Με τιμή

Η διοικούσα επιτροπή της ΟΑΚΚΕ

Ηλίας ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ελένη ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Διονύσιος ΓΟΥΡΝΑΣ"

Ο ΚΑΓΚΕΜΠΙΤΗΣ ΠΟΥΤΙΝ ΦΙΜΩΝΕΙ ΤΑ ΜΜΕ

Το στρατηγικό σχέδιο του ρώσικου σοσιαλิมπεριαλισμού είναι η δημιουργία ενός χιτλερικού άξονα με την Κίνα, για την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Για να πετύχει όμως αυτό το σχέδιο θα πρέπει οι λαοί των χωρών του άξονα να πειστούν να λάβουν μέρος στο νέο παγκόσμιο πόλεμο (που τμήμα του αποτελεί ο πόλεμος στην Τσετσενία), στο πλευρό του Κρεμλίνου. Μια από τις πιο προσφιλείς μεθόδους των νέων τσάρων προς αυτή την κατεύθυνση είναι η επιβολή φασιστικού ελέγχου στις τηλεοπτικές και ιδιαίτερα πάνω στα ΜΜΕ.

Η διαδικασία φίμωσης των ΜΜΕ στη Ρωσία απασχολεί αρκετούς ρώσους δημοκράτες και προκαλεί ζυμώσεις μέσα στις μάζες. Ανάλογη εκστρατεία στη χώρα μας ήταν το κλείσιμο των δεκάδων ραδιοσταθμών τελευταία χωρίς σοβαρές αντιστάσεις.

Στόχος της αντι-ΜΜΕ εκστρατείας του Κρεμλίνου ήταν ο Βλαντίμιρ Γκουσίνσκι, ιδιοκτήτης του καναλιού NTV που υπάγεται στο μεγαλύτερο τηλεοπτικό δίκτυο της χώρας το "Μίντια-Μοστ", και πρόεδρος του ρωσικού εβραϊκού συμβουλίου. Αφού κατηγορήθηκε από τις αρχές για δήθεν οικονομικές ατασθαλίες και δέχθηκε, αυτός κι οι υπάλληλοί του, τη φασιστική βία της ρωσικής αστυνομίας, εξαναγκάστηκε να υπογράψει τη μεταβίβαση του ομίλου στον κολοσσό αερίου "Γκαζπρόμ" (20-7-00). Αιτία για όλες αυτές τις εξελίξεις δεν είναι φυσικά τα δήθεν οικονομικά σκάνδαλα του Βλ. Γκουσίνσκι, αλλά η αντίσταση που προβάλλει ο μεγαίστανας στην επέλαση του φαιοκόκκινου ναζισμού και κυρίως η αποδοκιμασία των ρώσικων εθνοεκκαθαριστικών επιχειρήσεων στην Τσετσενία.

Στις 3 Απρίλη, η Γενική Συνέλευση των μετόχων της "Γκαζπρόμ" αποφάσισε την αντικατάσταση της νόμιμης διοίκησης της "Μίντια-Μοστ". Οι δημοσιογράφοι "παρέμειναν όλη νύχτα στις θέσεις εργασίας τους, ξεκινώντας ειρηνική διαμαρτυρία ανυπακοής, με διακοπή του κανονικού προγράμματος και μετάδοση δελτίων ειδήσεων" (Ελευθεροτυπία, 5-4). Το κανάλι βρήκε αρκετούς συμπαραστάτες ανάμεσα στο λαό, κάτι που φανέρωσαν οι μεγάλης κλίμακας διαδηλώσεις στη Μόσχα και την Αγ. Πετρούπολη ενάντια στη λογοκρισία του καθεστώτος.

Η κατακραυγή του κόσμου και κυρίως της διεθνούς κοινής γνώμης ήταν τέτοια που ανάγκασε το Κρεμλίνο να αποκα-

λυφθεί καταφεύγοντας στα γνωστά μέσα: οι ειδικές δυνάμεις του υπουργείου εσωτερικών (οι ίδιες που ματοκυλούν την Τσετσενία) εισέβαλαν στο κτίριο του καναλιού εμποδίζοντας την είσοδο στους εργαζομένους. Τότε εκείνοι, 300 στον αριθμό, βρήκαν άσυλο στο κτίριο του δικτύου TNT συνεχίζοντας τις αντιδράσεις. Ακολούθησε η παραίτηση του διευθυντή της κρατικής τηλεόρασης.

Επίσης, τα γραφεία του πιο δημοφιλούς πολιτικού περιοδικού στη Ρωσία, του "Ιτόγκι", που εκδίδεται από τον όμιλο "Μίντια-Μοστ" σε συνεργασία με το αμερικάνικο "Newsweek", δέχτηκε την επίθεση των ειδικών δυνάμεων που το ανάγκασαν να αλλάξει χέρια (Newsweek, 30-4).

Η κτηνωδία των νέων τσάρων συναγωνίζεται τη βία του γερμανικού χιτλερισμού. Με τον ίδιο τρόπο που οι γερμανοί ναζί

του μεσοπολέμου βιαιοπραγούσαν πάνω στους εβραίους και λήστευαν τις περιουσίες τους, οι ρώσοι φαιοκόκκινοι ναζί στα πρόθυρα του τρίτου παγκόσμιου πολέμου βιαιοπραγούν πάνω στους εβραίους "ολιγάρχες" αποσπώντας την ιδιοκτησία τους. Μετά την αθώωση του Βλ. Γκουσίνσκι από το ισπανικό δικαστήριο, η ρωσική εισαγγελία ανήγγειλε νέες κατηγορίες για ξέπλυμα χρήματος με την απαίτηση να επιστρέψει στη Μόσχα για να του απαγγελθούν

Σε άλλες περιπτώσεις, η φίμωση πραγματοποιείται όσο γίνεται αθόρυβα και αιφνιδιαστικά. Ο δημοσιογράφος Α. Νόρκιν "κόπηκε στον αέρα τη στιγμή που προσπαθούσε να μεταδώσει τα τελευταία νέα για το τι συμβαίνει στο κανάλι" (Επενδυτής, 21/22-4).

Όμως, οι νέοι χίτλερ δείχνουν πιο έμπειροι απ' τους παλιούς. Κατόρθωσαν να εισχωρή-

σουν στην ηγεσία των φιλο-ΜΜΕ κινητοποιήσεων σηκώνοντας τη σημαία της "δημοκρατίας" για να πετύχουν την αντικατάσταση του διευθύνοντα συμβούλου της "Γκαζπρόμ" Ρεμ Βιαχίρεφ από μία μαριονέτα του Κρεμλίνου που ακούει στο όνομα Αλεξέι Μύλερ, πρώην υφυπουργό ενέργειας. Τα ψευτοφιλελεύθερα κοινοβουλευτικά κόμματα, ο Γκορπατσόφ, ο φαιοκόκκινος πρόεδρος της βουλής Σελεζνιόφ κ.ά., έκαναν αίτημα του φιλο-ΜΜΕ αγώνα να πέσει ο Βιαχίρεφ, με σκοπό να τον διαδεχτεί ο τελείως δουλκός στο Κρεμλίνο Μύλερ και τελικά το πέτυχαν.

Αρκετοί δημοκράτες δημοσιογράφοι, ερευνητές ή επιστήμονες έχουν τελευταία κατηγορηθεί σαν πράκτορες δυτικών μυστικών υπηρεσιών. Ένας απ' αυτούς είναι και ο Κέννυ Γκλόουκ, επικεφαλής των "Για-

τρών Χωρίς Σύνορα", που επισκέφθηκε την Τσετσενία και εισέπραξε από την ΚGB τον χαρακτηρισμό του "πληρωμένου πράκτορα". "Υστερα από αίτημά της (σ.σ. της πρώην ΚGB και νυν FSB) το Ανώτατο Δικαστήριο ακύρωσε πριν από λίγο καιρό διάταγμα του 1988 που απαγόρευε τις καταδόσεις πολιτών στις αρχές από ανώνυμους. Αυτό άνοιξε τον δρόμο σε πολλές ανώνυμες καταγγελίες ανησυχούντων πολιτών" (Βήμα, 20-5). Ταυτόχρονα, ο Πούτιν, αυτός ο πρώην πράκτορας της ΚGB, εξαπολύει πόλεμο ενάντια στις ξενικές "προσθήκες" της ρωσικής γλώσσας. Ο ρώσος δημοκράτης Σεργκέι Κοβαλιόφ διαπιστώνει ότι "όταν ο Πούτιν λέει ότι είναι περήφανος που υπήρξε βετεράνος της ΚGB, είναι σαν ο γερμανός καγκελάριος να έλεγε ότι είναι περήφανος που υπήρξε βετεράνος ναζί" (Μοντ, 17-4).

Οι πραγματικοί εχθροί του 'Ιντερνετ

Η απαγόρευση στην ελευθερία της έκφρασης είναι γενικό φαινόμενο στις σοσιαλφασιστικές χώρες. Τελευταία, έκθεση της Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης "Ρεπόρτερ Χωρίς Σύνορα" έδειξε ότι χώρες όπως η Λευκορωσία, η Κίνα, η Κούβα ή το Ιράν θα μπορούσαν δίκαια να φέρουν τον τίτλο "πραγματικοί εχθροί του 'Ιντερνετ" (Βήμα, 25-3).

Όπως αποκαλύπτει η έκθεση, στη Συρία η πρόσβαση σε ιδιωτικές ηλεκτρονικές σελίδες τιμωρείται με φυλάκιση και στην Κούβα φυλακίζονται ανεξάρτητοι φορείς που συλλέγουν πληροφορίες με έδρα το Μαϊάμι. Στο Βιετνάμ φυλακίστηκαν δημοκράτες δημοσιογράφοι που τόλμησαν να εκφράσουν τις απόψεις τους στο διαδίκτυο, ενώ

οι χρήστες υποχρεωτικά δηλώνονται στις αρχές, πράγμα που συμβαίνει εξίσου στη Βιρμανία και στην Κίνα όπου ο μηχανολόγος Λιν Χάι φυλακίστηκε για την παροχή διευθύνσεων e-mail σε σελίδα διαφωνούντων με έδρα τις ΗΠΑ. Στη Σαγκάη, έκλεισαν σε μια μέρα πάνω από 300 ίντερνετ-καφέ. Στο Ιράν ειδικά φίλτρα αποτρέπουν την πρόσβαση σε αντι-ιρανικές, φιλοεβραϊκές ή φιλοαμερικάνικες κ.ά. σελίδες. Έτσι, "οι φοιτητές της Ιατρικής δεν μπορούν να συνδεθούν με ιστοσελίδες που αναφέρονται στην...ανατομία!" (στο ίδιο). Τέλος, η Βόρεια Κορέα παρέχει πρόσβαση σε λίγες κρατικές σελίδες μόνο για ξένους από σέρβερ με έδρα την Ιαπωνία, η δε Λιβύη δεν έχει ακόμα συνδεθεί με το ίντερνετ.

Εξελίξεις στο ρωσοκινέζικο άξονα

Ο ρωσοκινέζικος χιτλερικός άξονας και οι συμμαχίες του με τα σοσιαλ-φασιστικά κράτη του τρίτου κόσμου συγκροτούνται ραγδαία. Μετά την επίσκεψη του ιρανού πρωθυπουργού Χαταμί στη Μόσχα που ζήτησε και πέτυχε νέες προμήθειες όπλων στο σκοταδιστικό Ιράν, ακολούθησε η επίσκεψη Κάστρο στην Τεχεράνη επιβεβαιώνοντας τους βαθιούς δεσμούς που συνδέουν τα δυο καθεστώτα με κοινό σημείο το μίσος ενάντια στην Αμερική. Ο κουβανός δικτάτορας, σε ομιλία του σε φοιτητές του πανεπιστημίου της Τεχεράνης, τόνισε: "Καταστρέψτε τον ισχυρότερο χωροφύλακα της περιοχής σας, όχι μόνο με τα όπλα, αλλά και τις σκέψεις σας"!!! (Ελευθεροτυπία, 11-5).

Στο λεγόμενο "εγγύς εξωτερικό" της Ρωσίας, οι φαιοκόκκινοι κερδίζουν πόντους. Στη Μολδαβία, η οικονομική εξαθλίωση που προκάλεσε ο ρώσικος διαμελισμός και η κατοχή της μισής χώρας, έκανε τους μολδαβούς ψηφοφόρους να ανεβάσουν το φαιοκόκκινο ψευτοκομμουνιστικό κόμμα του Βορονίν στην εξουσία. Ο νέος πρόεδρος εξήγγειλε την ένταξη της Μολδαβίας στη χαλαρή ένωση Ρωσίας-Λευκορωσίας. Στη Γεωργία, πιο πρόσφατα, εκδηλώθηκε στάση από 500 στρατιώτες της κρατικής ασφάλειας. Η στάση του στρατού ήταν υποκινούμενη από το Κρεμλίνο, με στόχο το δυτικόφιλο πρωθυπουργό της χώρας Σεβαντνάτζε, ενώ είδαμε στους τηλεοπτικούς δέκτες μας, διαδηλωτές να συγκρούονται με την αστυνομία κρατώντας για όπλα σταυρούς! Ο ρωσόδουλος πρόεδρος της Ουκρανί-

ας φρόντισε να οργανώσει μία κοινοβουλευτική "στάση" στη διάρκεια ταξιδιού εργασίας του επίσης δυτικόφιλου ουκρανού πρωθυπουργού στην Ελλάδα, και ενώ αυτός βρισκόταν ακόμα στη χώρα μας, τον καθαίρεσε.

Στις 25-5 οι πρόεδροι των χωρών του Συμβουλίου Συλλογικής Ασφάλειας (Ρωσία, Λευκορωσία, Αρμενία και κεντρασιατικές δημοκρατίες) αποφάσισαν τη σύσταση μέσα στο 2001 πολυεθνικής δύναμης ταχείας επέμβασης με σκοπό την καταπολέμηση του αφγανικού βαχαμπιτισμού. Η κίνηση φέρνει σε κρίσιμο σημείο την ειρήνη στην περιοχή. Σημειώνουμε ότι το Ουζμπεκιστάν, και οι μουσουλμανικές δημοκρατίες της Υπερκαυκασίας έχουν αποχωρήσει απ' το συμβούλιο εξαιτίας της ρωσικής ηγεμονίας και της τραγικής κατάστασης που επέφερε στην ευρύτερη περιοχή (Ελευθεροτυπία, 26-5).

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ ΙΝΤΕΡΝΕΤ
ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ :
<http://www.compulink.gr/antinazi>
NEO E-MAIL : antinazi@compulink.gr

ΙΤΑΛΙΑ

ΘΕΤΙΚΗ ΕΞΕΛΙΞΗ Η ΕΚΛΟΓΗ ΜΠΕΡΛΟΥΣΚΟΝΙ

Στην Ελλάδα, όπως και στις περισσότερες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η ανάδειξη του Σίλβιο Μπερλουσκόνι ως πρωθυπουργού της Ιταλίας αντιμετωπίστηκε με εχθρότητα. Οι ευρωπαίοι υφισταμένοι επεσήμαναν τον κίνδυνο που συνεπάγεται για τη δημοκρατία η ιδιότητα του μεγιστάνα των ΜΜΕ, οι υπόνοιες για διάπραξη ποινικών εγκλημάτων καθώς και οι ύποπτοι πολιτικά σύμμαχοί του. Αυτό που φοβούνται, όμως, περισσότερο είναι μια ενδεχόμενη αλλαγή του πολιτικού σκηνικού στην ΕΕ που θα σημάνει τη μεταστροφή της γενικά φιλορωσικής ευρωπαϊκής πολιτικής.

Είναι γνωστό ότι ο Μπερλουσκόνι, σαν κλασικός δυτικός μεγαλοαστός, εκπρόσωπος της παλιάς δεξιάς, δεν διατηρεί τις καλύτερες σχέσεις με τους ανατολικούς φασισμούς. Όπως γράφει η *Ελευθεροτυπία* στις 19-5: "Υπάρχει από ορισμένους κύκλους" (σ.σ. εννοεί στους κόλπους του συνασπισμού του Μπερλουσκόνι "Σπίτι των Ελευθεριών") "η διάθεση να ταχθούν στο πλευρό του Μπους, ο οποίος δεν έκρυψε την υποστήριξη προς την κεντροδεξιά αναζητώντας ένα πέρασμα στην Ευρώπη. Δεν είναι τυχαίο η υποστήριξη που αμέσως έδωσαν στην ασπίδα αντιπυραυλικής προστασίας και την κατανόηση και συμπάθεια που εξέφρασαν για τη θέση του Μπους στη συμφωνία του Κιότο". Ακόμα, είναι επίσης γνωστές οι άριστες σχέσεις που έχει ο Μπερλουσκόνι προς το κόμμα του ισπανού πρωθυπουργού Αθνάρ και τους γερμανούς χριστιανοδημοκράτες. Εάν όλοι αυτοί αναθαρρήσουν από τη νίκη του ομοιόθετη τους και αδυνατίσουν οι υφισταμένοι σοσιαλδημοκράτες στην εξουσία, τότε η ευρω-ρωσική συμμαχία που τόσο φανατικά στηρίζαν οι Φίσερ-Πρόντι-Μπλερ και Σία κινδυνεύει να τιναχτεί στον αέρα.

Σχετικά με την κατηγορία που προσάπτουν στον Μπερλουσκόνι για συνεργασία με τους ακροδεξιούς Φίνι και Μπόσι, αυτό είναι πράγματι ένα δείγμα της πολιτικής παρακμής της αστικής τάξης. Ωστόσο αυτοί οι ακροδεξιοί δεν βρίσκονται δεξιότερα από το κόμμα του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού της Ανατολικής Γερμανίας, δηλαδή τους φασίστες της Στάζι με τους οποίους συνεργάζονται οι γερμανοί σοσιαλδημοκράτες, ούτε δεξιότερα από τους σοσιαλφασίστες της Κομμουνιστικής Επανάστασης. Αντίθετα βρίσκονται "αριστερότερα" και από τους δύο. Στην πραγματικότητα είναι οι ευρωπαίοι σοσιαλδημοκράτες και πράκτορες της Ρωσίας σαν τους Πρόντι-Σημίτη που οδήγη-

σαν την Ευρώπη στο στόμα του νέου φαιοκόκκινου ναζισμού. Αυτοί κάλυψαν τη σφαγή των τσετσένων, υποτάχθηκαν στο ρώσικο ενεργειακό μονοπώλιο και απέρριψαν το αμερικάνικο αντιβαλλιστικό πρόγραμμα και όχι οι φασίστες της "Λέγκα του Βορρά" ή της "Εθνικής Συμμαχίας", για να μην αναφέρουμε το γεγονός της επικουρικής και όχι ουσιαστικής διακυβέρνησης που ασκούν στη νέα κυβέρνηση.

Πάντως, αυτά τα υπερδεξιά ρεύματα των Μπόσι και Φίνι αποδεικνύονται αρκετά επιρρεπή στο να ακολουθήσουν το νέο κρυφο-κνίτικο μέτωπο στην Ευρώπη. Για παράδειγμα αντιτίθενται στην ανάληψη του υπουργείου Εξωτερικών από τον άνθρωπο του Μπερλουσκόνι και φίλο του πρώην προέδρου της δημοκρατίας Α. Τσιάμπι, Ρενάτο Ρουτζιέρο. Ο Φίνι δηλώνει σχετικά: "Δεν μπορούμε να δεχθούμε έναν υπουργό που μας επιβάλλουν οι βιομήχανοι και οι εφημερίδες", ενώ ο Μπόσι ισχυρίζεται ότι ο Ρουτζιέρο είναι ένας εχθρός αφού "αντιπροσωπεύει το κατεστημένο και το σύστημα που θέλουμε ν' αλλάξουμε" (στο ίδιο, 24-5). Μ' αυτό τον τρόπο, αυτοί οι ακροδεξιοί, γίνονται εφεδρεία του φιλορωσισμού γι' αυτό κι η χλιαρή αντίδραση των αντιπάλων του Μπερλουσκόνι στη συμμετοχή τους στη νέα κυβέρνηση.

Στο ίδιο μήκος κύματος βρίσκονται οι κατηγορίες του Μπερλουσκόνι για σχέσεις με τη μαφία, ξέπλυμα χρήματος κλπ που βασίζονται σε υπόνοιες και δεν αποδείχθηκαν παρά τις επίμονες έρευνες, ενώ και οι αντίπαλοί του δεν έχουν αποφύγει στο παρελθόν παρόμοιες κατηγορίες. Πιστεύουμε ότι αν ο Μπερλουσκόνι ήταν πραγματικά μπλεγμένος σ' αυτά, θα τον στρίμωχναν οπωσδήποτε. Γιατί όλη αυτή η κνίτικη και ευρωκνίτικη συμμορία της "Ελιάς" και της "Κομμουνιστικής Επανάστασης" ελέγχει το δικαστικό μηχανισμό -όπως απέδειξε η εκπαραθύρωση του Κράξι- και δεν θα επέτρεπε ποτέ σ' ένα τόσο μεγάλο ψάρι όπως ο Μπερλουσκόνι να

της ξεφύγει. Σε κάθε περίπτωση, τέτοια φαινόμενα αστικής παρακμής είναι πάντα πιθανά αλλά σίγουρα δεν ξεπερνούν σε ανηθικότητα τις βρώμικες σχέσεις που διατηρεί ο κορυφαίος εκπρόσωπος της ιταλικής σοσιαλδημοκρατίας Πρόντι με τα πετρελαϊκά μονοπώλια της Ιταλίας και τα αντίστοιχα μονοπώλια του Κρεμλίνου, ούτε ξεπερνούν τις αγαστές σχέσεις που διατηρούν οι κομπραδόροι τύπου Κόκκαλη με το κράτος καθώς και τα σκάνδαλα που χρειάζονται για την ισχυροποίησή τους.

Τέλος, από τη μία ο Μπερλουσκόνι διαθέτει το τηλεοπτικό δίκτυο "Μέντιασετ" με ακροατικότητα που φτάνει στο 45%, και από την άλλη υπάρχει το κρατικό δίκτυο που πρόκειται στην προηγούμενη κυβέρνηση Ρουτέλι. Αλλά αυτό είναι "δημόσιο" δηλαδή ανήκει στο "λαό" και μπορεί να κάνει ελεύθερα προπαγάνδα υπέρ της ψευτοαριστερής γραφειοκρατίας. Το να αρνούμαστε ότι τα ΜΜΕ στο δυτικό κόσμο σήμερα εκφράζουν, ως επί το πλείστον, τα συμφέροντα και προβάλλουν τις απόψεις της αστικής τάξης είναι υποκρισία. Το να απαγορεύουμε, στις σημερινές συνθήκες, το δικαίωμά τους να τα εκφράζουν είναι ναζισμός.

Στη Ρωσία, τύποι σαν το Μπερλουσκόνι με παρόμοια οικονομική δύναμη διώκονται από το καθεστώς και τα κανάλια τους απαγορεύονται. Όμως ο Μπερλουσκόνι γιγαντώθηκε μέσα από τον καπιταλιστικό ανταγωνισμό και τα ευρύτερα συμφέροντα που εκφράζει δύσκολα θα επιχειρούσαν να φιμώσουν πραξικοπηματικά τους αντιπάλους τους.

Αυτό που δεν θέλουν να εξετάσουν όλοι οι αναλυτές της δεκάρας που εξανίστανται με την απόφαση του ιταλικού λαού να εκλέξει για πρωθυπουργό ένα μέλος της οικονομικής ολιγαρχίας, είναι γιατί το έκανε αυτό ένας από τους πιο "πολιτικούς" και δημοκρατικούς λαούς της Ευρώπης.

Η απάντηση βρίσκεται στο ότι αυτός ακριβώς ο λαός είναι σε θέση να εκτιμήσει το πόσο αποκρουστική είναι η εξουσία των μεταλλαγμένων ψευτοκομμουνιστών του πρώην PCI. Γιατί η Ιταλία είναι η πιο καπιταλιστικά αναπτυγμένη χώρα από όλες εκείνες στις οποίες οι ψευτοκομμουνιστές έχουν πολιτική εξουσία. Πολιτική εξουσία όμως των ψευτοκομμουνιστών σημαίνει γραφειοκρατική διαφθορά, γραφειοκρατική αλαζονία ισχύος, αδιαφάνεια, νεπο-

τισμό, και όλες τις γνωστές αρρώστιες των νεοφουδαρχικών σχέσεων που εισάγει στο σώμα του σύγχρονου καπιταλισμού το πολιτικό γραφειοκρατικό μονοπώλιο της ψευτοαριστεράς πάνω στον πελώριο κρατικό μηχανισμό. Όταν μιλάμε εδώ για σύγχρονο κρατικό μηχανισμό δεν εννοούμε πια την κεντρική διοικητική γραφειοκρατία, αλλά όλα τα υπόλοιπα γάγγλια της κοινωνικής ζωής: συνδικάτα, δήμοι, μη κυβερνητικές οργανώσεις, σωματεία κάθε είδους. Αυτό δηλαδή που κρύβουν ή που αρνούνται να δουν οι αναλυτές οπαδοί της κάθε ψευτοαριστεράς στην εκλογή Μπερλουσκόνι είναι το γεγονός ότι αυτός

έκφρασε πάνω απ' όλα ένα πράγμα: την αντίθεση του ιταλικού λαού στην ανοιχτή ψευτοκομμουνιστική διακυβέρνηση της τελευταίας δεκαετίας. Ο Μπερλουσκόνι εκλέχτηκε πολύ περισσότερο σαν άρνηση παρά σα θέση, και είναι αυτή η άρνηση στην πιο σάπια απ' όλες τις εκδοχές του καπιταλισμού που κάνει εξαιρετικά θετικό γεγονός την εκλογή του. Οι λαοί δεν αγαπάνε πια τους άμπλουτους αστούς, ούτε τον τύπο του ταρτούφου και εγωπαθή σαν τον Μπερλουσκόνι. Πάνε όμως και μ' αυτούς προκειμένου να κυνηγήσουν τους γραφειοκράτες μεγαλοαστούς από την εξουσία.

Η ηγεσία Μπους αποπειράται σύγκρουση με Ρωσία-Κίνα

Με την ηγεσία Μπους λήγει η περίοδος ομηρείας της αμερικάνικης αστικής τάξης από τους πράκτορες του ρωσικού στρατοκρατικού μονοπώλιου. Μια σχετικά πιο σκληρή γραμμή απέναντι στη ρωσική επέλαση εκφράζει κατά κύριο λόγο ο υπουργός Άμυνας Ντ. Ράμσφελντ.

Η τελευταία πολιτική πράξη του πρώην ρωσόδουλου προέδρου Κλίντον ήταν η χορήγηση αμνηστείας για τον κατηγορούμενο ως οικονομικό εγκληματία, μεγαλέμπορα πρώτων υλών Μαρκ Ριτς. Ο επιχειρηματίας, εξόριστος στην Ελβετία, διαπραγματευόταν τη συνένωση της εταιρείας του "Μαρκ Ριτς Ινβέστμεντς" με τη θυγατρική του ρώσου μεγιστάνα Μιχαήλ Φρίντμαν, "Κράουν Ριζόρσες" (Μοντ, 9-2). Το σκεπτικό της κίνησης Κλίντον ήταν η εξάρτηση της Δύσης από τις ρωσικές πρώτες ύλες. Αντίθετα η πολιτική Μπους δείχνει ότι παίρνει απόσταση από το ρώσικο σοσιαλμπενεφικισμό. Ο ίδιος δήλωσε ότι "πρέπει να αναθεωρήσουμε την πολιτική που κληρονομήσαμε" (Ελευθεροτυπία, 5-5).

Έτσι, διακόπηκε κάθε στρατιωτική σχέση με τους κινέζους νεοναζί, η κυβέρνηση των ΗΠΑ για πρώτη φορά δέχτηκε αντιπροσωπεία της τσετσένικης κυβέρνησης, αποκαλύφθηκαν ρώσοι πράκτορες στις ΗΠΑ, σημειώθηκε η επιμονή της κυβέρνησης για δημιουργία αντιβαλλιστικής ασπίδας (NMD) πράγμα που προκάλεσε τα ρωσικά αντίποινα (απόσπαση της μονάδας Ζβέζντα από το Διεθνές Διαστημικό Σταθμό). Ο εκφραστής της πιο ελαστικής γραμμής απέναντι στη Ρωσία, Πάουελ, που ζητά συνεργασία με τη Ρωσία για την NMD, αντλεί ουσιαστικά τη δύναμή του από την πίεση που ασκεί η Ευρώπη στον Μπους να τα βρει με τη Ρωσία και την Κίνα. Οι υφισταμένοι φιλορωσικοί και φιλοκινέζικοι κύκλοι στις ΗΠΑ δε θα μπορούσαν φυσικά να κάτσουν με σταυρωμένα χέρια. Στις 24-5 ο γερουσιαστής των ρεπουμπλικανών Τζέιμς Τζέφορντς ανακοίνωσε την ανεξαρτητοποίησή του δίνοντας την πλειοψηφία της Γερουσίας στους δημοκρατικούς του Γκορ. Έτσι, ο δημοκρατικός Τ. Ντάσλε θα μπορεί να παρεμβαίνει στην προώθηση των νομοσχεδίων προς επεξεργασία (επιτροπές) ή προς ψήφιση (ολομέλεια) (Ε, 25-5).

Ο αντιρωσισμός της αμερικάνικης αστικής τάξης θα δοκιμαστεί σκληρά στο μέλλον. Ήδη ο Μπους στο πρόσφατο ταξίδι του στην Ευρώπη αναγκάστηκε κάτω από τις πιέσεις των Ευρωπαίων να εκθειάσει τον Πούτιν και να υποσχεθεί άριστες ρωσοαμερικάνικες σχέσεις.

Η ΝΕΑ ΤΑΚΤΙΚΗ ΓΚΕΟΡΓΚΙΕΦΣΚΙ

συνέχεια από τη σελ. 17

πρέπει να σημειώσουμε δύο περιστατικά για να γίνει αντιληπτό το εύρος και η λεπτότητα δράσης των προβοκατόρων.

Το ένα είναι το γνωστό περιστατικό με τον διπλωμάτη Φρόγουϊκ και το άλλο η παραίτηση του Υπ. Εσωτερικών Μποσκόφσκι και οι επιθέσεις Μακεδόνων παραστρατιωτικών φασιστικών μονάδων ενάντια σε Αλβανούς.

Ο Φρόγουϊκ είναι ένας αμερικανός διπλωμάτης, που οργάνωσε στις 22 του Μάη μια συνάντηση στην Πρίστινα ανάμεσα στον UCK της Δημ. της Μακεδονίας και στα δύο αλβανικά κόμματα του κυβερνητικού συνασπισμού PDP και DPA.

Η συνάντηση έβγαλε μια διακήρυξη που πρόβλεπε συνομιλίες με την μακεδονική κυβέρνηση και αμνηστία για τους αντάρτες. Από αυτή την άποψη η διακήρυξη προετοίμαζε από αλβανική πλευρά το κυοφορούμενο σχέδιο Τραϊκόφσκι. Όμως περιελάμβανε ταυτόχρονα σαφή υπονοούμενα για μεγάλη Αλβανία, ενώ και μόνο με το ότι έωνε κάτω από μια κοινή πλατφόρμα τα επίσημα αλβανικά κόμματα με τον UCK, αναιρούσε στην πράξη κάθε νόημα συμμετοχής του PDP και DPA στην “οικουμενική” κυβέρνηση. Σε τελική ανάλυση η διακήρυξη αυτή προετοίμαζε τις μελλοντικές διαμελιστικές εξελίξεις. Οι πάντες στη Μακεδονία με πρώτους τους ρωσόφιλους κατηγορήσαν τις ΗΠΑ γι’ αυτή την συνάντηση και για την διακήρυξη που τη συνόδευε. Κι αυτό παρά τη σαφή καταδίκη του Φρόγουϊκ από τον αμερικανό πρεσβευτή στα Σκόπια και τελικά παρά την καταδίκη της συνάντησης και της διακήρυξης από το Στέιτ Ντηπάρτμεντ. Αυτά όλα φάνηκαν στο κοινό σαν επίσημοι ελιγμοί για να κρυφτεί μια προφανής συνομοσία.

Πρέπει κανείς να ψάξει τα ψιλά γράμματα και να κάνει περίπλοκους συσχετισμούς για να βρει τι συνέβη στ’ αλήθεια.

Η αλήθεια είναι ότι ο Φρόγουϊκ προήδρευσε στη σύσκεψη των τριών κομμάτων όχι σαν εκπρόσωπος του Στέιτ Ντηπάρτμεντ, αλλά σαν εκπρόσωπος του Ρουμάνου Υπ. Εξωτερικών. Η Ρουμανία χώθηκε στην υπόθεση με την ιδιότητά της του προεδρεύουσας αυτή την εποχή του ΟΑΣΕ. Όμως το ρουμάνικο Υπ. Εξωτερικών, όπως και η ρουμανική κυβέρνηση αυτή τη στιγμή είναι στα χέρια της ρωσόδουλης κλίμας Ιλιέσκου. Άρα ο Φρόγουϊκ δεν λειτουργούσε με την ιδιότητα του απεσταλμένου των ΗΠΑ, αλλά του έμμεσου απεσταλμένου του Κρεμλίνου, που όσο κανένας άλλος παράγοντας στον κόσμο ειδικεύεται και πρωτοστατεί στους διαμελισμούς των κρατών. (Η εισαγωγή στη σύγχρονη διαμελιστική πολιτική στα Βαλκάνια ήταν και παραμένει, όπως παραμένει σαν αξεπέραστο διεθνές πρότυπο η ρώσικη πρόταση της διζωνικής του 1965 που αποτέλεσε στη συνέχεια την πολιτική βάση του διαμελισμού της Κύπρου).

Βεβαίως ο Φρόγουϊκ δεν θα μπορούσε να βρεθεί σ’ αυτή την καίρια θέση με την ανοχή ή ακόμα και την έγκριση του αμερικάνικου διπλωματικού κατεστημένου, αν δεν ήταν τοποθετημένος στα Βαλκάνια από την προηγούμενη περίοδο όπου κυριαρχούσε η ρωσόφιλη διπλωματία Κλίντον. Αυτή η θέση έδωσε στον Φρόγουϊκ τη δυνατότητα να αξιοποιήσει το μεταβατικό κενό από τη διπλωματία Κλίντον στην διπλωματία Μπους.

Το Βήμα της 27 Μάη σημειώνει σχετικά με το επεισόδιο Φρόγουϊκ τα εξής :

“Διπλωματικές πηγές οι οποίες είναι κοντά στα γεγονότα αποδίδουν μεγάλη σημασία στη σκληρή μάχη που εξελίσσεται μέσα στην αμερικάνικη διπλωματική υπηρεσία καθώς περνάμε από την οκταετή διακυβέρνηση των Δημοκρατικών στη νέα Ρεπουμπλικανική διοίκηση... Χαρακτηριστικά αναφέρεται ο έκδηλος ανταγωνισμός που υπήρχε ανάμεσα στην πρεσβεία των ΗΠΑ στα Σκόπια και στον κ. Φρόγουϊκ, οι πρωτοβουλίες του οποίου αντιμετώπιζονταν με ιδιαίτερη καχυποψία”.

Η προβοκάτσια Φρόγουϊκ πρέπει να έχει κάνει βαθειά δουλειά υπέρ της ρώσικης πολιτικής μέσα στη μακεδονική αστική τάξη και την κοινωνία ευρύτερα.

Σε ότι αφορά τώρα την υπόθεση Μποσκόφσκι αυτή εντάσσεται στα πλαίσια της νέας τακτικής Γκεοργκίεφσκι για την επιτάχυνση των διαδικασιών εθνικιστικής πόλωσης μέσα στη χώρα. Αποδεικνύεται ότι οι επαναλαμβανόμενοι βανδαλισμοί του όχλου, οι εμπρησμοί και οι φόννοι στα Μπίτολα και σε άλλες πόλεις είναι μόνο πλευρές ενός καλοστημένου σχεδίου. Αυτό αρχίζει να αχνοδιαγράφεται με τα στοιχεία που δίνει η παραίτηση Μποσκόφσκι από την διϋπουργική επιτροπή που διαχειρίζεται την κρίση. Αυτός είναι υπουργός Εσωτερικών, άνθρωπος του Γκεοργκίεφσκι και παραιτήθηκε από αυτή την επιτροπή πριν λίγες μέρες καταγγέλλοντας την ενδοτική πολιτική αυτής της επιτροπής, ουσιαστικά καταγγέλλοντας την πολιτική των σοσιαλδημοκρατών απέναντι στους Αλβανούς και γράφοντας πολιτική υποθήκη για το μέλλον. Προηγούμενα είχε φροντίσει να μοιράσει μερικές χιλιάδες όπλα σε οργισμένους Μακεδόνες που ζητούν δράση κατά του UCK. Αυτό βέβαια είναι ένα αυθόρμητο αίσθημα στο μακεδονικό λαό που είναι δίκαια αγανακτισμένος με την πολιτική ανοχή απέναντι στο αλβανικό αντάρτικο και είναι ένα δημοκρατικό αίσθημα. Όμως ένα δημοκρατικό κίνημα λαού που ζητάει όπλα καταγγέλλει και τους προβοκátορες Μακεδόνες που στέλνουν τη βάση του αλβανικού στοιχείου στον UCK.

Όμως τα στοιχεία που έρχονται στο φως της δημοσιότητας λένε ότι ο Μποσκόφσκι φροντίζει να μοιράζουν όπλα στα χειρότερα στοιχεία της κοινωνίας για να διαμορφώσουν νέα παραστρατιωτικά όργανα της εξουσίας τους.

Εδώ δεν έχουμε δηλαδή ένα λαό που

διαδηλώνει μαζικά για όπλα και σπάει αποθήκες για να τα πάρει, δηλαδή δεν έχουμε πολιτικό κίνημα από τα κάτω. Εδώ έχουμε τη δημιουργία πραιτωριανών με πρόσχημα κάποιες συγκεντρώσεις προσυννενομημένες γύρω από αστυνομικά τμήματα. Το πιθανότερο είναι ότι ετοιμάζονται μεθοδικά οι συμμορίες των μακεδόνων Τσέτνικ που θα κρίνουν τελικά και πάνω απ’ όλα το εσωτερικό ζήτημα εξουσίας στη Δημ. της Μακεδονίας.

Όσο η δημοκρατική αστική τάξη και γενικά οι δημοκρατικές τάσεις της κοινωνίας δεν παίρνουν την πολιτική ηγεμονία πάνω σε μια γραμμή πολέμου με τον UCK και ταυτόχρονα δεν ακολουθούν προωθημένες πρακτικές ενότητας με τη βάση του αλβανικού πληθυσμού, οι μακεδόνες τσέτνικ αναπόφευκτα θα κάνουν την εμφάνισή τους και αναπόφευκτα θα νικήσουν. Ήδη μαζεύονται πολλά. Ο Μακεδόνας υπουργός Δικαιοσύνης, ο εθνοτικά Αλβανός Μεμέτι, έδωσε στις 18 Ιούνη μια λίστα 56 αλβανών εξαφανισμένων ή παράνομα κρατούμενων και κακοποιημένων σε αστυνομικά τμήματα. Ταυτόχρονα σύμφωνα με την Monde (21/6/2001), πολιτικά στελέχη των Αλβανών βρέθηκαν γαζωμένα από σφαίρες. Σύμφωνα με την ίδια εφημερίδα “εκτός από τους Αλβανούς και ορισμένοι Μακεδόνες υπεύθυνοι και ξέ-

νοι διπλωμάτες υποθέτουν την ύπαρξη παράλληλων δομών στις υπηρεσίες των σωμάτων ασφαλείας (εκτιμούν επίσης ότι) υπάρχουν ομάδες λίγο πολύ ανεξάρτητες, που αποτελούνται από βοηθητικούς της αστυνομίας, πολίτες, ή παλιούς ένοπλους εγκληματίες, που είναι οργανωμένοι και επιφορτισμένοι με βρωμοδουλειές”.

Από την πλευρά μας δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι το καθεστώς Τραϊκόφσκι – Γκεοργκίεφσκι χτίζει με γοργά βήματα τις προϋποθέσεις του εμφυλίου και της δικτατορίας σ’ αυτή τη χώρα. Δεν είναι τυχαίο που το κεντρικό σύνθημα του Γκεοργκίεφσκι είναι η κήρυξη κατάστασης πολέμου, που σημαίνει κυριαρχία του εθνικιστικού κανιβαλισμού και των ένοπλων ομάδων των “ορθοδοξοφασιστών”. Σ’ αυτό το κάλεσμα αντιστέκεται ακόμα ο δημοκρατικός κόσμος της χώρας. Η Δημ. της Μακεδονίας δεν είναι Σερβία, δεν είναι ιδεολογικά δηλητηριασμένη από έναν ιστορικό σοβινισμό όπως συνέβη με αυτή την τελευταία.

Μόνο μια μακριά σειρά από προβοκάτσες μπορεί να την αλλάξει. Αλλά οι προβοκάτσες έχουν συχνά διπλή κόψη. Τελικά όλο το ζήτημα είναι πόσο θα αποδώσει η δημοκρατική πείρα αυτού του μακεδονικού λαού, αλλά και οι ειρηνόφιλες διαθέσεις στη βάση των εθνοτικά Αλβανών.

Υποκρισία ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ

Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, ιδιαίτερα το ψευτοΚΚΕ ξελαρυγγιάζονται τώρα για τα δίκια των αδελφών” κατοίκων της Δημ. της Μακεδονίας, τους οποίους για χρόνια στραγγάλιζαν απαιτώντας τους να αλλάξουν το κρατικό τους όνομα αρνούμενοι την εθνική τους ύπαρξη. Τώρα αυτοί γλύφουν εκεί που έφτυναν και καλούν σε αντιιμπεριαλιστική ενότητα τους Μακεδόνες ποντάροντας στα αντιδυτικά αισθήματα, που οι προβοκάτορες ομοϊδέατες τους προκάλεσαν στο λαό της γειτονικής χώρας.

Τώρα αυτή η ψευτοαριστερά μιλάει ασταμάτητα ενάντια στον UCK και φαίνεται να βρίσκεται στο κέντρο της εθνικής γραμμής των Μακεδόνων. Όμως αν διαβάσει κανείς προσεκτικά τα κείμενα τους θα δει ότι υπάρχει πάντα η θέση για “ειρηνική επίλυση”, για “πολιτικά μέσα” κ.λπ. Αλλά και όταν υπονοούν την ανάγκη μιας θερμής αναμέτρησης αυτό το κάνουν εντοπίζοντας την πηγή του προβλήματος στην Πρίστινα. Μιλάνε πάντα για εισβολή απ’ έξω δηλαδή ουσιαστικά για ξένη εισβολή από το τάχα NATO-κρατούμενο Κόσσοβο.

Ποτέ δηλαδή δεν αναφέρονται στη Μακεδονία την ίδια, δηλαδή αρνούνται ότι πρόκειται για μια ανταγωνιστική σύγκρουση μέσα στην ίδια τη χώρα με τον αλβανικό σοβινισμό. Στο βάθος θέλουν ενότητα με τους σοβινιστές του PDP και DPA και ακόμα πιο βαθιά θέλουν στρατηγική ενότητα με τα ίδια τα Τίρανα που τώρα είναι στα χέρια του ρωσόφιλου Φάτος Νάνο. Από πολιτική και ιδεολογική άποψη αρνούνται τον εσωτερικό δημοκρατικό χαρακτήρα του πολέμου που έχουν να δώσουν οι πολίτες της Δημ. της Μακεδονίας, εθνικά Μακεδόνες και Αλβανοί σε αυτή τη φάση για την συντριβή των αλβανών σοβινιστών μέσα στη χώρα. Αποδεικνύεται ότι αυτός ο πόλεμος μπορεί να δοθεί μόνο σε σύγκρουση και με τον μακεδονικό σοβινισμό και με τον ορθοδοξοφασισμό και τον πανσλαβισμό. Η κνίτικη θέση και η θέση του ΣΥΝ είναι πάντα η θέση Τραϊκόφσκι – Γκεοργκίεφσκι.

ΡΩΣΙΚΑ ΔΕΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

Στις 27-5-2001, η Καθημερινή δημοσίευσε ένα άρθρο της δημοσιογράφου Χρύσας Λιάγγου που αποκαλύπτει το μέγεθος εξάρτησης της ελληνικής οικονομίας από το ρωσικό αέριο της "Γκαζ-πρόμ". Το εύστοχο αυτό άρθρο φέρει τον εξίσου εύστοχο τίτλο: "Ρωσικά δεσμά στην ελληνική αγορά φυσικού αερίου".

Όπως διαβάζουμε εκεί, το Προσάρτημα του 1993 και το Πρωτόκολλο Σημίτη-Νταβίτοφ στα 1994, δηλαδή οι δυο επαναδιαπραγματεύσεις της συμφωνίας με τους ρώσους του 1987 για την εισαγωγή αερίου, καθορίζουν δεσμεύσεις της χώρας μας έναντι των Ρώσων με "ανοιχτό ορίζοντα πέραν της ημερομηνίας λήξης της σύμβασης ΔΕΠΑ-GAZEXPORT (2016)". Η σύμβαση αφορά την ετήσια εισαγωγή 2,8 δις κ.μ. ρωσικού φυσικού αερίου έως το παραπάνω έτος. Το αέριο θα διοχετευθεί μέσω ενός κεντρικού αγωγού δυναμικότητας 7 δις κ.μ. Όμως, για "την επάρκεια της αγοράς, με βάση τα σχέδια που έχουν υποβληθεί στη ΡΑΕ για ηλεκτροπαραγωγή, θα χρειαστούν επιπλέον ποσότητες περίπου 5 δις κ.μ. αερίου". Για το σκοπό αυτό οι Ρώσοι σε συνεργασία με τον άνθρωπό τους Δ. Κοπελούζο, δημιούργησαν την εταιρεία "Προμηθέας Γκαζ". Αλλά, "ακόμη κι αν χρησιμοποιηθούν οι ποσότητες του "Προμηθέα", θα απαιτηθούν 2 δις κ.μ. αερίου επιπλέον".

Οι ρήτρες take or pay, πάνω στις οποίες βασίστηκαν οι παραπάνω ενέργειες, προέβλεπαν ότι σε μια τέτοια περίπτωση αδυναμίας απορρόφησης των συμφωνη-

μένων ποσοτήτων, θα πρέπει η Ελλάδα "να προκαταβάλει ένα μέρος της τιμής, διατηρώντας το δικαίωμα να τις παραλάβει μελλοντικά ακόμη και ένα διάστημα μετά τη λήξη της σύμβασης", δηλαδή θα πρέπει η χώρα μας να αποζημιώσει τους ρώσους ακόμη και αν δεν απορροφήσει ένα μέρος από το αέριο. Στο μεταξύ αυτοί ήξεραν ότι η ΔΕΠΑ δε μπορεί να συμπληρώσει τις ποσότητες, την έβαλαν στο χέρι και οι απαιτήσεις τους αυξάνονταν με αποτέλεσμα να καταλήγουμε σε ολοένα υψηλότερες τιμές. Ο ρόλος του υποτελούς ρωσόδουλου καθεστώς ήταν καθοριστικός. Η τελευταία διαπραγμάτευση του Χριστοδουλάκη στη Μόσχα κατάληξε σε αύξηση της τιμής κατά 5% αλλά μόνο μέχρι το 2006. Μετά, ένα νέο αίτημα των ρώσων μπορεί να την αυξήσει περισσότερο.

Στο Προσάρτημα του '93 αναφέρεται ότι η ΔΕΠΑ "θα δώσει τη δυνατότητα στην GAZEXPORT ή σε εταιρεία που αυτή είναι μέτοχος" (σ.σ. δηλαδή την "Προμηθέας Γκαζ"), "να χρησιμοποιεί τα δίκτυα της ΔΕΠΑ για τη μεταφορά στην Επικράτεια της Ελλάδος φυσικού αερίου 3 έτη μετά την έναρξη λειτουργίας τους, ήτοι μετά την 1η Ιανουαρίου 1998". Η συμφωνία διευκρινίζει ότι θα πρέπει πρώτα η ελληνική κρατική επιχείρηση να έχει διαθέσει το σύνολο των συμβατικών της ποσοτήτων ενώ ο όρος δεν ισχύει όταν πρόκειται για ποσότητες που προορίζονται να επανεξαχθούν ή για παραγωγή εξαγωγίμης ηλεκτρικής ενέργειας.

Έτσι, ο ρωσικός κολοσσός, στηριγμένος στην απουσία ανταγωνιστικής πηγής και στη ληστρική συμφωνία που υπέγραψε με τη χώρα μας, εξασφαλίζει αποκλειστικότητα στην ελληνική αγορά φυσικού αερίου και εισχωρεί στην ηλεκτροπαραγωγή. Για παράδειγμα δόθηκαν έργα με απευθείας αναθέσεις, όπως είναι ο σταθμός της ΔΕΗ στη Φλώρινα η τιμή του οποίου ανέβηκε, σταδιακά, από τα 120 στα 270 δις δρχ. Και σα να μην έφτανε αυτό, το άρθρο 1 του Προσαρτήματος συμπληρώνει ότι η Γκαζπρόμ "εγγυάται ότι θα προμηθεύει τη Δημόσια Επιχείρηση Αερίου της Ελλάδας (ΔΕΠΑ) με φυσικό αέριο, είτε μέσω της GAZEXPORT είτε μέσω εταιρείας στην οποία αυτή είναι μέτοχος και μετά το έτος 2016 και για μία δεκαετία τουλάχιστον". Εκτός απ' αυτό, η συμφωνία Σημίτη - Νταβίτοφ προέβλεπε την επέκταση του δικτύου προς Θράκη, Χαλκίδα και Πτολεμαίδα καθώς και την κατασκευή σταθμών συμπίεσης από "κοινοπραξίες που θα συστήσουν και θα συμμετάσχουν για το σκοπό αυτό οι εταιρείες ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ GAS A.E. και η STROYTRANS GAS A.E. (θυγατρική κατασκευαστική εταιρεία της RAO GAZPROM)". Το έργο ως την Αλεξανδρούπολη θα ανατεθεί απευθείας στους ρώσους και ήδη η ΔΕΠΑ έχει αναθέσει προμελέτη σκοπιμότητας.

Οι δημοκράτες θα πρέπει να αντισταθούν στις συμφωνίες υποτέλειας που επιβάλουν στη χώρα και το λαό μας τα αφεντικά του Κρεμλίνου.

Βρώμικη δέση ΑΕΚΑ για τη σύγκρουση στη Δημ. της Μακεδονίας

Στο προηγούμενο φύλλο γράψαμε ένα αρκετά αναλυτικό και εκτεταμένο άρθρο για το ανακινωθέν που υπέγραψαν η ΑΕΚΑ, το Ουράνιο Τόξο και η Τούρκικη Μειονοτική Κίνηση. Οι εξελίξεις στη Δημ. της Μακεδονίας έφεραν την ΑΕΚΑ του Μπίστη εξαιρετικά γρήγορα μπροστά στην αποκάλυψη της.

Στις 8 Ιούνη βγάζει την παρακάτω ανακοίνωση: "Η έξαρση του εθνικισμού και οι συγκρούσεις μεταξύ των εθνικών ομάδων στην ΠΓΔ Μακεδονίας αποτελούν τη μέγιστη απειλή για αυτή τη χώρα και την σταθερότητα στην ευρύτερη περιοχή. **Μόνο με το διάλογο** μεταξύ των εθνικών ομάδων για τις **απαιτούμενες αλλαγές στο Σύνταγμα**, θα διασφαλιστεί η πολυεθνική συμβίωση, ο σεβασμός των ατομικών και μειονοτικών δικαιωμάτων και η εδαφική ακεραιότητα της γειτονικής χώρας. **Οι πράξεις βίας, απ' όπου και αν προέρχονται, είναι απολύτως καταδικαστέες.** Η Ευρωπαϊκή Ένωση, ο ΟΑΣΕ και όλη η διεθνής κοινότητα πρέπει να αναλάβουν επείγουσες πρωτοβουλίες σ' αυτή την κατεύθυνση. Η χώρα μας μπορεί να παίξει με προσοχή σημαντικό ρόλο χωρίς να γίνει μέρος του προβλήματος και πρέπει να δρομολογήσει διαδικασίες άρσης όλων των εκκρεμοτήτων που υφίστανται με την ΠΓΔ Μακεδονίας" (οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Αυτή η ανακοίνωση διέπεται από την ίδια γενικόλογη γλώσσα που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι της Ρωσίας την τόσο ελπίδα όμως περιεχόμενη. Δεν θα βρει σ' αυτή κανείς ποιος ευθύνεται για την έξαρση του εθνικισμού και τις συγκρούσεις στη γειτονική χώρα, αλλά μπορεί εύκολα να καταλάβει τι σημαίνει η φράση "μόνο με το διάλογο μεταξύ των εθνικών ομάδων για τις **απαιτούμενες αλλαγές στο Σύνταγμα...**". Πρόκειται για την απαίτηση που έχουν οι αλβανοί φασίστες του UCK και που θέλουν να την πραγματοποιήσουν με "τον διάλογο" τα δυο "νομιμόφρονα" αλβανικά κόμματα. **Τώρα** ο μεταμφιεσμένος σε δημοκράτη κνίτης Μπίστης μπορεί να μιλάει έτσι γιατί έχει προηγηθεί η εμφάνιση των μακεδόνων ορθόδοξοφασιστών που χτύπησαν την Πρωτομαγιά αλβανούς άμαχους στον ήσυχο ακόμα τότε μακεδονικό νότο.

Τώρα μπορεί να ισχυρίζεται πιο άνετα ότι "οι πράξεις βίας **απ' όπου κι αν προέρχονται** είναι απολύτως καταδικαστέες". Αυτό σημαίνει ότι είναι "απολύτως καταδικαστέα" η ένοπλη υπεράσπιση από τους Μακεδόνες πολίτες της ενότητας της χώρας τους και του Συντάγματος τους από μια χούφτα σοβιοφασίστες, προβοκάτορες του UCK. Γι' αυτό ο Μπίστης προτείνει η Ευρ. Ένωση με την άθλια στάση της και ο ΟΑΣΕ, αυτό το αγαπημένο όργανο της ρωσικής διπλωματίας, να πάρουν πρωτοβουλίες.

Στις 20 Ιούνη μια δεύτερη ανακοίνωση της ΑΕΚΑ συμπληρώνει την πρώτη:

"Η παρουσία πολυεθνικής δύναμης στην ΠΓΔ Μακεδονίας μπορεί να είναι χρήσιμη εφόσον υπάρχει πρόσκληση από την κυβέρνηση της χώρας, **αποδοχή από όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές** και σαφής αρμοδιότητα. Υπό τις δεδομένες συνθήκες κάτι τέτοιο αποτελεί τη μόνη δυνατότητα να μην μεταβληθεί η σύγκρουση σε γενικευμένο εμφύλιο πόλεμο, με ότι κάτι τέτοιο συνεπάγεται για τη σταθερότητα της γειτονικής χώρας και της ευρύτερης περιοχής.

Γι' αυτούς τους λόγους και **η παρουσία της Ελλάδας** σε μια τέτοια δύναμη είναι **απαραίτητη**.

Είναι ακατανόητη η αντιφατική και υποκριτική στάση όσων κατηγορούσαν για αδράνεια τη διεθνή κοινότητα, ενώ τώρα καταγγέλλουν τη διεθνή παρουσία στην ΠΓΔ Μακεδονίας" (οι υπογραμμισμένες δικές μας).

Μάλιστα, "αποδοχή από όλες τις αντιμαχόμενες πλευρές..." διακηρύσσει η ΑΕΚΑ ακόμα κι αν υπάρχει "πρόσκληση από την κυβέρνηση της χώρας". Αναγνωρίζει δηλ. τους αλβανούς φασίστες σαν συνομιλητές στο τραπέζι του διαλόγου και συγκυρίαρχο του κράτους της Μακεδονίας. Και όχι μόνο αυτό, αλλά υποστηρίζει ότι η παρουσία της Ελλάδας είναι **απαραίτητη** στην παρουσία πολυεθνικής δύναμης που θα συναποφασίσουν η μακεδονική κυβέρνηση και οι αλβανοί φασίστες. Μα **μόνο** η απουσία της Ελλάδας είναι απαραίτητη στη γειτονική χώρα γιατί αη άρνηση της αποδοχής του ονόματος της αποτελεί την πιο βαθιά άρνηση της ίδιας της ύπαρξης του μακεδονικού κράτους και προτού εγκαταλείψει αυτή την άδικη παράλογη και φασιστική απαίτηση της η Ελλάδα πρέπει οπωσδήποτε να απουσιάζει από μια τέτοια δύναμη και βήταν το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών που στην πρώτη φάση της επίθεσης των φασιστών είχε προτείνει την κανονοποίηση της χώρας με τον απεσταλμένο του Ρόντο.

Πόσο αστείες φαντάζουν τώρα οι αρχές που διακήρυξε το ανακινωθέν της ΑΕΚΑ με τις δυο εθνικές μειονότητες, καθώς όλες τους καταπατήθηκαν μέσα σ' ένα μήνα. Αν και φαινομενικά οι θέσεις της ΑΕΚΑ φαίνονται να τάσσονται υπέρ των αλβανών φασιστών στο βάθος δεν αποτελούν παρά τη συνέπεια της βαθιάς και πολύπλοκης εγχείρησης για την υποταγή και την ένταξη της γειτονικής χώρας στη ρωσική στρατηγική του "ορθόδοξου τόξου". Η ΑΕΚΑ απλά περιγράφει τα εργαλεία αυτής της εγχείρησης. Την πρακτική έχει αναλάβει ο Γ. Παπανδρέου που προπομπό του και τσιράκι του ταυτόχρονα αποτελεί ο Μπίστης.

Από την αφίσα στη συγκέντρωση

συνέχεια από τη σελ. 27

με την άλλη πλευρά. Τότε τα 15μελή μαζί με τον καθηγητή που τους συντονίζει τις προσπάθειες **παίρνουν την απόφαση να προχωρήσουν στη συγκέντρωση που είχαν αναγγείλει για την Τετάρτη στις 13 του Ιούνη**. Επρόκειτο για μια εξαιρετικά μεγάλης σημασίας κίνηση, **στην ουσία για την αντεπίθεση των δυνάμεων της προόδου ενάντια στην καθυστέρηση και την βαρβαρότητα**. Οι μαθητές κάλεσαν σε συγκέντρωση για την υπεράσπιση της βιομηχανίας και ενός εργοστάσιου από την καταστροφή. Προχώρησαν λοιπόν στο κόλλημα αφίσας (που δημοσιεύουμε παραδίπλα) και που καλούσε στη συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο Ελευσίνας καθώς και στην

ανάρτηση δύο αεροπανών. Ένα στην είσοδο της Ελευσίνας με σύνθημα "Ναι στις βιομηχανικές επενδύσεις-όχι στην ανεργία" και ένα σε κεντρικό δρόμο της πόλης με σύνθημα "Ναι στις θέσεις εργασίας και στο μέλλον μας". Και τα δύο καλούσαν στη συγκέντρωση της Τετάρτης. Όπως ήταν φυσικό οι κατεδαφιστές ξεκολλούσαν ή και έσκιζαν τις αφίσες που κολλούσαν οι μαθητές στο κέντρο της πόλης. Για άλλη μια φορά φάνηκε ο φασισμός τους. Οι καταστροφείς της βιομηχανίας δεν μπορούν να αφήσουν άλλη φωνή να ακουστεί στην πόλη. Τρέμουν την αντιπαράθεση, φοβούνται την ανοιχτή ιδεολογική πάλη πάνω στα ζητήματα της βιομηχανίας και ιδιαίτερα του ζητήματος της Πετρόλα γιατί έχουν ρίξει τόνους λάσπης, γιατί έχουν πει ασύστο-

λα ψέματα και είναι πολύ εύκολο η αντίθετη άποψη να τους νικήσει κατά κράτος. Αυτοί έχουν ένα τεράστιο προπαγανδιστικό μηχανισμό από τα κόμματα τους, από τους δήμους που δαπανούν εκατομμύρια και που βάζουν τους μηχανισμούς των δήμων και δεκάδες δημοτικούς υπάλληλους να δουλεύουν για αυτούς. Έχουν τα κανάλια και τον τύπο. Τα έχουν από αυτήν την άποψη όλα. Δεν έχουν όμως το βασικότερο. Το δίκιο με το μέρος τους και και σταδιακά το λαό τώρα πια στην Ελευσίνα, ούτε έχουν τους μαθητές. Το ζήτημα είναι ότι η συγκέντρωση αυτή στο Εργατικό Κέντρο έγινε.

Αυτή η συγκέντρωση ανοίγει ένα δρόμο που μπορεί να καταλήξει στη σωτηρία της Πετρόλα.

Από την αφίσα της ΟΑΚΚΕ στη συγκέντρωση των σχολείων

συνέχεια από τη σελ. 5

ριβαλλοντικών επιπτώσεων που έχει καταθέσει η Πετρόλα στα υπουργεία για να πάρει την άδεια για να ξεκινήσουν οι εργασίες αλλά και από συζητήσεις με το σωματείο των εργαζομένων και με επίσκεψη στις εγκαταστάσεις. Απαντούσε έτσι συστηματικά και ανέντροπα ένα-ένα τα επιχειρήματα της "Επιτροπής" των κατεδαφιστών. Οι κατεδαφιστές τώρα πια δεν τόλμησαν να τραμπουκίσουν ή να απειλήσουν.

Ήταν λοιπόν πια φανερό ότι η κοινή γνώμη της Ελευσίνας είχε αρχίσει να αλλάζει και μάλιστα πολύ.

Τότε στα μέσα του Απρίλη στα σχολεία αρχίζουν να πραγματοποιούνται ζυμώσεις πάνω στα ζητήματα της βιομηχανίας. Σε αυτές παίζει σημαντικό ρόλο ένας καθηγητής των ΤΕΕ που είναι μέλος της ΟΑΚΚΕ, ο Γ. Μπουρίτης, ο οποίος στη συνέχεια στέκεται στο πλευρό τους και συνεργάζεται στενά μαζί τους σε όλες τις φάσεις των κινητοποιήσεών τους. Οι μαθητές αποφασίζουν να πραγματοποιήσουν επίσκεψη στην Πετρόλα και να δουν από κοντά πως είναι. Πράγματι αυτήν την επίσκεψη την ζητά το 15μελές και ξεκινά πρώτα η γ' Λυκείου και στη συνέχεια ακολουθεί όλο το σχολείο (το 1ο ΤΕΕ Ελευσίνας). Οι μαθητές είδαν ότι δεν πρόκειται για ένα τέρας που σκορπά μόλυνση στο Θριάσιο και κινδυνεύει να το "τινάξει" στον αέρα, αλλά και γιατί ενημερώθηκαν και διαπίστωσαν με τα ίδια τους τα μάτια (αφού ξαναγήθηκαν σε όλο το διωλιστήριο) ότι η "Επιτροπή" έχει σκορπίσει μόνο ψέματα και μάλιστα τερατώδη. Στη συνέχεια και στις αρχές του Μάη πραγματοποιεί επίσκεψη στο εργοστάσιο και ένα μέρος από το 2ο ΤΕΕ Ελευσίνας. Λόγω των εξετάσεων που άρχισαν εν τω μεταξύ δεν πρόλαβαν και οι υπόλοιποι μαθητές να πάνε. Οι εντυπώσεις και εδώ ήταν οι ίδιες. Μια άλλη διάσταση για το ζήτημα αποκαλύφθηκε πια μπροστά στα μάτια των μαθητών.

Αυτές οι επισκέψεις ήταν εξαιρετικής σημασίας γιατί έσπασαν το αποκλεισμό της Πετρόλα που είχε επιβάλλει η "Επιτροπή". Μπορούσε κανείς μόνο να βρίζει και να "πετά" πέτρες στο τέρας, μπορούσε μέχρι τότε να το πυροβολεί αλλά όχι και να το επισκεφθεί για να δει πως είναι.

Βέβαια εύκολα μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί οι κατεδαφιστές δεν ήθελαν με κανένα τρόπο την επαφή του λαού της Ελευσίνας με το εργοστάσιο.

Γιατί "το ψέμα έχει κοντά ποδάρια". Αρκούσε μια επίσκεψη για να καταλάβει κανείς ποια είναι η πραγματικότητα. Και η πραγματικότητα είναι, και αυτό το κατάλαβαν όλοι όσοι πήγαν στο εργοστάσιο, ότι πρόκειται για μια βιομηχανία που απασχολεί εκατοντάδες εργαζόμενους, που παίρνει μέτρα για την ασφάλεια

μα της ανεργίας επειδή όταν τελειώσουν το σχολείο θα πρέπει να μπου αμέσως στην παραγωγή. Τη στιγμή μάλιστα που ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα θα εξασφαλίσει 1200 περίπου θέσεις εργασίας για τουλάχιστον τέσσερα χρόνια, τότε την απειλή για το μέλλον τους την ένοιωσαν άμεσα.

Ζονται τη βιομηχανία και τα βάζουν ανοιχτά με τους κατεδαφιστές και όλο το κατεστημένο τους και τους μηχανισμούς που αυτό διαθέτει. Στην προκήρυξή τους οι μαθητές καλούσαν και τις δύο απόψεις να τοποθετηθούν ανοιχτά και μπροστά στα μάτια όλων των μαθητών και του λαού σε μια συ-

ΠΑΤΑΓΩΔΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΤΩΝ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΩΝ

Σε φιάσκο κατέληξε η κινητοποίηση των κατεδαφιστών της "Επιτροπής κατά των εκπεκτάσεων της Πετρόλα" για τον αποκλεισμό του διωλιστηρίου το Σαββατοκύριακο 2-3 Ιούνη. Αυτοί για να μαζέψουν κόσμο έκαναν το Σάββατο συναυλία με την Βιτάλη και την Κυριακή συναυλία με τον Παλακωνσταντίνου. Έκαναν μια τεράστια εκστρατεία τόσο μέσα στο Θριάσιο όσο και στα κανάλια και στις εφημερίδες. Αλλά υπολόγιζαν χωρίς τον ξενοδόχο. Το προηγούμενο διάστημα βρίσκονταν σε εξέλιξη η χωρίς προηγούμενο κινητοποίηση των μαθητών υπέρ της βιομηχανίας και του εκσυγχρονισμού της Πετρόλα που ανέτρεψε ακόμη περισσότερο το κλίμα στην πόλη και που κατέληξε στη συγκέντρωση στο Εργατικό Κέντρο της Ελευσίνας λίγες μέρες μετά τη δική τους συγκέντρωση.

Ο λαός της Ελευσίνας και του Θριάσιου τους γύρισε προκλητικά και σε τέτοια έκταση για πρώτη φορά την πλάτη.

Έτσι το Σάββατο δεν ήταν παραπάνω από 200 άτομα. Ήταν τέτοια η απογοήτευση των διοργανωτών που κανείς δήμαρχος δεν μπό-

ρεσε να χαιρετήσει τη συγκέντρωση και ο δήμαρχος της Μάντρας αναγκάστηκε να πει δημόσια ότι "αν είναι να ξεοδεύουμε εκατομμύρια για τέτοιες συγκεντρώσεις και να έχουμε τόσο κόσμο τότε πρέπει να ξαναδοούμε το ζήτημα". Στη συναυλία της Κυριακής ήταν δεν ήταν καμιά 600 άτομα. Αλλά οι περισσότεροι πήγαν να ακούσουν τον τραγουδιστή του ψευτοΚΚΕ που θα φέρνει και αυτός τεράστια προσωπική ευθύνη αν κλείσει το εργοστάσιο για την απόλυση περισσότερο των 400 ανθρώπων. Η νεολαία πάντως τους γύρισε την πλάτη γιατί κατάλαβε ότι η παρουσία της εκεί, θα χρησιμοποιηθεί από την "Επιτροπή" των κατεδαφιστών για να αντιδραστικά σχέδιά τους. Για να μπορούν να πουν είτε στην τηλεόραση, είτε στο Συμβούλιο της Επικρατείας, όταν θα εκδικαστεί η προσφυγή τους, ότι ο λαός του Θριάσιου μαζεύονταν στις συγκεντρώσεις ενάντια στον εκσυγχρονισμό της Πετρόλα. Είναι ακόμη χαρακτηριστικότερο το γεγονός ότι στην ημερίδα που διοργάνωσαν την Κυριακή με θέμα τη "ρύπανση του υπεδάφους του Θριάσιου" δεν ήταν πάνω από 20 άτομα. Δηλαδή ούτε και οι διοργανωτές καλά-καλά!

τηρώντας τις πιο σύγχρονες προδιαγραφές και κανόνες και τις οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ότι αν ο υποχρεωτικός εκσυγχρονισμός (σύμφωνα με τις νέες προδιαγραφές της ΕΕ για την αντιρύπανση) γίνει, τότε πραγματικά η ρύπανση που προκαλεί σήμερα θα μειωθεί κατά 60%-70% και οι πιθανότητες ατυχημάτων ελαχιστοποιούνται.

Τότε λοιπόν όλοι άρχισαν να αναρωτιούνται γιατί η "Επιτροπή" θέλει να κλείσει την Πετρόλα. Και παρατήρησαν από τις καθημερινές τους συζητήσεις ότι οι αντίπαλοι της επένδυσης μόνο ψέματα λένε. Και σε πολλές μάλιστα περιπτώσεις δεν έχουν να πουν και τίποτα (όπως πχ στο ότι θα μειθούν μετά την επένδυση οι ρύποι). Τότε άρχισαν να αγανακτούν και να οργίζονται με τους κατεδαφιστές. Μάλιστα τόσο περισσότερο οργίζονταν όσο πιο μεγάλα ήταν τα ψέματα που είχαν ακούσει, αλλά και όταν μάθαιναν ότι τα ίδια αυτά κόμματα έχουν κλείσει με ανάλογο τρόπο και άλλα εργοστάσια σε άλλα μέρη της Ελλάδας. Γιατί οι μαθητές των τεχνικών λυκείων έχουν άμεσα μπροστά τους το φά-

Αποφάσισαν τότε τα δύο 15μελή να βγάλουν τα ίδια μια προκήρυξη (που δημοσιεύουμε δίπλα) και να πάρουν ανοιχτά θέση για το ζήτημα της Πετρόλα. Μάλιστα αυτή η προκήρυξη συνοδευόταν και από μια άλλη με στοιχεία για τα ατυχήματα. Σε αυτή τους τη δραστηριότητα και στη συνέχεια οι μαθητές συνεργάστηκαν στενά με τον καθηγητή του 1ου ΤΕΕ Γ. Μπουρίτη που είναι μέλος της ΟΑΚΚΕ.

Αυτή η προκήρυξη, που μοιράστηκε σε όλα τα σχολεία της Ελευσίνας, είναι τεράστιας σημασίας. Είναι η πρώτη φορά στη χώρα που σχολεία υπερασπί-

γκέντρωση που θα διοργάνωναν οι ίδιοι. Παντού οι απόψεις αυτές όπου και αν ακούγονταν νικούσαν τους κατεδαφιστές. Η τεράστια πλειοψηφία των μαθητών της Ελευσίνας ήταν πια με το μέρος της υπεράσπισης της

ΟΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΣ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

Ενώ στο λαό χάνουν συνέχεια οι κατεδαφιστές συνεχίζουν το έργο τους στους μηχανισμούς που ελέγχουν. Έτσι τη Δευτέρα 11 του μήνα "απορρίφθηκε από το νομαρχιακό συμβούλιο Δυτικής Αττικής ως αναξιόπιστη η Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΜΠΕ) της "Πετρόλα", μετά από σχετική εισήγηση της επιστημονικής επιτροπής αξιολόγησης" (Ελευθεροτυπία, 12-6).

βιομηχανίας.

Αφού ολοκληρώθηκε το μοίρασμα της προκήρυξης οι μαθητές ήρθαν σε επαφή με τον πρόεδρο και ένα μέλος της "Επιτροπής" για να κανονίσουν την συγκέντρωση. Μάλιστα πρώτη η "Επιτροπή" διεμήνυσε ότι ήθελε συνάντηση, προφανώς θορυβημένη από το όλο ζήτημα. Αυτή η συνάντηση πραγματοποιήθηκε στο

2ο Λύκειο Ελευσίνας μεταξύ των πιο πάνω αναφερόμενων και μιας αντιπροσωπείας των δύο 15μελών που αποτελούνταν από δύο μέλη των 15μελών και του Γ. Μπουρίτη. Η "Επιτροπή" εξ αρχής, και αφού πληροφορήθηκε τη σύνθεση των ομιλητών της άλλης πλευράς, αρνούσανται πεισματικά να δεχθεί να έχει απέναντί της το σωματείο των εργαζομένων της Πετρόλα σαν συνομιλήτη και μάλιστα σε αντιπαράθεση. Εδώ φαίνεται και η απατεωνιά της, που ενώ στα κανάλια μίλαγε με τον εκπρόσωπο του σωματείου και έρχονταν σε ρήξη, εδώ μπροστά στο λαό της Ελευσίνας δεν ήθελε. Τότε η "Επιτροπή" κάνει έναν ελιγμό και ζητά να μαζευτούν τα 15μελή και να τους μιλήσει εκείνη. Η αντιπροσωπεία των 15μελών απάντησε ότι αυτό δεν έχει νόημα, ότι εδώ μιλάμε για συγκέντρωση που την καλούν τα 15μελή, ότι οι θέσεις της "Επιτροπής" είναι κάτι παραπάνω από γνωστές σε όλους και θα ήταν καλό να διατυπωθούν και σε αντιπαράθεση με την άλλη πλευρά. Όπως ήταν φυσικό η πρόταση αυτή της Επιτροπής απορρίφθηκε από την αντιπροσωπεία των 15μελών. Ήταν κάτι παραπάνω από προφανές ότι η "Επιτροπή" είχε στριμωχτεί στη γωνία. Αυτή επιφυλάχθηκε να απαντήσει. Τότε η αντιπροσωπεία των 15μελών έδωσε προθεσμία στην "Επιτροπή" να απαντήσει και κανονίστηκε ραντεβού την επόμενη στον ίδιο χώρο. Αλλά την επόμενη στον ίδιο χώρο δεν ήταν κανείς από την "Επιτροπή" στο προγραμματισμένο ραντεβού. Η αντιπροσωπεία τότε έψαξε και βρήκε το μέλος της "Επιτροπής" Ταξιάρχη, αφού όπως της είπαν άλλοι καθηγητές "ο κ. Χριστάκης είχε φύγει για δουλειές"! Αυτός λοιπόν είπε ότι δεν δέχονται να έρθουν στη συγκέντρωση. Τό-

τε κατάλαβε και η αντιπροσωπεία γιατί ο Χριστάκης κρυβόταν και δεν εμφανιζόταν.

Έτσι έγινε πια φανερό και στον κάθε δύσπιστο ότι η "Επιτροπή" κάτι κρύβει και είναι αδύναμη να υποστηρίξει ανοιχτά τις θέσεις της σε αντιπαράθεση

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

μοκρατική Σουηδία που το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης εκτέθηκε όσο ποτέ πριν σαν ένα σκοτεινό αντιδραστικό κίνημα.

Βέβαια οι πιο πολιτικοί από τους διοργανωτές κατέφυγαν στη συνηθισμένη απάτη ότι η “βία” των σπαζοτζαμάκηδων είναι εκτός κινήματος, δηλαδή βία του περιθωρίου και όχι της μεγάλης μάζας των διαδηλωτών.

Η αλήθεια είναι ότι στο Γκέτεμποργκ, στο Σιάτλ, στην Πράγα και παντού αλλού η “ειρηνική” μάζα των 10 έως 50.000 ανθρώπων υπάρχει τηλεοπτικά, δηλαδή σαν προπαγανδιστικό πολιτικό γεγονός, μόνο και μόνο επειδή μια ενσωματωμένη σ’ αυτό το μπλοκ μειοψηφία ανοίγει τις τηλεοράσεις σπάζοντας τζάμια και ρίχνοντας μολότωφ και πέτρες.

Οι σπαζοτζαμάκηδες είναι υποχρεωτικοί για τους κινήματιες της αντι-παγκοσμιοποίησης επειδή οι διαδηλώσεις τους δεν είναι πραγματικά μαζικές. Είναι φυσικό οι σοσιαλφασίστες όλου του κόσμου, και όλος ο μικροαστικός αντικαπιταλιστικός συρφετός, να μαζέψουν 10, 20 ή ακόμα και 100 χιλιάδες άτομα σε μια πόλη του πλανήτη κάθε φορά. Όμως αυτός ο συρφετός είναι αδύναμος να πραγματοποιήσει οτιδήποτε αληθινά μαζικό σε κάθε ξεχωριστή χώρα γιατί η ιδιομορφία του είναι ακριβώς ότι πουθενά δεν δένεται με τις μάζες. Και δεν δένεται γιατί τις απεχθάνεται.

Γιατί οι μάζες ζούν τον καπιταλισμό με τον δικό τους τρόπο και δεν θα εναντιωθούν ποτέ αφηρημένα σ’ αυτόν, με τον τρόπο που θα ήθελαν οι μικροαστοί αντικαπιταλιστές και οι σοσιαλφασίστες καθοδηγητές τους.

Οι μάζες έχουν αντισταθεί ιστορικά στον καπιταλισμό μόνο όταν αυτός ο ίδιος έχει ξεφύγει από τα όρια της οικονομικής δικτατορίας της αστικής τάξης και έχει μπει στο έδαφος της πολιτικής δικτατορίας ή του πόλεμου. Οι αντικαπιταλιστικές επαναστάσεις έχουν πραγματοποιηθεί τότε και μόνο τότε που η πάλη των μαζών ενάντια στο κεφάλαιο έχει βγει από το έδαφος της οικονομίας και έχει μπει στην πάλη για την πολιτική δημοκρατία και την ειρήνη. Αυτό έχει συμβεί όταν η αστική τάξη δεν μπορεί να διοικεί δημοκρατικά και όταν ο λαός δεν μπορεί να ζει όπως πριν, όταν δηλαδή **στην πράξη** ο καπιταλισμός αποδεικνύεται ανίκανος να προσφέρει στις μάζες λίγη δημοκρατία, λίγο ψωμί και λίγη ειρήνη.

Όμως οι μικροαστοί αντικαπιταλιστές δεν δίνουν δεκάρα για την πολιτική δημοκρατία, δηλαδή για τη θέληση των μαζών να κατακτήσουν την πολιτική τους ελευθερία, ούτε δίνουν δεκάρα για

την υλική κατάσταση των μαζών.

Ίσα – ίσα θέλουν να επιβάλουν πάνω στις μάζες με βία την δικιά τους πολιτική δικτατορία εμφανιζόμενοι σαν “απελευθερωτές των λαών”, δηλαδή να επιβάλουν τη δικτατορία των Κάστρο, των μουλάδων και των σοσιαλφασιστών. Οι μάζες το διαισθάνονται ότι αυτές δεν είναι μορφές της δικιάς τους ταξικής δικτατορίας δηλαδή μορφές πολιτικής δημοκρατίας για τις ίδιες, αλλά ωμές δικτατορίες του κρατικομονοπωλιακού κεφάλαιου και μάλιστα του πιο αρπακτικού και μιλιταριστικού ανάμεσα σε αυτά, του κεφάλαιου των διεθνών ληστών χιτλερικού τύπου.

Στην καλύτερη περίπτωση οι κινήματιες της αντι-παγκοσμιοποίησης είναι θλιβεροί οικονομιστές και ρεφορμιστές, στη δε συνηθισμένη και στη χειρότερη εκδοχή τους είναι σοσιαλφασίστες, δηλαδή είναι αντιφιλελεύθεροι όπως ήταν οι ναζί και φασίστες πριν τον Β’ παγκόσμιο πόλεμο που διακρίθηκαν στην πιο ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική ρητορεία.

Αυτοί, χτυπάνε την Αμερική από την ίδια ακριβώς πλευρά που οι χιτλερικοί του ’30 και του ’40 χτυπούσαν την Αγγλία. Αυτός είναι ο λόγος που το ιδεολογικοπολιτικό κέντρο του κινήματος της αντι-παγκοσμιοποίησης είναι η Μόσχα το Πεκίνο και η Τεχεράνη.

Αν ψάξει κανείς αυτούς τους μικροαστούς θα διαπιστώσει ότι κατά κανόνα είναι οι ίδιοι που στάθηκαν στο πλευρό του Μιλόσεβιτς όταν έσφαζε την Βοσνία και το Κόσοβο στο όνομα της αντινατοϊκής πάλης, και οι ίδιοι που στέκονται με απέραντο σεβασμό και αμίλητοι στο πλευρό των Ρώσων Χίτλερ καθώς αυτοί γδέρνουν τη μικρή και ηρωική Τσετσενία. Ποτέ οι προλετάριοι επαναστάτες δεν είχαν σαν κύριο εχθρό τους φιλελεύθερους αστούς, όταν στο ιστορικό προσκήνιο λαοί στέναζαν κάτω από τη μπότα των ναζιστών αστών.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν αλλά υποχρεωτικό που σ’ αυτές τις συνάξεις παντρεύεται ο παγκόσμιος κνίτης και ο τροτσκιστής τον νεοναζί και τον σοβινιστή. Οι νεοναζί είναι η αλήθεια του κινήματος αυτού.

Αυτός είναι ο λόγος που οι λαοί θα γυρίζουν την πλάτη σ’ αυτόν τον περιφερόμενο θίασο της παγκόσμιας καθυστέρησης και αντίδρασης και θα το κάνουν όλο και περισσότερο. Αυτό θα συμβαίνει ανεξάρτητα από την αναίτια βία που αυτό το κίνημα θα ασκεί. Αλλά και η ίδια αυτή βία που συντομεύει την παρακμή του, είναι ένα αναπόφευκτο προϊόν της κυρίαρχης ιδεολογίας του.

Από αυτή την άποψη οι σπαζοτζαμάκηδες αναρχικοί και οι σκίνχεντς που αποτελούν τη “ριζοσπαστική” πτέρυγα του κινήματος αυτού, όχι μόνο δεν είναι προβοκάτο-

ρες αλλά είναι οι μόνοι συνεπείς από τους συμμετοχούς των εκδηλώσεων του κινήματος της αντι-παγκοσμιοποίησης. Γιατί τι σημαίνει κίνημα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση; Σημαίνει κίνημα ενάντια στο μόνο μεγάλο καλό του σύγχρονου καπιταλισμού που είναι το σπάσιμο των εθνικών συνόρων και η αποδυνάμωση των εθνικιστικών δεσμών που πάντα συντρίβουν κάθε προσπάθεια διεθνούς αλλά και εσωτερικής κρατικής ένωσης των εργατών. Το κίνημα ε-

νάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι μόνο ένα κίνημα υπέρ της δυνατότητας κάθε κρατικομονοπωλιακής συμμορίας να καταπιέσει βάνουσα το λαό που έχει υπό την εξουσία της και να τον ξεκόβει από τα διεθνή ταξικά του αδέρφια. Αυτός είναι ο λόγος που όλες οι δικτατορίες του πλανήτη, όλοι οι σοβινιστές, όλα τα φασιστικά αποσχιστικά κινήματα και όλες οι τοπικές μαφίες βαδίζουν δίπλα στα τροτσκαρία και τους κνίτες στις λεωφόρους των αστικών δημοκρατιών και σπάνε τις βιτρίνες τους να μένουν εκεί μέσα στα σιδερόφρακτα εθνικά τους σύνορα πανίσχυρες, ανεξέλεγκτες και ανελέητες απέναντι στους φυλακισμένους λαούς τους.

Πραγματικά δεν υπάρχει τίποτα πιο μαύρο στον κόσμο από αυτό το κίνημα.

Αν σήμερα ψάξει κανείς να βρει μια διεθνή δημοκρατική σημαία αυτή θα πρέπει πάνω της να έχει ένα κεντρικό σύνθημα: “*Όχι στις φασιστικές δικτατορίες. Λευτεριά και ανεξαρτησία στο λαό της Τσετσενίας*”.

Τέτοια σημαία όχι μόνο δεν υπάρχει ούτε μια σ’ αυτές τις θορυβώδεις και υμνούμενες από τη διεθνή των σοσιαλφασιστών συνάξεις, αλλά κάθε βήμα σ’ αυτές τις διαδηλώσεις είναι μια ακόμα σφυριά στο λιωμένο κρανίο της Τσετσενικής αντίστασης, κι ένα ακόμα ηλεκτροσόκ στα υπόγεια των κρατικών βασανιστηρίων παντού στον κόσμο.

Μεταλλαγμένα και Γκρίνπικς

Ο σοσιαλφασισμός σαμποτάρει κάθε σοβαρή βιομηχανική δραστηριότητα κι εμποδίζει την ανάπτυξη της χώρας μας, με όργανο τις κνίτικες κινητοποιήσεις, το Συμβούλιο Επικρατείας, αρχαιολογικά ή περιβαλλοντικά προσχήματα. Στην πρωτοπορία της σοσιαλφασιστικής αντιαναπτυξιακής εκστρατείας βρίσκεται η εταιρεία “Γκρίνπικς” που ανάμεσα στα άλλα έχει βάλει στο στόχαστρο της γενετικά τροποποιημένους (μεταλλαγμένους) οργανισμούς (ΓΤΟ).

Το ελληνικό τμήμα της εταιρείας, με υπεύθυνο εκστρατειών κάποιον Ν. Χαραλαμπίδη, έχει συντάξει, κατά τα χιτλερικά πρότυπα, μια λίστα ελληνικών τροφίμων για την παραγωγή των οποίων χρησιμοποιούνται ΓΤΟ, ζητώντας έμμεσα την απόσυρση των προϊόντων αυτών. Στις εταιρείες της λίστας συμπεριλαμβάνονται η “ΑΓΝΟ”, η “TASTY” κ.ά.

Η χρησιμοποίηση τέτοιων οργανισμών βοηθά στην αύξηση της παραγωγής καθώς και στην ανθεκτικότητα των προϊόντων. Η ένσταση της “Γκρίνπικς” στη χρήση ΓΤΟ έγκειται στην εικασία ότι επειδή μερικά από αυτά περιέχουν γονίδια αρκετά ανθεκτικά σε αντιβιοτικά θα μπορούσαν να οδηγήσουν στη δημιουργία “μεταλλαγμένων” υπερτροφικών ζιζανίων ή εντόμων και ότι ο έλεγχός τους συνεπάγεται την εισαγωγή τοξικών χημικών ουσιών. Όμως, δεν έχει αποδειχτεί ως τα σήμερα καμία αρνητική συνέπεια στον άνθρωπο ή στο περιβάλλον από τους ΓΤΟ.

Η “Γκρίνπικς” απαίτησε από τις εταιρείες να “ομολογήσουν” εάν χρησιμοποιούν ΓΤΟ ή όχι στα προϊόντα τους, κατηγορώντας επιπλέον τον υπουργό Γεωργίας Γ. Ανωμερίτη για “ελλιπείς ελέγχους”. Από τότε, η μία μετά την άλλη οι βιομηχανίες της λίστας “σπεύδουν να διευκρινίσουν ότι δε χρησιμοποιούν και δεν διακινούν προϊόντα που περιέχουν “μεταλλαγμένους” οργανισμούς” (Ελευθεροτυπία, 29-5). Η εταιρεία “ΑΓΝΟ” π.χ., που δεν απάντησε αρχικά στην “ανάκριση” των σαμποταριστών, προσκόμισε πιστοποιητικά στη “Γκρίνπικς” προκειμένου να συνεχίσει τη λειτουργία της. Κι όλα αυτά, όταν τα “γενετικά τροποποιημένα τρόφιμα που κυκλοφορούν είναι εγκεκριμένα από την Επιστημονική Επιτροπή Τροφίμων της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κατά συνέπεια θεωρούνται ασφαλή για κατανάλωση” όπως αναφέρει ο Σύνδεσμος Ελληνικών Βιομηχανιών Τροφίμων (στο ίδιο, 26-5).

Η “Γκρίνπικς” επιμένει ότι προϊόντα που περιέχουν σόγια και αραβόσιτο δεν έχουν τη σωστή σήμανση πράγμα που διέψευσε κατηγορηματικά ο ΣΕΒΤ, ενώ επίθεση δέχτηκε με τη σειρά της η παραγωγή βαμβακιού καθώς πρόκειται να καλλιεργηθούν στη χώρα μας “δύο ποικιλίες βαμβακιού της αμερικανικής εταιρείας “Μοσάντο”, οι οποίες κάνουν το φυτό ανθεκτικό στο παράσιτο “λεπιδόπτερο”, εφόσον αποδειχθεί ότι δεν είναι επικίνδυνες για τον άνθρωπο” (29-5). Σημειώνουμε ότι η χώρα μας είχε μπλοκάρει το 1998, απόφαση της Επιστημονικής Επιτροπής της Ε.Ε. που επέτρεπε την καλλιέργεια του συγκεκριμένου βαμβακιού.

Το θέμα έφτασε στη Βουλή με τη Δαμανάκη να χρησιμοποιεί την ίδια με τη “Γκρίνπικς” επιχειρηματολογία ενάντια στον υπουργό Ανάπτυξης Χριστοδουλάκη. Εκείνος απάντησε εύστοχα κατηγορώντας την “οργάνωση” για έλλειψη επιστημονικών διαδικασιών διερεύνησης λέγοντας χαρακτηριστικά: “Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να θεωρεί κάποιον ύποπτο και τα προϊόντα του ότι παραβιάζουν τους κανόνες υγιεινής, επειδή δεν απάντησε σε κάποια ερώτηση του”. Ωστόσο η “Γκρίνπικς” εκπροσωπείται στην επιτροπή παρακολούθησης του επιχειρησιακού προγράμματος ανταγωνιστικότητας που διαχειρίζεται κονδύλια του Γ’ ΚΠΣ (26-5). Ο Ανωμερίτης δήλωσε σχετικά, καταγγέλλοντας τις πρακτικές της Γκρίνπικς: “το ελληνικό τμήμα έχει υψηλόβαθμα στελέχη που αμείβονται για την...εθελοντική τους εργασία. Παρουσίασε δε αυθαίρετα κατάλογο με δήθεν μεταλλαγμένα τρόφιμα χωρίς ούτε ένα στοιχείο από εργαστηριακό έλεγχο και ανάλυση”. Ο Σημίτης αρνήθηκε να καλύψει τον υπουργό του δηλώνοντας ότι η θέση της χώρας μας απέναντι στα “μεταλλαγμένα” δεν έχει αλλάξει (2-6), δηλαδή παραμένει αρνητική. Η Γκρίνπικς αποδεικνύεται για άλλη μια φορά ως όργανο του μεσαίωνα ενώ οι μέθοδοί της είναι προβοκατόρικες και βρώμικες τέτοιες που ταιριάζουν στη νεοχιτλερική της πολιτική γραμμή που βρίσκεται στην υπηρεσία των νέων τσάρων.

